

DRAGE MAGI

HELTEN

J.C. SPRINBOURNE

Magi

5 Helten

Af J.C. SpringBourne

© Copyright 2023 - af Jesper Skjærbæk

ISBN: 9798394639746
#DrageMagi

Version 1.1
@JesperSB

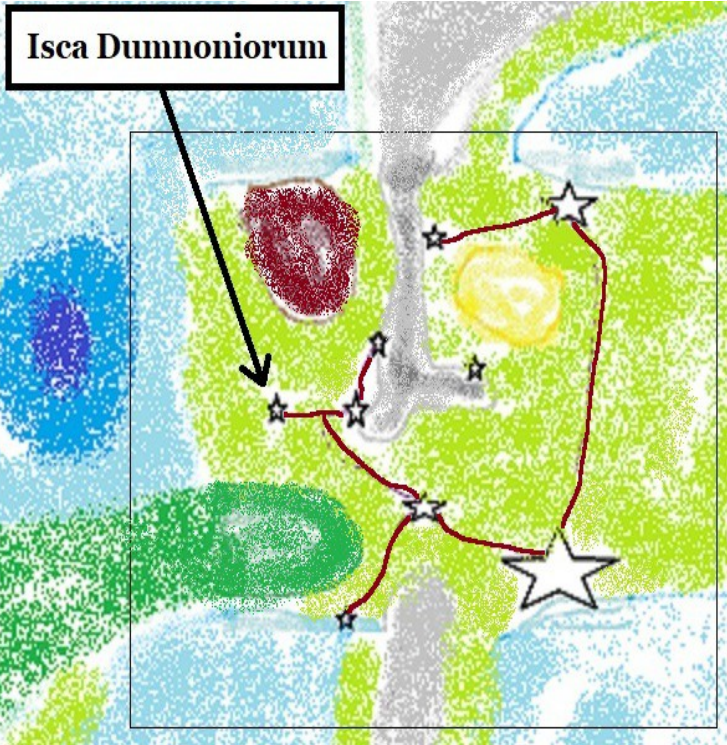
Forsiden er lavet med Midjourney AI.

Krigen var klar til at bryde ud.

Som en betændt byld voksende den sig større og større, kun med held og sammenhold mellem racerne, havde de holdt den tilbage indtil videre.

Men snart kom tiden, hvor de måtte kæmpe for deres liv, og for deres venners liv. Tiden var kommet, hvor de måtte drage ned i UnderMørket for at kæmpe mod Ældre-Hjernen.

Så måtte de bare håbe at deres evner og sammenhold, ville være nok til at vinde krigen.

Indholdsfortegnelse

1: Sværd Kamp	8
2: Ideer.....	13
3: Dynamit Eskorte.....	17
4: Rejsen til Kna Nalore.....	21
5: Eskorte.....	27
6: Kna Nalore.....	32
7: Viden.....	37
8: Magikernes Verden.....	42
9: Karisma.....	46
10: Kongens Sendebud.....	52
11: Hæren.....	57
12: Generalen.....	61
13: Forflytningen.....	65
14: Første Angreb.....	69
15: Mørke-Dværgenes Fort	73
16: Muren.....	77
17: Mørke-Elverne.....	81
18: Opsætningen.....	85
19: Første Bølge.....	90
20: Anden Bølge.....	95
21: Opstigningen.....	100
22: Festen.....	104
23: Dansen.....	109

24: Efter Festen.....	114
25: Middag.....	118
26: Forsvundet.....	123
27: Portalen til Mørket.....	128
28: Bjerg Vandet.....	133
29: Fængslet.....	137
30: Snydekoder.....	145
31: Undsluppet.....	151
32: Alternativ Udgang.....	156
33: Bandlyst.....	161
34: Planen.....	166
35: Ridderne.....	171
36: Magikernes Tårn.....	176
37: Byen.....	180
38: Portalen.....	184
39: København.....	189
40: Svømmehallen.....	195
41: Før Kampen.....	200
42: Slaget.....	204
43: Dragen Er Fri	208
44: Dragen er Fanget.....	212
45: Befrielsen.....	216
46: Epilog.....	222

1: Sværd Kamp

"Du kan ikke bruge snydekoder. Ikke hvis du vil være en mand af ære." Sagde den gamle mand med sværdet. Men nogle gange blev du nødt til at snyde, for at redde dine venners liv.

Salen havde et lyst træ-farvet gulv, og der var spejle i den ene ende. Der var vinduer på de to af siderne, og der kom lidt morgen sol ind fra venstre side. Foran vinduerne hang der hvide gardiner, som var gennemsigtige, og som filtrede lyset. Der var to rækker med simple metal stole på hver side af salen. På stolene, sad der flere unge mænd, og en enkelt ung pige.

Det var en danse sal, hvor man kunne lærer de klassiske danse som vals, og jive, men lige nu var det en sværd kamps sal.

Henrik havde træ sværdet i et dobbelt greb, pegende ned af, for at give maksimum kontrol, og styrke i slaget. Spidsen på lang-sværdet, rørte næsten ved gulvet, fordi han ikke var så høj endnu.

Hans fødder var nøgne, og den højre var forrest og pegede mod den ældre mand. Den venstre var bag ved, til siden og pegede i en vinkel, for at give maksimum balance og styrke.

Han havde hvide jogging bukser på. Så kom den brune læder-brynjen, hvor man kunne se hans grønne T-shirt under den. Han bar en læder hjelm, når de trænede..

Hans træner havde sagt at han ikke behøvede det, men Henrik ville gerne lærer det.

Hans ansigt var lyst, håret var medium-længde og blondt og han havde et lille, tyndt skæg, så som meget en fjorten årige dreng kan have.

Hans karakter i spillet havde et rigtigt gyldent overskæg...

Foran ham stod den ældre mand. Han havde en sort, tynd Gi på, som lignede en pyjamas. Hans sværd var det klassiske Japanske katana, også af træ, fordi det bare var træning. Sværdet var holdt højt, han brugte også to hænder.

Dette ville blive afgjort med ET Slag.

Den ældre mands fødder stod på næsten samme måde som Henriks, fordi det var ham som havde lært Henrik hvordan man skulle stå.

Manden bevægede den bagerste fod, næsten en centimeter frem, meget langsomt. Så flyttede han den forreste fod frem ad... Langsomt, cirka to centimeter...

Henrik vidste at han måtte angribe, inden den gamle mand kom for tæt på... Men hvornår.?

Han ventede, hvad føltes som en evighed.

Han var yngre og stærkere end den gamle mand, men så var hans mester hurtigere og mere erfaren...

Den gamle mand trak den bagerste fod frem ad igen, og Henrik angreb.

Henrik bukkede ned i det forreste knæ, og trak sværdet ned til venstre.

Hans mester ville slå ned af, så han gav sig selv lidt ekstra tid, til at gennemføre hans sværd hug. Han huggede mod maven, fordi så ville han dø eller vinde. Det var samuraiens vej, bildte han sig selv ind.

Den gamle mand drejede hans eget slag og førte det op ad, samtidigt med at Henriks sværd ramte hans mave.

For et kort sekund, smilte Henrik, fordi hans sværd-slag ramte den gamle mands mave...

Så følte han smerten i kæben.

Og alt blev sort.

Han vågnede ved at en ung pige viftede ham foran hans ansigt. Sofie smilte til ham: "Vandt du.?"

Han satte sig lidt op og kiggede på salen.

De andre elever var næsten alle gået. Der var kun de to og den gamle mester, som gik og gjorde rent.

Henrik prøvede at rejse sig, men det gjorde ondt i munden. Sofie grinte med hendes næsten tolv årige ung pige stemme: "Du ramte, men"

Han fik rejst sig med lidt hjælp fra Sofie. Han blev hjulpet hen til en af stolene, og Sofie gik mod omklædningen: "Rune og jeg skal med mor på indkøb, så jeg kan ikke hjælpe dig mere."

Henrik nikkede, imens hun gik ud af salen.

Den gamle mand smilte, imens han fejede gulvet: "Er hovedet i orden.?"

Henrik nikkede langsomt: "Ikke noget, jeg ikke havde gjort mig fortjent til."

Han kom op og står: "Jeg ville bare dræbe dig. Så må man betale prisen."

Den gamle mand smilte og nikkede: "Du ville have dræbt mig, men så ville du også havde været død.?"

Henrik fandt en fejebakke og hjalp med at få det skidt, som mesteren havde fejet sammen, op i skraldespanden.

Den gamle mand fandt hans egen taske og de gik sammen ud i omklædningen: "Du skal huske at købe trænings strømper. Danserne bliver sure, hvis de ser dig gå barfodet rundt på gulvet."

Henrik nikkede: "Jeg glemte det.."

De klædte om til deres udendørs tøj, og den gamle mand nikkede mod Henriks sværd: "Men du huskede sværdet.?"

Henrik smilte lidt forlegent: "Det var det vigtige..."

Den ældre mand smilede: "Husk. Der er ingen snydekoder til sværd kamp. Måske i spil, men ikke i den virkelige verden."

De sagde farvel, og Henrik gik alene hjem til hans hus.

Hans hus var stort. Det havde mange rum, og masser af plads for alle de mange ting, hans far havde købt eller fået igennem hans arbejde som ingeniør. Bilerne var seje, og gav ham respekt hos vennerne, men de sagde ikke Henrik så meget.

Han blev mere og mere fokuseret på ridder livet. Han havde endda taget med Sofie til hendes rideskole, og prøvede at ride på en hest.

Henrik gik igennem huset. Det var tomt, fordi hans familie var på deres store weekend indkøbs tur. Han var glad for at deltage i det, men sværdtræning var lørdag formiddage.

Han tændte computeren, startede spillet og tog VR-udstyret frem. Han lagde sig på sengen, og tog de sorte VR-briller på hovedet. Der var en blød sort kant, så han kunne trække den ned over ansigtet.

Spillet startede.

I landet Asu var der krig igen.

Den magtfulde Ældre-Hjerne var begyndt at vinde terræn, under jorden.

Dværgstjernen Arka og dens stærke gule lys, var det eneste som holdt Ældre-Hjernen fra at angribe over jorden.

Krigen var ved at sprede sig til hele den verden, som menneskene kaldte Erde.

Velkommen til Drage Magi 5.

2: Ideer

Vennerne var inde i spillet og sad i Runes hus. Husets vægge var sten, lagt på sten, med lidt gråt mørtel imellem dem. Stenene var i forskellig farve, så væggene var en samling af mærkelige mønstre.

Bordet var af træ, og havde fire planker som lå ved siden af hinanden. Plankernes overflade havde været gullige, da bordet blev lavet for mange år siden.

De var de fem samlet, fordi Sofie stadig fortrak at ride på heste i hovedstaden.

Sam var halv-længde af de andre, fordi han var kender, så han havde en speciel stol. Han havde hans blå hue foran sig, og de mange tasker rundt om hans brystkasse.

Rune sad i hans lange røde kutte, med hættten tilbage, så man kunne se hans ungdommelige, glade ansigt.

Sirak stod med de store, grønne ork muskler, og hans sabel, som nu havde fået lidt udsmykning ved håndtaget.

Zest med hendes elviske ansigt, og det lange lyse-grønne hår. Hun bar en tæt siddende sorte læder-brynjen, med små metal plader, som ekstra beskyttelse. Hendes vandrestav stod ved siden af hende, og havde den hvide ædelsten øverst.

Sidst sad Henrik. Han havde taget hans hjelm af, så man kunne se hans ansigt. Det lignede hans normale ansigt, men han havde gjort det ældre og givet det lidt mere blondt overskæg.

Sam sad på en lidt højere stol, fordi han var så lav. Han forklarede: "Så jeg har undersøgt det lidt. Den må have et andet rum, fordi den skal ligge i en skål, når den sover."

Han talte om Ældre-Hjernen. En stor klump hjerne, som svævede eller fløj rundt i den store grotte, som de havde set. Den havde lange røde fangarme, som den brugte til at spise med, og til at kontrollere folk.

Den styrede en by fyldt med Mind-Flayers, som var menneske-lignede, hvis du ignorerede deres lilla blæksprutte tentakler, som sad fast rundt om deres hals. De havde mentale evner, og var dårlige med rigtige våben...

Diskussionen omkring bordet var, hvordan slap vennerne væk sidste gang. Og kunne de udnytte det, til at nedkæmpe, måske lige frem slå Ældre-Hjernen ihjel.

Henrik nikkede mod Rune: "Sofie sagde jo noget om døgnrytme hos dem... Måske var vi dér, da den var ved at falde i søvn?"

Sirak havde endelig begyndt at ligne sig selv, efter deres sidste eventyr. For at redde Runes lillesøster Sofie, havde de overført kropsmasse fra Sirak til Sofie. Det havde efterladt Sirak tynd med løst hud, som om de havde faktisk taget hans muskel masse og overført dem.

Det havde været sort magi. Necromancer magi, som var set ned på af næsten alle folk i denne verden. Men det havde reddet hende..

Sirak gættede: "Eller var den ved at spise.? Måske spiser den hjerner, som Mind-Flayers..?"

Sam rystede på hovedet: "Det er trin et. Hvor sover den.? Trin to er, hvordan slår vi den ihjel.?"

Zest tog hendes vandrestav med ædelstenen i toppen. Hun fik den til at skinne en lille smule: "Vi kan dræbe den, med mit hellige lys.?"

Hun havde trænet sig i at tænde og slukke for lyset, så de ikke længere behøvede en fakkell.

Rune nikkede: "Jeg læste, at nogle havde dræbt den med gift... men jeg er ikke meget for at forgifte den."

Efter hans mor nær havde mistede livet på grund af gift, var han ikke meget for den ide.

Sirak spurte Sam: "Kan vi dræbe den med magi, eller styrke.?"

Uden for spillet var Sam, i virkeligheden Samuel og var en af dem som testede spillet, så han vidste lidt mere om ting i spillet.

Sam smilte: "Der er endnu ikke nogle som har dræbt denne her, så det er ukendt."

Henrik nikkede: "Så den kan være umulig at dræbe.?"

Sirak gik rundt og lavede hans bedste positur, den fra 'Kungfu Panda', imens han sagde: "En udødelig fjende. Endelig en værdig modstander. Vores kamp vil blive legendarisk."

De andre klappede, og så spurte Rune:

"Måske skal trin et være, hvordan vi kommer derned.? Kæmper vi os vej igennem byen..."

Sam rystede på hovedet og smilte et underfundigt smil: "Vi får hjælp. Kongen og hans ridder vil hjælpe os."

Henrik rystede på hovedet: "Ridder i metal panser, som kun kan klare sig på heste. Det kan jo ikke gå galt, på nogen måde."

Sam nikkede: "Og dværgene vil også hjælpe."

Sirak nikkede med Sam: "Min mester vil også deltage. Han er begyndt at arbejde på at lave simple sværd, og dolke."

Zest nikkede: "Der er også nogle af elverne som vil deltage. De elsker måske ikke Mørke-elverne, men de foretrækker dem, overfor Ældre-Hjernen og mind-flayerne."

Henrik rystede på hoved: "Vi mangler noget bedre panser, og nogle bedre våben."

Sam nikkede: "Noget ala Halo panser.?"

Sirak satte sig ned: "Jeps. Atom våben.?"

Sirak stoppede op og kiggede på en menu i spillet: "Jeg har stadig den eskorte mission med dynamitten.?"

Zest nikkede til ham: "Vi kan gennemføre den, imens vi venter på at de andre er klar til at angribe Ældre-Hjernen.?"

De aftalte at mødes næste dag, for at gennemføre Siraks lille side mission.

3: Dynamit Eskorte

De stod på det store torv i byen. Der var fire trækvogne med vare. Det var de klassiske vogne med fire hjul, som hver havde en brun okse med store horn, til at trække dem.

Pladsen havde guvernørens hvidkalket to-etages embeds bolig liggende på den ene side. Der var to bygnings arme, som stak frem. De blev brugt som lager for varer, og havde hver deres lille kran for enden af bygningen. Selve embeds bygningen, lå lidt tilbage i mellem dem, med en lille plads og der var en bred dør, med en trappe lige inden for.

Den store plads havde hvide brede sten, som gjorde det nemt at køre på. Til den ene side gik en vej ned i gennem handels gaden, med slagterne, smedene og de andre butikker. Der var nogle enkelt boder med kød og grønt til salg på de sider, hvor der ikke var gader.

Solen var lige startede på at kravle op over kanten af by-muren, og ramte de fjerneste bygninger. Der stod de fire folk, som skulle køre vognen, og to andre som skulle holde styr på lasten. Lasten var værktøj, klæder, net og dynamitten. De normale ting var bundet sammen med klæde eller en simpel snor.

Dynamitten var i fem røde ler krukke, på højde med Sam. De var blevet placeret i den næstsidste vogn.

Det var fordi, så kunne de to første vogne, opdage huller eller andre fare, før dynamit vognen kom frem. Der var meget lidt chance for, at de blev angrebet, eller sådan stod der i missionen.

Lederen af karavanen kiggede på Sirak, og så på resten af vennerne: "Der er ikke brug for alle jer.? Vi manglede bare en, som kunne hjælpe lidt med at bærer og arbejde.."

Han var halv-elver, måske. Han bar en hat, som dækkede for solen, og en slidt jakke, som måske havde været grøn til at starte med.

Sirak nikkede: "Jeg ved det, men vi rejser som en gruppe."

Sam grinte: "Hyrer du en, får du os andre med i prisen."

Henrik tog Sams rygsæk og lagde den på vogn nummer to. Han havde hans metal hjelm og pladebrynjen på og forklarede: "Jeg er fra Kna Nalore, så jeg vil gerne tilbage og se byen."

Han tog hans egen rygsæk og lagde den ved siden af Sams. De havde deres våben ved deres side, men resten af deres ting blev lagt på vognen.

Lederen kiggede på Henrik i hans panser og hans blå øjne inde i hjelmen. Efter et øjeblik nikkede han: "Vi har altid plads til en ridder."

Henrik bukkede og hjalp Sam op på vognen.

Lederen fik hans folk til at kravle op på deres vogne, og så begyndte turen til Kna Nalore.

Rune havde valgt at følge tæt på den tredje vogn. Han ønskede at lærer at lave krudt, måske kunne det bruges mod Ældre-Hjernen.

Dybt nede under jorden, i en stor grotte vågnede Ældre-Hjernen i dens store beholder. Væsken i bowlen var lyse-rød, som den selv. Væsken dækkede hele vejen over dens hjerne, og den skulle have et større kar, for at vokse mere.

Den havde allerede sat nogle skud ud i bunden af bowlen, for at gøre klar til at migrere. Snart ville skuddene begynde at vokse og den næste ældre-hjerne ville blive født.

Grotten var helt mørk, fordi den ikke havde brug for lys. Den kunne sanse verdenen... Der lød en skvulpen, da den vågnede, og begyndte at sanse verden. Den scannede første nær området, og så dens by i de syv forskellige grotter.

Fem tusinde, fire hundred, otte og tyve mind-flayers kunne den finde i dens rækkevidde.

Der manglede tre, fra den startede på at sove.

(Det var måske forkert at kalde det søvn, måske mere afslapning eller meditation.)

Den var sulten, og bad fire Mind-Flayers om at tage nogle slaver til den. Ind imellem spiste den også mind-flayers, men kun hvis det var virkeligt nødvendigt.

Den lettede og svævede igennem den korte brede gang, som ledte til hoved grotten. Grotten var stor, og havde flere sorte klipper, som stak op fra jorden, og gjorde det svært at se rundt i grotten.

Der var lys i grotten.. ikke for Ældre-Hjernens skyld, men for de besøgendes skyld.

Når de så Ældre-Hjernen for første gang, sendte deres hjerner signaler ud. Disse signaler var det, som den opfattede.

De fire fanger, var allerede under kontrol, så det var nemt at spise dem....

Hvordan de andre havde udsluppets...?

Den kunne føle en af dem. Den som den, havde taget sjælen væk fra.

Mennesket sad oven på et andet firebenet dyr.... Den burde sende nogle ud for at fange personen igen.

4: Rejsen til Kna Nalore

Solen var begyndt at varme verden, og det grønne græs langs vejen duftede frisk og fugtigt, fra sidste nats regn.

Vejen var den klassiske romerske vej med brede sten, som gjorde det nemt at rejse. Der var nogle enkle steder som var svære at passere, men fordi vennerne alle hjalp blev det til små problemer.

De rejste langsomt, fordi den vogn med dynamitten ikke skulle rystes. I et stille og roligt tempo kom de nærmere og nærmere på bjergkæden som lå mod Nord-Øst.

De blev overhalet af andre rejsende, og hilste på rejsende, som gik den anden vej. En enkelt gang mødte Sirak nogle af hans ork familie, som skulle besøge hans far.

Nogle få var i kategorien, nye ukendte racer. Sam kendte dem, men havde aldrig mødt dem i spillet. En enkelt fugl fløj hen over karavanen, og Sam råbte: "Det er en Fugle mand."

Sirak som gik tættest på ham: "Der er da bare en fugl.?"

Fuglen skiftede retning, og fløj i en cirkel hen mod karavanen. Den landede foran karavanen, hvor Zest og Henrik gik og talte sammen. Sam kæmpede for at komme ned af vognen og hen til dem.. Men den tog af igen efter et øjeblik.

Sam sagde: "Hvad spurte den om.?"

Zest smilte til ham: "Bare hvor hovedstaden lå.? Han havde drejet for meget til højre, og kommet over på vest siden af bjerget."

Sam stod og kiggede efter fugle manden, som forsvandt i retning mod hovedstaden: "Damn. Jeg ville godt have set den tæt på."

Hen af eftermiddagen, havde de nået til det første kryds på vejen. Det var det sted, hvor man kunne dreje mod Thug Boldir og bag den, Magikernes by, Kagdarahl.

Lederen stoppede dem, da de kom til et læ-skur som stod ved siden af vejen. Skuret havde tre sten sider og et tag. Taget var lavt, måske halvanden meter højt.

Han kaldte Henrik op til den forreste vogn, hvor lederen sad. Henrik i hans panser og plade kom hen til ham: "Så hvad sker der.?"

Lederen pegede på læ-skuret: "Vi vil overnatte her, for ikke at overanstrengte okserne."

Han kiggede lidt spørgende på Henrik, men Henrik nikkede bare: "Okay. Skal vi trække vognene til siden.?"

Lederen nikkede tøvende mod Henrik: "Og give okserne lidt græs."

Henrik nikkede og råbte til Sirak: "Vi sover her for natten."

Han kiggede på den første vogn: "Træk vognene ind til siden, og slip okserne fri."

Sam sad på vogn nummer to og hoppede ned fra den. Han kiggede på læ-skuret, og kiggede så på Rune, som kom gående i hans røde kutte. Sam grinte: "Kan du huske første gang, vi sov i et læskur sammen.?"

Rune placerede en hånd på den solide sten side. Han rynkede på øjenbrynene: "Ja. Det var dér med goblinerne.?"

Sam nikkede: "Måske vil denne nat være mere stille."

Sirak havde fået en af vognene trukket til siden: "Der var da meget stille den nat.... De turde ikke finde os."

Rune løste læderet på oksen, og Sirak pegede hvor den skulle hen: "Der er frisk græs dér over."

Rune og Sam trak den store brune okse over til græsset. Zest kom med oksen fra den bagerste vogn, som også var blevet kørt ind: "Så vi skal overnatte her.?"

Rune nikkede mod Henrik: "Det var hvad Henrik sagde."

Zest kiggede på skoven, som var måske en kilometer mod syd: "Vi er tæt på min familie."

Henrik kom over til gruppen: "Holder de øje med os.?"

Zest stod i et lang øjeblik og kiggede mod den grønne skov, med de høje træer, vilde buske og dybe skygger: "Noget kigger på os."

Hun vendte sig mod Henrik: "Vi skal sætte vagt i nat."

De andre nikkede til hende. Zest var elver, og hendes øjne var bedre og så mere end de andre. Sams Kender øjne var også gode, men han var hæmmet af at være en lille meter høj.

Det var nat og Sam havde vagten. De havde kun sat en person som vagt. Der var noget galt, men ikke en direkte fare.

Sam gik over til okserne og talte lidt med dem. Han havde et godt øje til en af dem, fordi den altid var glad for at blive klappede. Når du er cirka en meter høj, så er venlige, store dyr, noget du er glad for. Som unge piger og deres heste...

Der kom nogle ud af skoven. De bevægede sig ikke som elvere, men hvad det end var, så gik de hen mod læ-skuret.

Kun fordi Sam var så lav, og fordi han havde stået imellem okserne, over-så de ham.

De stod på den ene side af læ-skyret og talte sammen. Sam listede sig tættere på, for at hører deres tale. Han kunne ikke genkende deres sprog, og han var vennernes sprog ekspert.

Månen var halv fyldt, og valgte det øjeblik til at kigge ud fra en sky på den næsten sky fri himmel... Og det var nok lys til at Sams Kender øjne kunne genkende dem.

Det var mind-flayers.

Han råbte, så højt han kunne: "Alarm. Alarm."

De fire Mind-Flayers kiggede forvirret rundt efter hvem der havde råbt. De så ham, og alle fire begyndte at komme efter ham.

Han løb mod okserne, og fandt en hurtig vej imellem dem. Der var ulemper ved at være lille, men også nogle fordele.

De fire Mind-Flayers prøvede at jage ham, men deres sanser blev forvirret af de fire okser. De havde aldrig set kvæg i den størrelse.

Der kom et lys fra læ-skuret og Henrik kom ud. Han havde sovet i pladebrynjen, men i mørket kunne han ikke finde hans hjelm. Han stod med månen bag sig, og hans magiske sværd i hånden.

Lyset var fra Rune, og det sad på loftet i det lave læ-skur. Det blændede mere end det hjalp, men de andre kom også ud.

Sirak spurte, halv søvnig: "Var det Sam som råbte.?"

Henrik nikkede: "Det er hans vagt."

Zest kom hen til dem, med hendes vandrestav: "Skal vi have lys.?"

Rune stod og kiggede den anden vej, hvis der var flere: "Er de efter dynamitten.?"

Sirak pegede på okserne: "Hvem end det er, så prøver de at kæmpe mod okserne."

Zest tog hendes stav højt op i vejret og fik ædelstenen til at skinne.

Mellem okserne prøvede mind-flayerne at komme forbi dem. De var ikke meget for kontakt med andre væsner, medmindre de skulle besætte dem.

Da det første lys kom, blev de forvirret. De havde haft hele gruppen i læ-skuret under kontrol. De havde fået dem til at blive ved med at sove. Hvem var det som de missede; ikke et af dyrene.?

Sirak løb alt det han kunne. Han troede de havde taget Sam, og det ville han stoppe. Han var næsten halv-vejs forbi okserne, før Sam fik råbt ham op.

Da Zest rejste hendes stav i luften, og begyndte at lyse, blev Mind-Flayerne grebet af panik. De så en ork med trukket våben komme løbende, og hvad ville der ellers være bag ham.

De begyndte at trække sig tilbage, væk fra okserne.

Efter hundred meter begyndte de at løbe.

Tilbage til skoven, og den hemmelige tunnel.

Det eneste de kunne sige til Ældre-Hjernen var, at pigen var ikke i denne gruppe.

5: Eskorte

Sofie sad på den dejlige, brune hest. Hun havde kaldt den Rumba, fordi den havde et firkantet hvidt mærke på panden. Den var venlig, og hun havde det sjovt med at ride rundt i den næsten-tomme, store trænings sal.

Salen var stor nok til at kunne have en fodboldbane. På den ene langside af salen, var der fire rækker bænke. Der var vinduer på begge de lange sider, og væggene var lyse brune, med sorte kanter omkring vinduerne. Der var jord på gulvet, fordi salen var bygget direkte på jorden, uden et fundament.

Der var en åbent side i den ene ende, hvor folk kunne se på dem. Der var to piger, som stod ved den røde træ-bjælke og talte om heste.

Sofies smukke lyse hår nåede ned til hendes skuldre. Hun havde en læder vest og en simpel sort nederdel på... Ingen hjelm, når hun trænede. Hun bar et lille sværd ved hendes side. Hun var en gang blevet fanget, uden våben...

Det ville ikke ske igen.

Der sad fire af de andre adelskvinder på rækkerne og kiggede på hende. Den ene af dem var hendes træner, og var den eneste anden som bar læder-brynje. De tre andre piger var i normalt, pænt ridetøj.

Sofie red forbi dem, og stoppede ved hendes træner: "Jeg tror ikke jeg kan koncentrere mig i dag."

Træneren nikkede. Hun havde været rytter i kongens regiment, og havde været i flere slag...

Sofie havde fortalt hende om hendes oplevelser i dybet under bjerget. Træneren sagde: "Du tager bare en halv dags pause. Sørg for at sætte hesten, og så hold dagen fri."

Sofie fik Rumba til at nikke, som fik hendes træner til at smile og så red de mod udgangen.

Udgangen var en stor sort port, du kunne ride igennem i fuld panser. Ridderne i kongens hær brugte også salen til at træne.

Der var en stald på den anden side af salen, og hun red de små ti meter over gården. Hestens hove sagde deres vante klip-klap, men hun hørte et eller andet bag det.

De kom til stalden, Sofie tog sadlen og hoved-tøjet af den og hang dem på plads. Hun var en adelskvinde, og havde folk til at gøre det. Men hun plejede at gøre det i den virkelige verden, så hun havde vænnet sig til det. Det gav hende også muligheden for at klappe hesten lidt ekstra, og det elskede hun.

Hun havde en dunkel fornemmelse, og noget rumstede i hendes baghoved. Hun sagde farvel til hesten og gik op til hendes egne gemakker. Der var hendes egen tjener, en ung pige, som passede hende og hendes gemak.

At den unge pige, var ældre end Sofie i den rigtige verden, det var detaljer.

Hun spiste en let frokost, og talte lidt med pigen. Hun var en NPC, så der var ikke meget dybde i deres samtale. Hvis bar de begyndte at bruge AI til de samtaler, så ville det blive spændende. Hvis ikke den anden AI, nåede at slå dem ihjel.

Hun sendte den unge dame hjem, og gjorde klar til at gå tidligt i seng.

Rune stod ved siden af Henrik. Henrik havde hjelmen på og kiggede mod den store hovedstad. Rune trak hans røde hætte tilbage: "Så vi skal ikke derind i dag.?"

Henrik rystede på hovedet: "Næh. Det ville ellers blive sjovt, når kongen tror at jeg er arving."

Den første af trækvognene drejede til højre og pegede oksens snude mod Kna Nalore. Lederen sagde: "Vi holder pause der henne, hvis I skal ind i byen.?"

Han pegede på endnu en gruppe af læskure, som stod ved siden af vejen mod Kna Nalore. Han råbte imens vognen kørte væk fra dem: "Det er for dyrt at sove i byen."

Henrik vendte sig, smilte og kiggede på den næste vogn: "Vi er jo vagter, så vi må hellere..?"

Sirak nikkede og fulgte efter vogn nummer to. De fandt endnu et sted, for deres okser, og vognene blev sat ved læskuret.

Sirak og Rune tog okserne lidt væk fra skuret og Sirak smilte: "Der er en lille bakke der."

Han kiggede efter de andre, og halv-hviskede: "Hvis du vil slippe dragen ud.?"

Rune stoppede og rettede på hans kutte: "Jeg skal egentlig tale med nogen om det.?"

Sirak fandt en stor tungt sten, med nogle metal ringe og bandt den ene okse fast: "Hvad? Er der sket noget.?"

Rune nikkede og kiggede mod læskuret: "Jeg tror at jeg har trukket dragen med hjem."

Sirak rynkede hans grønne ork pande: "Med hjem.? Hvordan det.?"

De gik tilbage mod de andre, og Rune forklarede: "Da Sofie og jeg tog igennem portalen, som ham Dæmonen lavede.?"

Sirak nikkede og stoppede op, uden for hørevidde af de andre, og Rune forklarede hvad der var sket. Han sluttede med at sige: "Jeg tør ikke skifte i den rigtige verden.?"

Sirak nikkede igen, og spurgte: "Har du skiftede her... efter at du ...?"

Rune rystede på hovedet.

De gik tilbage til de andre, og gjorde sig klar til en stille nat.

Henrik stod og talte med en af de andre karavane vagter. Han så Rune og Sirak og kaldte dem tættere på. Han sagde til vagten: "Fortæl mine venner om det.?"

Vagten så ud som en ny begynder i spillet. Simpel dårlig læder-brynje og hjelm. Billigt sværd, og intet skjold. Han forklarede: "Som jeg sagde til ridderen her; Der er et rygte om karavaner, som bliver overfaldet. Folk bliver dræbt eller bortført... meget sjældent at deres ting bliver stjålet."

Henrik kiggede på Sirak: "Lyder det som banditter, eller de andre..?"

Sirak nikkede. Han havde været den, som havde jagtet Mind-Flayerne ind i skoven.

Rune spurte vagten: "Hvor sker det oftest.? Tæt på skoven eller.?"

Han nikkede mod elver skoven.

Vagten nikkede og forklarede: "Tæt på skoven, eller Syd siden af bjerget. Som om der er to eller tre steder, som de angriber fra."

De sagde farvel til ham og fandt deres læskur.

Solen var næsten nede, og dagen havde været doven og lidt kedelig... men de satte stadig en vagt.

6: Kna Nalore

I spillet var der ikke tyveri alarmer, som sådan, men Sofie var en smart pige.

Der var to døre, en fra den ydre korridoren til hendes forrum, og en indtil hendes soveværelse.

Hun havde taget to stykker metal som hængte sammen i en snor på bagsiden, så når døren blev åbnet, lavede de lidt larm.

Dem som kom ind i hendes for-rum, bevægede sig næsten perfekt lydløst, men metallet larmede, da de lukkede døren op.

Hun havde gættede, og gættede rigtigt.

Trin to i hendes plan var endnu simplere. Hun havde lånt en vagt hund, som sov på hendes seng, så da hvem end de var, kom ind i hendes soveværelse, så de en stor krop som passede med hende...

Hun sov på gulvet bag ved sengen.

De angreb hunden, som vågnet op, og begyndte at gø. Den fik gøet to gange, før de fik stoppede den.

Det var mere end nok for Sofie.

Rune stod og kiggede på Kna Nalore fra vejen. Sirak gik forbi ham: "Jeg tror det er første gang jeg har været her."

Rune nikkede og gik efter ham.

Kna Nalore var en fisker by, med en stor havn. Der var en grå sten mur måske tre meter høj, rundt om byen. Dette var havne byen, som forbandt det syd-vestlige hav med hovedstaden.

Det var muligt at sejle fra Syd-vest havet og direkte til hovedstaden, men det var en farlig rute, og tog tre-fire dage længere.

De fulgte de fire trækvogne ind i byen, og hilste på vagten. Han kiggede lidt ekstra på Henrik, i hans brynje, men lod dem gå ind. Byen havde et stort torv, som lederen af karavanen guidede dem mod.

Okserne stoppede på pladsen, som havde de været der flere gange. De fire vogne blev aflastede, og Sirak fik hans penge.

Det var kun fire guldstykker, men nu havde han sagt ja, så prisen var mindre vigtig. Han gav en til hver af vennerne, og fik ingen for ham selv.

Men det var princippet, som hans forældre havde lært ham. At han så havde mange penge, fra de andre ting i spillet, det talte så også lidt med.

Henrik guidede vennerne rundt i den store havneby. De gik tæt på den store havn med de mange forskellige typer skibe.

Sirak stod og kiggede på et stort, fremmede artet skib. Det lignede end blanding af bambus og stål. Sam fortalte: "Disse skibe kom ofte til mit hjemland. Jeg tror, folket kaldes Azor, og lever i et ø-rig langt mod vest. Det er dér katte-mennesker kommer fra."

De havde alle set katte-mennesker, både i deres egne by og i hovedstaden.

Henrik nikkede: "Jeg har kun set denne type skibe to gange før i denne by. De kommer sjældent så langt nord-øst."

Han vendte sig mod vennerne: "Vi er for lille et land for dem."

Han ledte dem rundt i byen, og viste dem steder. Der hvor han havde lært at kæmpe med sværd; Det var lukket, denne dag, fordi ejeren var ude og rejse. Hvor han havde gået i skole; Der var en gruppe unger, som legede udenfor.

Efter en time, fandt Henrik det sted som han havde ledt efter. Kirkegården, hvor hans mor lå.

Han sagde farvel til de andre og gik ind for at bede en stille bøn, alene, foran hendes grav.

De andre fandt en kro og fik dagens måltid. Zest betalte med den guld mønt, hun havde fået af Sirak.

Efter ti minutter kom Henrik tilbage, og deltog i måltidet.

Da de havde spist frokost, fandt de portalen. Der var en magiker som havde en grøn kutte på. Han bad dem vente, fordi han havde lige åbnet portalen til hovedstaden. Denne portal var placeret som en del af en hvid væg, og var lavet helt af sten.

Det var det sted, han åbnede til oftest, fordi de mange rejsende fra og til skibene, fortalte han Rune.

Da portalen var lukket, spurte Rune om han måtte åbne den. Den grønne magiker rystede på hovedet og kiggede mærkeligt på Rune: "Det er kun portal magiker som kan det.?! Og du bærer Rød, som i fremkalder magi."

Rune nikkede og viste hans kutte frem: "Min mor købt denne kutte til mig. Jeg går ikke så meget op i farver."

Han placerede en hånd på portalen og aktiverede den. Dens kanter blev hurtigt blå, og så begyndte kanten at trække blå streger ind af. Da de blå streger nåede midten, åbnede den sig til deres hjem by, Isca Dumnoniorum.

Magikeren kiggede på Rune, imens han lod hans venner gå igennem.

Efter et øjeblik stod Rune og magikeren alene tilbage. Rune forklarede: "Jeg er ikke Magiker, jeg er Troldmand. Vi arbejder på en anden måde."

Han gik igennem portalen, inden magikeren i den grønne kutte, kunne nå at sige noget.

De stod på det lille torv ved Runes hus, og da de alle var kommet igennem, gik de over til huset.

Inden i huset ventede der en overraskelse.

Sofie sad ved bordet med Runes mor i spillet og Esther, som var ved at lave mad i køkkenet.

Sofie rejste sig, da Rune kom ind af døren.

Hun hilste på de andre, og gav Rune et knus.

Henrik tog hans hjelm af, og spurte: "Så hvad bringer dig til vores lille by.?"

Sirak smilte: "Træt af at ride på heste, og vil ud og kæmpe.?"

Sofie gav slip på Rune, som stadig havde blandede følelser ved at holde om hende. På den ene side var det hans lillesøster, men på den anden side spillede hun en voksen kvinde i spillet.

Hun smilte til dem, og pegede hen mod bordet: "Jeg kommer med gaver."

Der stod en kurv med en rød klud hen over.

Sam var tættest og løftede i den røde klud. Kluden var ikke rød til at starte med, den var fyldt med blod. Nede i kurven lå der et hoved fra en Mind-Flayer.

Sofie forklarede: "De kom efter mig. Jeg tror de vil prøve at fange mig igen."

7: Viden

De sad rundt om bordet i Runes hus.

Henrik kiggede rundt på de andre, og forklarede det: "Vi kan ikke dræbe Ældre-Hjernen. Vi er ikke stærke nok."

Sirak nikkede: "Vi kan jo ikke gøre os udødelige."

Han smilte til Sam: "Medmindre Sam kender nogle snydekoder.?"

Sam rystede på hovedet: "Jeg kender ikke til snydekoder. Jeg skal jo teste alle aspekter af spillet... også døds delen."

Sofie nikkede: "Og efter Rune fortalte mig om spillets evner, til at opføre sig underligt, som han kaldte det, så ville det måske være farligt."

Zest nikkede: "Spillet kan fange dig, og trække dig ind i spilverdenen. Så du måske ikke kan dø, men opleve smerte..."

Hun kiggede på Rune: "Du har været stille på det sidste.?"

Rune nikkede mod hende: "Hvad hvis det ikke var et spil.?"

Sirak grinte og gjord tegn til huset: "Så dette er virkeligheden, også.?"

Rune pegede mod troldmandens tårn og forklarede: "Måske er det mere som forskellige planer.?"

Han forsatte: "Vi har jo rejst mellem planer eller dimensioner. Hvorfor kan denne verden ikke være en ny dimension.?"

Sam nikkede: "Vores computere bliver stærkere og stærkere, måske kan de begynde at skabe lomme universer."

Sirak som jo var mere muskler end hjerne i spillet, spurte Rune: "Du har rejst mellem dimensioner, og du rejste tilbage til vores verden.? Kunne du føle noget..? Det samme eller.?"

Rune rystede på hovedet: "Nej. Eller jeg lagde ikke mærke til det."

Han kiggede på Sirak: "Der er også en anden ting. Dragen slap ud, da jeg brugte portalen."

Alle med undtagelse af Sofie, rynkede deres pander mod ham. Henrik spurte: "Hvordan mener du.?"

Rune forklarede: "Da Sofie og jeg, rejste igennem portalen til den virkelig verden, så fulgte dragen med."

Sofie kiggede på de andre, og spurte: "Hvilken en drage.? Jeg har hørt der var drager i denne verden, men ...?"

Sirak slog en hånd ud mod Rune: "Sofie. Mød Rune, Drage troldmanden."

Rune smilte: "Jeg har evnen til at skifte til en drage. Jeg ville ikke sige det, fordi så ville du bare se det."

Sofie havde halvt rejst sig fra stolen: "Den nat... efter.. Du begyndte at trække vejret, dybere.?"

Rune nikkede: "Jeg kan hører dragens åndedræt. Når jeg følger det, så begynder jeg at skifte."

Zest spurte Rune: "Kan du hører dens åndedræt nu.?"

De andre kiggede på Rune, imens han lukkede øjnene og lyttede.

Den var der stadig. Dybt nede under alt andet støj, var dragens dybe, stærke åndedræt.

Han nikkede til Zest: "Den er der, men tør jeg lukke den ud.?"

Sam smilte: "Jeg kalder første tur, hvis du skifter."

Rune kiggede Zest i øjnene, og hun nikkede: "Vi kan tage til Magikernes tårn.?"

Henrik rejste sig og fandt hans hjelm frem: "Det ville være klogt, at teste det."

Han kiggede på Sam: "Så kan Sam og jeg søge i arkiverne, imens I leger. Søge efter information om Ældre-Hjernen.?"

De rejste sig og gjorde sig klar til at rejse. Det var jo en lille tur, bare igennem en portal...

Som Sam sagde: "Kort tur. Ind og ud, hjemme igen inden for en time.?"

Sirak grinte: "Vores ture bliver aldrig korte."

De trådte ud af portalen. Den store gård, ved siden af magikernes tårn, var næsten helt tom. Ved den store sten mur, som omsluttede gården stod der nogle magiker og øvede at kaste magi. Ved porten, med de solide træ-porte, stod der tre vagter. Tårnet lignede sig selv, med de fem etager, og sorte nærmest fugtigt, glinsende mure. Solen ramte siden af tårnet, og blev absorberede..

Henrik var i hans panser og hjelm, og med sværdet ved hans side. Han så vagterne, som kom gående mod dem, og han sagde: "Jeg taler med dem, så kan I andre lege."

Sam nikkede mod Rune: "Du lovede mig, første tur."

Zest grinte: "Han er en farlig drage, ikke et legetøj."

Sirak gik ved siden af Rune: "Her fra ligner han lidt et tøjdyr."

Rune prøvede at give Sirak et hofte-bump. Det virkede bedre i den virkelige verden, fordi de var cirka samme størrelse der. Her var Sirak en stærk, og muskeløs ork, og Rune en svag, tynd trolldmand.

Sofie gik bagerst og kiggede på den store gård de gik i: "Så det sorte tårn er magikernes tårn.? De ville ikke lade mig ind, fordi jeg spiller en kvinde."

Hun kiggede på Zest: "Og jeg gad ikke lyve om mit køn, her."

Zest nikkede: "Det er rart så præcist de har lavet verdenen. Racisme, kvinde-had, og .."

Sofie grinte: "Perverse mænd.?"

Hun smilte til Zest: "Jeg er jo kun elve år, men det ved de mænd jo ikke."

Sam kiggede på hende, og hun sagde: "Vi mangler en 'anmeld spiller' funktion.?"

Sam smilte: "Det er dér, men du skal være femten, før du kan bruge den."

Sofie rystede på hovedet: "Men det ved de mænd ikke, at jeg er..?"

Han kiggede på Rune: "Det skriver jeg ned, som et problem som skal ændres."

Henrik vinkede mod Sam: "Sam. Vi skal ned i arkivet."

Zest kiggede på Sofie: "Jeg må hellere gå med, så det går hurtigere."

Hun kiggede på Rune: "Kan jeg låne ringen.?"

Rune nikkede og trak det højre ærme tilbage, så han kunne trække kobber ringen af hans tynde fingre: "Sam ved, hvordan den skal bruges."

De gik mod arkivet, og tilbage stod Sofie, Rune og Sirak.

8: Magikernes Verden

Rune stod i den store gård. Der var en gruppe magiker, som stod henne ved muren, som gik rundt om gården.

Sofie og Sirak stod bag ved ham. Sirak stod foran Sofie, så hun ikke blev skræmt første gang hun så Rune skifte.

Rune lukkede øjnene, og kiggede ind ad Lyttede efter dragens åndedræt.

Den var der, nede bagved verdens støj.

Han fokuserede på den og begyndte at skifte.

Først blev ansigtet længere og hovedet større. Så begyndte brystkassen at vokse, og armene blev større. Han faldt forover, fordi hans ben blev større og mere solide. Så voksede der en hale ud nederste på hans ryg. Hans hud var blevet rød og skællet.

Til sidst voksede der to vinger ud på hans ryg, og han slog et par gange med dem.

Da han var forvandlet, stod han lidt og øvede sig på at gå. Det var nogle gange lidt svært at gøre, lige efter at han var skiftede. Han drejede sig rundt og kiggede på Sofie og Sirak.

Da han så på hans søster, da hun var ved at dø, var hun flere dimensional, som om hun eksisterede i flere verdener samtidigt.

Denne gang lignede hun, de andre spillere i verdenen. Han smilte til hende, og sagde med den dybe dragestemme: "Vil du ride på dragen.?"

Sofie gav et barnlig vin, og gik langsomt, tøvende nærmere.

Sirak smilte og gik hen til Rune: "Det er sjovt at flyve. Skal jeg hjælpe dig op.?"

Hun grinte, og rystede på hovedet: "Jeg er vant til at ride..."

Hun kiggede lidt skræmt på Sirak, men også med en barnlig fryd i øjnene: "Mest på heste.."

Hun kravlede op på Runes drageryg, og fandt et sted at sidde.

Rune kiggede på Sirak, og sagde: "Jeg kan godt bærer jer begge to.?"

Sirak nikkede, men sagde: "Du skal have denne oplevelse med din søster alene."

Rune nikkede hans hoved, og hele kroppen bukkede sig op og ned.

Sirak pegede mod en gruppe magiker, som kom løbende ud fra tårnet. De var i mange forskellige farvede kutter. Han sagde: "Jeg skal nok tage mig af trylle drengene."

Rune drejede sig rundt, og fandt den længste åbne afstand han kunne. Han ville have god afstand, til at tage af. Når det var hans søster, så skulle det være perfekt.

Han begyndte at løbe ned mod den fjerneste bjerg væg, imens han slog med vingerne. Efter hundred meter begyndte han at lette. Hans vinger løftede dem op, og han fløj over bjergets side, med en lille meter til overs.

De tre stod ved hullet i muren. Henrik havde taget hjelmen af, og kiggede ind i hullet: "Så er vi klar til at lære noget.?"

Zest stod til højre for ham, med hendes stav som lyste lidt fra ædelstenen: "Fordi det bedste ved at spille spil, er at gå i skole i spillet.?"

Sam nikkede: "Det er kun femten år siden, at jeg har gået i skole, og jeg hade det."

De gik ind i hullet, som var vejen ned til magikernes arkiv.

Der var sten søjler på begge sider, som var skåret ud af bjerget, og hoved gangen var bred og oplyst af små hvide ædelstens lamper, som den Zest havde på hendes stav. En af lamperne blinkede lidt, men ellers var der ingen forstyrrelser.

De gik ned af hovedgangen, som fortabte sig i mørket, jo dybere de kiggede ind i bjerget.

Der stod en ældre mand i en grå kutte, som nærmest gik i et med væggen: "Hvem er I, og hvorfor har I trådt ind på mit område.? Dette er kun for magiker."

Henrik trådte tættere på ham: "Vi arbejder for den store og mægtige drage troldmand Rune. Vi prøver at finde oplysninger om en Ældre-Hjerne.?"

Manden i gråt rystede på hovedet: "Kun magiker har adgang..."

Zest havde lidt lys i hendes stav, og hun pegede på den: "Vi har magiske ting.. Er der en chance for at vi har adgang.?"

Sam smilte: "Vi er kommet herind. Enten har vi fået adgang af magikerne eller også har vi slået alle magikerne ihjel."

Henrik nikkede: "Begge ting er muligt."

Zest nikkede: "Schrodinger's kat. Så længe du ikke ved det, så kan alle magikerne være både døde og i live."

Manden kiggede mod udgangen fra arkivet.

Henrik stoppede ham: "Hvor ville vi finde ting om Mind-Flayer og deres liv.?"

Manden i gråt pegede mod en sektion af arkivet, imens han begyndte at kante sig vej forbi dem: "UnderMørket og dets indbygger."

Sam begyndte at gå i den retning: "Jeg skal bruge ringen.?"

Manden i gråt, havde arbejdet sig vejen rundt om dem, og begyndte at gå baglæns mod udgangen.

Zest nikkede mod ham, og gav Sam ringen. De begyndte at gå mod den sektion af arkivet, som de var blevet guidede mod.

9: Karisma

Da Rune landede igen på pladsen ved magikernes tårn, stod der folk og ventede på dem.

Der var en gruppe af magiker, i deres forskellige farvede kutter. De stod i flere små klynger, lidt fordelt efter farver.

Der var magikernes vagter, som mest stod der, fordi magikerne stod der. Der var også en gruppe af vagter, som stod på muren. De havde holdt øje med Runes flyvetur.

Han landede, og Rune lod hans lillesøster kravle ned. Hun snublede, og brækkede halsen. De magiker som stod og kiggede løb hen og hjalp hende op, men hun var allerede død.

Rune skiftede tilbage til hans menneske krop. Sofies krop var kold, inden han nåede hen til hende. Når du døde i spillet, kunne du starte forfra, det sidste sted du havde gemt spillet.

Han rystede lidt på hovedet, og kiggede rundt i gården. Magikerne kom hen til ham, og spurte hvad der var sket.

En af dem spurte, om det var prisen for at flyve på dragen, eller om Rune havde dræbt hende, med vilje. Han kiggede på dem, og rystede på hovedet: "Kald på mine venner i biblioteket. Kvinden kan måske stadig redde hende."

Sirak kom løbende fra arkivet, som var placeret inde i bjergvæggen. Han vinkede og havde et stort smil: "Sam har fundet en løsning."

Han kom hen til Rune og så Sofie: "Hvad er der sket.?"

Rune rystede på hovedet: "Hun faldt, da hun skulle ned af mig. Brækkede hals.?"

Sirak satte sig ned, og lagde en hånd på hendes hals, og nikkede: "Ja. Brækket hals. Skal vi kalde på Zest.?"

Rune rynkede på panden: "Eller vente på at hun kommer tilbage, den lange vej rundt.?"

Sirak nikkede. Han havde selv prøvet den lange vej, så det var ikke umuligt. Han kiggede på Sofie: "Vi venter. Din søster er smart nok, til at finde hendes egen vej."

Han rejste sig: "Vi har fundet en løsning. Zests hellige lys burde dræbe Ældre-Hjernen."

Rune gav lidt tøvende slip på kroppen af hans søster. De stod et øjeblik og kiggede på kroppen, og så begyndte den at forsvinde.

Rune kiggede på Sirak: "Det har jeg ikke set før. Kan det være noget med Ældre-Hjernen.?"

Sirak rystede på hovedet, men de blev afbrudt af en af magikerne: "Jeg har set det før."

En af de yngre magiker i en rød kutte trådte frem: "Når en spiller dør, og så skaber en ny karakter, så forsvinder den gamle."

Rune kiggede på ham, og Sirak spurgte: "Så hun er ved at lave en ny karakter.?"

Magikeren rystede på hovedet: "Den er allerede blevet lavet, og har startede spillet."

Der var en vagt som sagde: "Portalen bliver åbnet."

Sirak og Rune gik hen mod den, da en smuk, ukendt elver pige trådte igennem portalen.

Hun var smuk... Det er den korteste måde at beskrive hende på.... Ingen bøger, ingen poesi, ingen magi på jorden, kunne beskrive hende mere præcist.

Hun Var Smuk.

Pigen smilte, som var det første gang solen skinnede efter et århundred med mørke.

Hun nærmest svævede hen mod Rune: "Hej bror. Jeg skulle lige lave den bedste kæmper mod en mind-flayer."

Sirak havde åbent mund, og fremstammede: "Super Karisma.... Det er det bedste våben mod mind-flayer."

Pigen trådte med elvisk smidighed hen mod Rune og gav ham et knus. Rune begyndte at holde om hende, men måtte give slip, fordi hans puls steg... hurtigt.

Sirak ville også give hende et knus, og det lod hun ham gøre. Da Sirak gav slip, var der flere af magikerne, som også ville hilse på hende.

Henrik råbte fra arkivet: "Sirak. Hvor bliver Sofie og Rune af?"

Sirak vinkede til Henrik: "Sofie døde, og denne smukke kvinde er nu Sofie."

Henrik trådte tættere på, smilte og kiggede på hende: "Damn. Hun er smuk... Dette er lille Sofie.? Hun er da blevet ..."

Sirak smilte til ham: "Ja. Hvor er de andre.?"

Zest og Sam kom ud af arkivet, og hen til gruppen. De fik den korte version, af hvad der var sket.

Zest kiggede på gruppen af mænd, og så på Sofie. Hun sagde til Henrik: "Vi må få hende væk, fra de mænd."

Sirak kiggede på Zest: "Men vi taler bare sammen.?"

Zest nikkede, og kiggede på gruppen, en gang til. Hun havde en løsning, men den var ikke særlig pæn. Hun kastede hendes hellige lys på hendes staves ædelsten, så den begyndte at lyse med stor kraft. Hun råbte til Rune: "Vi skal hjem nu. Åben portalen."

Rune nikkede med en hånd foran hans øjne. Han lagde en hånd på portalen, og åbnede den.

Vennerne gik igennem portalen, og Rune lukkede den, da de var på den anden side af den.

Henrik og Sirak havde taget hver deres plads på siden af Sofie... og Sam gik lige foran hende, og kiggede på hende flere gange.

Zest pegede på Runes hus, og sagde hårdt: "Ind i huset, inden folk ser hende."

Der stod en gruppe på fire orker, som var ved at reparerer en mur ved et andet hus. De drejede sig efter Sofie og gruppen.

Rune forstod, hvad der var ved at ske, og de flygtede ind i hans hus.

De havde kun lige lukkede døren, da der blev bankede på den. Henrik åbnede den, og så de fire orker, som stod uden for døren. En af dem spurgte Henrik: "Kan vi tale med elver pigen.? Hende den smukke.?"

Henrik rystede på hovedet, og lukkede døren hurtigt. Det tog et øjeblik og så blev der bankede igen... De råbte noget på orkisk.

Zest satte Sofie på en stol, imens drengene smilte til Sofie. Zest rystede på hovedet: "Du skal skifte igen. Du er ikke i stand til, at trække med så meget Karisma."

Sofie smilte flirtende til drengene: "Men det gør da ikke noget.?"

Zest nikkede mod døren, hvor der blev bankede hårdt på: "De mænd er ikke der, for at tale med dig, forstår du.?"

Hun kiggede på Sirak, og kommanderet: "Sirak. Hjælp Henrik.!"

Sirak rynkede på panden, imens han kiggede på Sofie: "Men Sofie, skal måske have hjælp.?"

Sofie kiggede på de andre, og så sagde hun til Sirak: "Sirak. Hjælp Henrik."

Sirak nikkede og gik over til døren, som var ved at blive ødelagt at hårde slag udefra.

Zest kiggede på Rune og Sam, som begge var fortryllet af Sofies karisma: "De vil også gerne dyrke sex med dig....!"

Sofie smilte uskyldigt: "Men jeg er jo kun elve år...?"

Zest nikkede og satte sig på hug: "Derfor forstår du ikke, hvad der sker hos mænd, når de ser en super smuk kvinde... Det gør jeg."

Hun kiggede på larmen fra døren, fra at de fire orker som prøvede at tvinge sig vej ind i huset: "Du skal bruge mange år på at lære at være smuk, før du forstår det."

Sofie hørte døren blev slået ind, og kiggede på Sam og Rune, som var langt væk, imens de stirrede blindt på hende: "Men det var det bedste mod mind-flayer.?"

Zest nikkede og smilte: "Men det sværeste mod mænd."

De fire orker begyndte at kæmpe med Henrik og Sirak, for at komme hele vejen ind i rummet.

Sofie nikkede, og loggede ud. Hendes krop forsvandt, og der lå en lille besked på stolen. Det var sådan spillet vidste hvem som var gemt hvor.

De fire orker stoppede op og kiggede rundt i rummet. Det var som fortryllelsen langsomt lettede, og de vågnede op...

Orkerne undskyldte og gik ud af huset...

Noget magi er dybere og farligere end trolddom.

10: Kongens Sendebud

Der blev bankede på det som var resterne af døren. En mand kiggede ind, og Sirak som stod tættest på den, sagde: "Hun er her, ikke længere."

Han trådte et skridt ind af den ødelagte dør, og vennerne kunne se at han var en af kongens sendebud. Sirak rømmede sig, så de andre kiggede hen mod ham.

Rune havde sat sig på en stol, og han rejste sig: "Hvad kan vi hjælpe dig med?"

Manden var i den officielle pinke vest, som mærkede ham, som sendebud for kongen. Han bukkede mod Rune, som var i hans røde kutte.

Manden havde en skriftrulle i forgyldt cylinder, og rullede den ud. Han sagde: "Kongen sender bud efter jer. De er klar til at angribe fjenden. De ønsker at I træder frem som guider."

Henrik havde været i gang, med at samle den ødelagte dør op, og skubbede den hen mod åbningen: "Så vi skal ned og kæmpe mod Ældre-Hjernen.?"

Manden nikkede: "Jeg er blevet beordrede til at vente på jer; Bringe jer med, med det samme."

Han viste skriftrullen til Henrik, som genkendte kongens segl. Henrik sagde: "Den er sikker nok, men hvad med Sofie.?"

Alle de fire drenge begyndte at smile, med tanken om hvordan Sofie så ud for lidt siden. Sam kiggede på den lille besked, som havde ligget på en stol. Han pegede på den: "Sedlen er forsvundet. Så har hun lavet en ny karakter."

Der kom en lavere, tynd pige ind af dør åbningen: "Så er jeg tilbage."

Hun kiggede på Zest: "Dette er det bedste alternativ jeg kunne lave, så hurtigt."

Rune kiggede på hende, og spurte forundret: "Sofie.?"

Hun nikkede, og holdte armene ud: "Menneske psionik kriger. Udholdenhed, visdom og intelligens."

Hun kiggede på kongens sendebud: "Hvem er dette.?"

Henrik nikkede mod ham: "Kongen ønsker at vi skal lede hæren ned mod Ældre-Hjernen."

Rune kiggede lidt på Sofie, i hendes nye krop: "Er du klar til at kæmpe mod den.?"

Sofie nikkede: "Ja. Jeg har jo valgt denne person, fordi den er bedst mod Ældre-Hjernen."

Zest rejste sig og sagde: "Vi læste at helligt lys, burde skade ældre-hjernen."

Hun kiggede på Sam, som forklarede: "Psionik er en ny klasse. Jeg har ikke selv spillet den endnu."

Sofie nikkede: "Du kan vælge den, når du er blevet tiende niveau."

De begyndte at pakke deres ting, for at tage i krig mod ældre-hjernen. Det meste af deres ting var allerede klart, så de skulle bare have mad og rent tøj.

Kongens sendebud sagde: "Mad skal I ikke tænke på. Kongen har forsyninger, og dværgene sender også deres folk."

Han kiggede på Zest og tilføjede: "Elverne sender også deres hær."

Sirak kiggede på Zest: "Vidste du det.?"

Hun rystede på hovedet, imens hun pakkede hendes rygsæk med mad: "Næh. Mon de også sender orker derned.?"

De kiggede på sendebuddet, men han rystede på hovedet: "Som jeg forstår det, så vil de kun have folk, som har soldat erfaring."

Zest og Sirak nikkede mod ham, og Sirak sagde: "Og orker er for meget kamp, og for lidt orden.?"

Sofie havde sat sig på en stol og kiggede rundt på de andre som pakkede. Henrik stoppede op, og spurgte: "Så hvad er en psionik.? En form for magi.?"

Sofie rystede på hovedet: "Nej. Hun har mentale evner. Jeg valgte de evner som mindflayerne har, så jeg kan kæmpe mod dem."

Rune nikkede: "Så hvad kan du.?"

Han smilte mod Henrik: "Jeg er jo stadig den eneste troldmand i gruppen.?"

Sofie rystede på hovedet: "Jeg har lavet hende, for under ti minutter siden..."

Hun kiggede på et æble som stod på bordet. Hun holdt en hånd hen mod det, og fik det til at svæve lidt. Det drejede rundt, og så ud som om det var ved at falde, men det forblev måske ti centimeter over bordet.

Vennerne stoppede op, og kiggede på det. Sam spurgte: "Var det ikke det trick du lærte, Rune.?"

Rune nikkede: "Mit trick var en illusion..."

Han kastede hans CanTrip besværgelse og nu var der to æbler, som svævede over bordet.

Sofie smilte til hendes bror: "Kan du også dette.?"

Hun løftede æblet op ad, og det forsvandt.

Rune nikkede, og hans illusion forsvandt også: "Ja. Det er jo en illusion, min magi..."

Sofie rynkede på panden: "Den skulle eksplodere og ikke forsvinde.?"

Zest nikkede: "Nogle gange gør min magi, det modsatte af hvad jeg prøver på. Kaster mørke i stedet for lys. Sådan er vores evner."

Sirak spurgte de andre: "Er vi klar til at rejse.?"

De rejste sig og kiggede mod kongens sendebud. Han nikkede til dem: "Vi tager mod dværgenes by. De har en direkte vej."

Sirak kiggede på Rune: "Har dværgene en portal.?"

Rune trak på skuldrene: "Det ved jeg ikke. Jeg har aldrig spurt dem."

Han kiggede mod Zest: "Elverne har, så..."

De gik ud af den ødelagte dør, og så de fire orker, som kom gående med en dør. Lederen af dem sagde: "Undskyld, vi ødelagde døren. Vi skal nok have lavet den til I kommer tilbage."

Henrik nikkede: "Det var vores fejl."

De gik hen til portalen, og den unge mand, som sad ved den.

Han smilte, da kongens sendebud gav ham en sølv mønt, og fik ham til at åbne portalen efter et tegn, som sendebuddet havde på et stykke papir.

Rune gik sidst, og drengen smilte til Rune: "Micheal vil sponsorere mig. Jeg skal til magikernes tårn i næste måned."

Rune smilte og sagde tillykke, før han gik igennem portalen.

11: Hæren

Det var ikke dværgenes by, som de kom ud i.

Det var den nederste portal i Kagdarahl, måske to hundred meter fra den anden portal, de havde brugt ved magikernes tårn.

Rune gik ud af portalen og over det lille torv. Der var fire huse på siderne af torvet, og den store, grønne, næsten lodrette bjerg-væg, hvor magikernes mur var placeret på toppen. Torvet var fyldt med folk, nogle var handlende, andre soldater i brynjer og med våben. Stemningen var anspændt, som var der et stort uvejr på vej mod området.

Kongens sendebud stod med de andre: "Vi skal uden for byen. Generalen har sat hans telt mod nord."

De fulgte efter ham, igennem byen. Flere steder var der uro og de hørte råb og skænderiger. Der var en ængstelse, for det ukendte.

Henrik gik forrest i hans pladebrynjen og med hjelmen på hovedet. Han kiggede på de andre: "Der er en uro i byen."

Sirak nikkede mod håndværker-gaden: "Vi kan ikke spørge min onkel, om hvad der sker."

Zest gik bag dem med hendes stav: "Det er vel klart. Det var dem, som blev angrebet af mørke-elverne, som de første."

Sam pegede på et ny opført hus: "Det hus blev først lavet, efter den sidste krig."

Sofie og Rune gik bagerst, og Rune fortalte hende, om deres oplevelser under det angreb.

Sofie gik med en sten i hånden, og prøvede at få den til at svæve. Det gik nogenlunde, så længe hun ikke skulle sige noget til Rune.

De nåede til bymuren, og der var en lille smule kø for at komme igennem porten. Porten var tyk og af sort træ, og næsten tre meter høj. Den var en dobbelt dør, men den venstre del var lukket, så det var svært at komme igennem den.

Der blev gjort plads for Kongens sendebud, og han ledte vennerne igennem porten.

De kom udenfor by-muren, og så en telt by. Der var måske ti store telte, som man kunne stå op i og en masse mindre telte, som kun var til at sove i.

De blev ledt hen til en vagt, som så på kongens sendebud, og spurte ham lidt ud. Efter et øjeblik lod han dem gå ind.

De gik igennem telt byen, hvor der sad en masse soldater. Henrik nikkede mod et af teltene: "De store er til ridderne. Måske tyve riddere."

Sirak rystede på hovedet: "I det mindste har de ingen heste med."

Kongens sendebud stoppede og kiggede rundt efter det rigtige telt. Han sagde til Sirak, sådan henkastede: "Hestene er på græs."

Så pegede han på et telt med flere flag ståenden udenfor: "Der er generalens telt. Vent her, imens jeg melder jer."

Han gik frem mod teltet og lod vennerne vente. Der stod to soldater udenfor, som han talte med, før de lod ham gå ind.

Der var en lille bænk med plads til to, så Sam og Sofie satte sig. Sirak kiggede rundt på telt-lejren: "Min onkel sagde engang. Jo flere store telte, jo mere uro."

Henrik nikkede, og beholdt hans hjelm på: "Jeg kiggede lidt, da de slog telt-lejren op udenfor vores by."

Han kiggede på de andre: "Da de pirater angreb os."

Han kiggede på generalens telt: "Er generalen svag, kan slaget gå dårligt... meget hurtigt."

Sam nikkede: "For mange kokke, eller for få folk, som ved hvordan man skal kæmpe.?"

De talte lidt frem og tilbage.

Sendebuddet kiggede ud, piftede og vinkede dem ind i teltet. De gik ind i teltet, en efter en.

Teltet var knap nok stort nok til dem. Der var et bord med et par kort i midten, og en simpel felt seng for enden af teltet. Der stod to stole, med et lille bord imellem dem.

For enden af det store bord, stod der en mand i afslappede tøj. Han havde et ar under det ene øje, og bar et kort sværd på hans hofte.

Sendebuddet sagde: "General Constantia. Her er gruppen, som har været nede i byen."

Generalen vinkede sendebuddet ud af teltet, fordi der var ved at være for mange inde i det.

Han smilte til dem: "Så I er dem, som har overlevet et besøg hos mind-flayerne.?"

12: Generalen

Han var afslappede og fik bragt nogle stole ind i teltet. Imens de ventede forklarede han 'kongens plan'.

Som han sagde: "Vi tager denne hær ned i gangene og slår en hel masse fjender ihjel."

Sirak hjalp med at tage stolene ind, og smilte til Henrik: "Nu forstår jeg, hvorfor de ikke ville have orker med. De har allerede taget vores kamp plan."

Generalen fik dem til at sidde ned inde i teltet, og rettede så sig selv: "Nej. Planen er mere indviklet, men dette er min ordre fra kongen."

Han tog et kort frem, med en vej ned igennem tunnelerne: "Dværg kongen har givet os denne plan. Den skulle vise en måde at komme ned til disse Mind-flayers, af store gange."

Sam stod på hans stol, og kiggede på kortet. Han pegede på noget: "Det var her, med dværge døtrene.?"

Han kiggede på Sirak, som flyttede sig frem i hans stol: "Ja. De gik den vej. Det passer meget godt."

Generalen kiggede på Henrik: "Kan du fjerne din hjelm.? Det hjælper mig, at se dem jeg arbejder med."

Henrik tog hjelmen af og satte den på gulvet: "Nogle tror jeg er i familie med kongen, eller kongens lillebror... Så jeg dækker mit ansigt til, når jeg er i nærheden af dem."

Generalen nikkede: "Jeg kan se det. Jeg har arbejdet under dem begge, så jeg kan se det."

Han tog en dolk frem, og pegede på kortet: "Så giv mig den korte version. Hvad er vi oppe imod, og er der en nem måde at angribe dem.?"

Henrik bed sig lidt i læben: "Der er to grupper i byerne. De slavebundne og Mind-flayers."

Sirak tilføjede: "Slaverne er som os. Orker, elver, mennesker og troglodytter."

Generalen rynkede på panden: "Det er firben du tænker på.?"

Sirak nikkede: "Ja. De er lidt dumme, og nemme at skræmme og dræbe, men hvis du hjælper dem, er de loyale."

Sam forklarede: "Sofie har været fanget, så hun kan forklare mere om deres samfund."

Sofie nikkede: "Men den korte version er dette. Mind-flayers har stærke mentale evner, men er nemme at dræbe med afstands våben."

Sirak tilføjede: "Slaverne er som os, og kan kæmpe næsten lige så godt som os."

Rune rettede på hans røde kutte: "Zest kan kaste et stærk lys, som frigiver slaverne."

Generalen kiggede på Zest: "Hvordan virker det.? Kan vi bruge det som et våben.?"

Zest nikkede: "Ja. Vi har to gange..."

Hun kiggede på Rune, som nikkede inden hun fortsatte: "..To gange har vi vendt slaverne, og fået dem frie af det mentale link, som de er bundet af. Små Grupper."

Generalen nikkede til hende: "Hvor mange gange kan du kaste dette lys.?"

Zest rystede på hovedet: "Måske tre eller fire gange om dagen. Jeg har ikke gjort det mere."

Generalen kiggede rundt på gruppen, og tilsidst endte hans øjne på Sofie: "Så hvordan overlevede du dernede.?"

Sofie nikkede: "Jeg tilbød den, hvad den manglede eller ønskede."

Generalen rynkede på panden: "Hvem er det, og hvad ønsker den.?"

Henrik spurte ham: "Du ved ikke hvem vi kæmper imod.? Ældre-Hjernen.?"

Generalen rystede på hovedet: "Jeg skal bare lede hæren ned til byen, og lede den i slaget."

Sofie nikkede: "Der er en ældre-hjerne, som er den, som kontrollere det hele. Den er begyndt at lave magiske våben, som den bruger i kamp."

Hun kiggede på Sam, og tog hans dolk ud af hans skede, og lagde den på bordet: "De magiske våben gør deres folk bedre til at kæmpe, og sådan vinder de mere terræn."

Dolken begyndte at svæve: "De enkelte mind-flayers er som mennesker. Nogle super stærke andre dumme. Jeg fik en dum en til at være min tjener, så jeg undgik de fleste ting."

Generalens pande blev mere og mere rynkede: "Så du kan får ting til at svæve, fordi du havde en mind-flayer som tjener.?"

Sofie tabte dolken på bordet: "Nej. Jeg har lige lært dette, efter at have være fanget."

Henrik nikkede: "Så kamp planen bør være noget ala... Nærkamp våben mod slaverne, og skydevåben mod Mind-flayers."

Sam samlede hans magiske dolk op: "Kaste våben, som kaste-knive eller kort buer."

Han tog et smuk læder etui op, med fire kaste-knive: "Jeg er begyndt at træne med disse."

Henrik kiggede på våben mærket på etuiet, og smilte lidt: "Jeg skal også til at lærer det. Sirak og jeg fortrækker nærkamps våben. Æren i kamp, ansigt til ansigt."

Sirak grinte: "Nope. Mine hænder har bare svært ved at holde på buer eller kaste-knive."

Han holdt de grove, stærke og grønne ork hænder frem: "Og så føles det godt at slå andre ned i nærkamp."

Generalen nikkede og satte sig tilbage for at tænke lidt: "Jeg skal lave en ny kamp plan. Vi bryder op i morgen, så find et sted at sove."

De gik ud af teltet, og Sirak smilte: "Vi kan vel sove hos min onkel i aften.?"

De andre nikkede og gik hen mod byen. Den ene af dørene i porten stod stadig åbent.

13: Forflytningen

Næste morgen, da solen ramte toppen på bjerg-kæden mod øst, begyndte forflytningen. Telte blev skilt af og pakkede sammen. Vogne blev lastede og gjort klar til turen. Soldaterne gjorde sig klar til krig, ved at tage læder uniformer og hjelme på. Ridderne fik deres pladebrynjer på og deres heste blev gjort klar.

Gruppen havde fået en placering i karavanen, lidt bag ved ridderne.

Henrik rystede på hovedet, imens de stod og kiggede på det store virvar af folk: "Vi kan ikke bruge ridder nede i grotterne."

Sirak smilte til ham: "Så du vil ikke være ridder, alligevel.?"

Henrik kiggede på Sirak: "Det er lang tid siden, jeg tænkte på det."

Zest kom hen til dem: "Vi kunne have sovet en time ekstra, og ingen ville have opdaget det."

Hun gabte, og lod som om hun sov op af Henriks skulder: "Væk mig, når vi begynder at bevæg os."

Han smilte og holdt en arm om hende.

Rune kom med over til dem, sammen med Sofie. Han sagde: "Jeg så nogle elver. Zest.?"

Zest rettede sig op, og kiggede i den retning han havde pegede: "De er sikkert bare en gruppe eventyrer."

Sam havde siddet på en stol, og rejste sig: "Og ikke hele den elviske hær.?"

Zest havde fået øje på gruppen: "Næh. Jeg genkender lederen. Han er ikke en leder fra garden, men en af de frivillige."

Hun kiggede rundt på det urolige, støjfyldte område: "Jeg kan ikke se, hvor mange de er.?"

Sam sagde: "Jeg hørte halvtreds.. Det skulle matche dværgenes antal."

Sirak kiggede rundt: "Jeg har ikke set nogle dværge."

Han kiggede på Henrik: "De er jo hellere ikke nemme at se, sådan med højden."

Henrik nikkede: "Og hellere ingen orker.?"

Sirak rystede på hovedet: "Næh... De ville være nemme at se og hører."

Det tog endnu en time, før hæren var klar til at bevæge sig. Det var en lang karavane med en fortrop af kriger, så generalen og hans enhed. Efter dem kom ridderne, med deres heste og forsyninger. Så kom vennerne, som skulle have elverne og dværgene blandet imellem sig.

De gik mod dværgenes by, vis indgang lå ind i bunden af en kløfte. Det var en støj og en larm, som gjorde det svært at skjule hærens bevægelser.

Henrik gik ved siden af en arret dværg, som havde et slidt sværd, med en skarp kant, som han havde vist Henrik. Han havde også et gammelt skjold, som var næsten på højde med ham.

Som dværgen sagde: "Vi holder en stærk skjold væg, og så når de andre er trætte af, at slå på den, så angriber vi."

De talte lidt om krig og slag.

Henrik pegede på hær karavanen, som bukket sig som en lang, tyk slange mod kløften: "Det er dumt at angribe på denne måde. Alle kan se os komme."

Dværgen nikkede: "Men der er mange måder at angribe på. Denne måde er, måske også god for at skræmme dem, vi skal angribe."

Sirak gik bag dem: "Så har du kæmpede mod mind-flayers før.?"

Dværgen kiggede tilbage på Sirak: "Ja. For cirka ti år siden, prøvede de at angribe vores by. De havde allierede sig med mørke-dværgene."

Han begyndte at fortælle om slaget.

Sam gik ved siden af Sirak og spurte om hvordan de fik slaget vendt.

Dværgen rystede på hovedet: "Nu er jeg jo kun et lille hjul i maskinen, men ..."

Han tænkte tilbage: "Men nogle elver hjalp os. Mørke-elverne havde kæmpede med dem begge, og hjalp os, tror jeg."

Der var en form for problem oppe foran, så hele karavanen stoppede.

Efter et par minutter begyndte de at bevæge sig igen. Zest forklarede, hvad hun kunne se: "De har åbnet begge portene til dværgenes by."

Dværgen nikkede: "Vi brugte et par dage på at fjerne fælder, så vi kan rejse nemmere ned mod UnderMørket."

Han kiggede på Sirak: "Så må de sætte dem igen, når vi er gået forbi. Vi kan ikke have huller i forsvaret."

De nåede til den lille smedeby, som dværgene havde udenfor tunnelen. Der var stadig gang i de mange smedjer. Der skulle laves våben til folk, også selv om hæren vandt slaget.

Nogle af vognene stod ved siden af vejen. De var blevet efterladt, fordi de ikke kunne komme ned i tunnelerne.

Sam kommenterede: "Og det havde de ikke forudset for en dag siden.? Jeg har bange anelser for dette slag."

Dværgen nikkede og tilføjede: "Jeg tror ikke, de er klar til kamp under jorden."

14: Første Angreb

Det blev en dum og anstrengende rejse.

Da de kom til dværge-kongens by, blev de ledt rundt om den, og over til en åben port, som førte dem til en tunnel, som gik ned af. Det var ikke den vej, som vennerne genkendte, og Sam sagde: "Denne tunnel var ikke på kortet."

Tunnelen var bredere og nemmere for den store karavane at rejse af, så på en måde var det logisk. Henrik prøvede at lyde optimistisk: "Vi bliver sikkert ledt af nogle, som kender vejen."

Sirak sagde lidt surt: "Men ikke os, som har været der to gange.?"

Sam nikkede og tilføjede: "Tre gange, hvis vi tæller ned til mørke-elvernes by."

Zest havde hendes stav til at lyse, og gik bag ved dem: "Vi kunne have taget en lille gruppe ned, dragens vej.."

Rune nikkede: "Men generalen spurte ikke, hvordan vi kom derned."

De blev ledt ind i en stor grotte, som havde en svampe farm. Alt blev trådt til sump, på grund af de mange som gik på jorden.

Zest sagde: "Alle store grotter er optaget. Enten af huse, eller af disse svampe farme."

Dværgen, som stadig holdt sig tæt på dem, sagde: "Hvis der er fugtigt og varmt, så bliver det til en svampefarm. Er der løbende vand, så bliver det til et hjem."

Han nåede at sige det, inden det første angreb ramte hæren. En pil ramte dværgen bagfra og kom ud på forsiden af hans brystkasse.

Vennerne råbte, og kom om bag nogle klipper. De dværge, som havde set ham blive skudt, havde deres skjold oppe og dækkede mod den tunnel som pilen kom fra. En gruppe elver søgte også plads bag dværgene og ved vennerne.

Henrik og Sirak havde trukket dværgen ind med dem. Zest prøvede at kaste hendes healing på ham, men han var død, inden de havde fået ham i dækning. Hun var ikke stærk nok til at bringe de døde tilbage, endnu.

Tunnelen var i mørke, og de kunne intet se. Der kom et par pile flyvende, men de ramte ved siden af eller ramte de store skjold, som dværgene holdt.

Henrik råbte til Rune: "Giv dem lys."

Rune nikkede og kravlede hen bag dværgene og deres skjold væg. Han lukkede øjnene og fokuserede på magien, og så fremsagde han besværgelsen, imens han rejste sig og pegede på tunnelen.

Det lys han havde lavet ramte inde i tunnelen, og oplyste den. Der var en forvirring i tunnelen. Flere mørke skikkelser prøvede at komme væk, da lyset kom ned mod dem.

En elver leder råbte en kommando, og fire pile blev affyret ind i tunnelen. Zest råbte noget til elveren, men da var det for sent.

Lysset i tunnelen viste fire døde personer.

Dværgene rykkede frem med skjoldene fulgt af elverne, lige bag dem. De søgte de fire lig af mørke-elver. Tre havde kort buer, og den sidste nogle kaste-knive. De havde også alle sammen korte sværd, med den klassiske mørke-elver bue.

Henrik rystede på hovedet: "Det sidste vi mangler, er at vi begynder at kæmpe mod mørke-dværgene eller mørke-elverne."

Zest talte med lederen af elverne. Vennerne kunne se at han bukkede mod hende, fordi han vidste hvem hun var. Hun kom tilbage til vennerne: "Jeg prøvede at forklare ham, hvem de var... Mørke-elverne."

Hun kiggede på gruppen af elvere, og tilføjede: "Om han lyttede, eller bare..."

Sofie smilte: "Lod som om, fordi du er royal.?"

Zest nikkede til hende: "Eller pige. Vi skal finde en måde at tale med de andre racer hernede..."

Sam nikkede: "Ellers er der ingen hær tilbage, før vi når ned til mind-flayerne."

De andre nikkede, og karavanen begyndt at bevæge sig igen.

De kom ud i en stor grotte. Sirak pegede mod noget: "Dette er Mørke-dværgenes fort."

Henrik nikkede og kiggede rundt i grotten. Der hvor de kom ud stod der en gruppe ridder, i fuld udrustning. Der var flere forskellige grupper krigere, som havde fordelt sig i grotten, rundt langs siden af den. Den del af karavanen som var kommet ud, havde allerede fyldt grotten, næsten halvt op.

Zest så mod fortet og konstaterede: "De har lukket portene og jeg kan ikke se nogle af dem."

Sirak sagde: "De som ikke kunne være i borgen, er sikkert flygtet."

De kunne se generalen med hans fane, går hen til en af portene i fortet. De kunne ikke høre hvad som blev sagt, men Zest kravelede op på en sten, og holdt øje med ham: "Han taler med nogle, og de skyder ikke på ham."

Sam som knap kunne nå hende til knæene, når hun stod på stenen, sagde: "De vil ikke skyde, før de ved hvad hæren vil."

Generalen gik tilbage, og sendebuddene blev sendt igennem karavanen.

Beskeden var 'Vi holder en times pause.'

15: Mørke-Dværgenes Fort

Vennerne sad og talte sammen, undtagen Sam. Han havde kiggede på byen som var omkring fortet og smilte: "Jeg har aldrig været i en Mørke-dværg by før. Jeg går mig lige en tur."

De andre blev siddende og delte lidt tørret kød, som Siraks tante fra Kagdarahl, havde pakkede til dem. Sirak sagde: "Vi må hellere spare lidt på maden. Vi ved ikke hvor lang tid, dette felt-tog tager.?"

Henrik havde fjernet hans hjelm for at spise med de andre: "Jeg er stadig forvirret over, hvad de skal bruge hestene til."

Zest kiggede over mod ridderne. Der stod tre heste, og ridderne havde nogle tjenere til at passe på dem. Hun smilte: "Jeg tror ikke de ridder nogensinde har gået så langt i deres fuld panser."

Sirak nikkede: "To af dem har normale læder støvler på."

Rune nikkede: "Generalen har også mere læder og mindre panser."

Henrik rystede på hovedet: "De prøver at grave en grav, med en hakke."

De andre kiggede på Henrik, som forklarede: "Min far siger det en gang imellem, når nogle er dumme. Hvis du bruger en hakke til at grave med, så er du dum."

Rune nikkede: "Du kan åbne jorden med hakken, men skal bruge en skovl til at flytte jorden.?"

Henrik nikkede. Han var glad for at være på hans første rigtige felt-tog, selv om det ikke var hvad han havde tænkt på.

Sirak grinte: "Jeg spurte en af min onkler om det. Han sagde; Han havde været på to felt-tog... Fire dage for at komme frem, fire timer for at sætte op, og fire minutters kamp."

De talte om andre ting. Sirak havde ikke fået lavet blæk regning til næste uge, og han havde en håndbold kamp søndag. Zest skulle til familie middag, lørdag aften, og Henrik fortalte om hans sværdtræning, som han var startede på. Sirak spurte om der var plads, men det var samtidigt med hans håndbold...

Sam kom tilbage til gruppen efter en halv time. Han grinte over hele ansigtet. Sirak gav ham en luns tørret kød, og han begyndte at spise det.

De andre spurte ham om byen, og han fortalte lidt, imens han kiggede på ridderne. Henrik spurte ham, om han også havde været forbi dem.

Sam nikkede og sagde: "De vil storme fortet."

Han tog en slurk vand og kiggede over mod ridderne igen: "En af dem mener de har rejst nok, og de kunne angribe fortet, og kalde det en sejr."

Henrik kiggede mod ridderne: "Måske ved de ikke, hvorfor de er hernede.?"

Rune nikkede, og kiggede så på Henrik: "Kan du ikke lige forklar mig hvorfor vi er hernede.?"

Sirak grinte: "For at angribe ældre-hjernen.?"

Sam nikkede mod Rune: "Ja. Det er vel målet.?"

Sofie rystede på hovedet: "Vi skal ned at kæmpe mod Mind-Flayerne. Men der-udover..?"

Zest nikkede: "Jeg tror ikke, de har tænkt dybere over det.?"

Der lød et enkelt trompet stød, og karavanen begyndte at komme på benene igen.

Sirak kiggede på ridderne: "Det er egentlig en god sammenligning. Hakke og skovle."

De andre kiggede på ham, og han forklarede: "Ridderne er hakkerne, som bryder fjendens linje, og så kommer fodfolkene som spaderne, og graver hullet større."

De kiggede efter generalens fane, og så at den stadig var ved mørke-dværgenes fort.

Zest kunne se hvad der skete: "Der bliver firret en person ned på ydersiden af fortet."

Sam nikkede: "De har lånt en guide til resten af turen ned til Mind-Flayerne."

De andre kiggede på ham, og han forsatte: "Det var rygtet som jeg hørte i mellem mine opdagelser."

Henrik nikkede: "Men de er kloge nok til at holde deres porte lukkede."

Sofie holdt en sten i hånden, som hun trænede med at svæve: "Det er vel, fordi de ikke stoler på os."

Denne gang kunne hun tale og holde stenen i luften, med lidt besvær.

Rune lavede hans illusion, denne gang med en sten, som lignede hendes sten. Han havde meget bedre kontrol over den.

Hun spurte ham: "Hvordan lærte du kontrollen over den.?"

Rune nikkede mod Sirak: "Sirak slog mig med en tynd gren, imens jeg prøvede at kontrollere den..."

Sirak gik foran dem, og kiggede tilbage: "Fik du den til at sige lyde.?"

Rune rystede på hovedet, og Sam spurte: "En mønt som hænger i luften, som siger lyde.?"

De fulgte hærens karavane ned i gennem en mindre tunnel. Loftet her var laver, så ingen kunne ride.

Henrik tog hans sværd og rørte ved loftet: "Vi kommer da, derned af."

16: Muren

Der blev kaldt på troldmanden.

Karavanen havde endnu en gang stoppede, og vennerne stod uroligt og ventede i mellem dværge og elverne i en lidt større, varm tunnel.

Sendebuddet kom tilbage til dem, og bad dem komme frem til generalen. Han ledte dem igennem karavanen, forbi de andre magiker i deres røde kutter, som var blandet med fodsoldaterne. Forbi ridderne og deres tre heste, som deres tjenere stod og holdte...

Op til gruppen af for-tropper, som stod inde i en grotte, med højt til loftet. Grotten var højere end den var bred, noget man ikke så så ofte.

Generalen stod med to af hans soldater og kiggede på kortet. Han vinkede gruppen nærmere, og pegede på en ny opført mur. Muren stod, hvor der havde været en indgang til en tunnel, men den var blevet muret til. Store grå sten, lå oven på hinanden, med lidt simpel sort mørtel imellem og gjorde det umuligt at komme ind i tunnelen.

Han spurte Henrik, som havde hans hjelm på: "Hvad kan dette betyde.?"

Sirak gik hen til muren, og pressede på muren. Henrik rystede på hovedet: "Mørkelverne har måske blokeret veje, for at stoppe deres fjender."

Sirak viste en hånd med tørret mørtel: "Det er flere uger gammelt."

Henrik nikkede til ham: "Nok ikke noget med os at gøre."

Zest havde lidt lys i hendes stav, og der var flere personer som holdt fakler. Hun sagde: "De har kæmpede en desperat kamp for at holde Ældre-Hjernen og dens tjenere tilbage."

Hun løftede hendes stav, så lyset ramte muren: "De har måske lukket de store gange, for at .. stoppe en udsat flanke.?"

En pil blev skudt mod muren, og sad fast i mellem nogle sten. Det var en mørke-elver pil, som de kunne se på den specielle halefjer.

Henrik råbte til generalen: "Hold jeres våben i ro. Vi skal nok tale med dem."

Sam forklarede: "Vi har rejst hernede flere gange, så vi er kendte."

Vennerne drejede sig mod den tunnel, hvor pilen burde have været kommet fra. Henrik tog hans hjelm af, og gik hen mod den. Zest fulgte efter ham, og sagde halv-højt på elvisk: "Vi ønsker at tale med Dhakah Vevrames. Vi har en hær, som vi ønsker at føre mod Mind-Flayerne og deres ældre-hjerne."

En stemme kom inde fra og svaret på anstændigt elvisk: "Hvem bringer metal plader mod mind-flayers.?"

Sam som jo også kunne lidt Elvisk, smilte og svarede: "Folk som ikke har meget erfaring i kamp under jorden."

Han nikkede mod Henrik og hans hjelm, og forsatte: "Vores leder tror stadig på, at metal på hovedet beskytter ham."

En person trådte frem, med en sort kort bue. Der var en pil på den spændte bue og rettet mod Henrik. I lyset fra Zests stav kunne de se at det var en mørke-elver. Personen sagde på elvisk: "Dæk jeres lys. Det smerter mine øjne."

Zest nikkede og flyttede staven om bag Sirak, så lyset ikke ramte direkte på ham: "Vi er ikke vant til at rejse hernede i UnderMørket."

Hun nikkede mod tunnelen med hæren, og smilte lidt undskyldende: "De bringer også heste hened. Selv om man ikke kan ride dem."

Personen kiggede mod den tunnel, hvor karavanen slangede sig op igennem: "Men I vil kæmpe mod Ældre-Hjernen.?"

Zest rystede på hovedet: "Jeg tror, de bare vil slås. Jeg tror ikke de forstår dybden af kampen."

Personen nikkede og slappede lidt af med buen: "Du taler sandt. Vi kan tage jeres leder til at møde vores leder."

Zest kiggede på Henrik og sagde på dansk: "De vil møde vores leder. Skal vi spørge generalen om han er klar på det.?"

Henrik nikkede og kiggede på Sam: "Hent ham, så kan vi spørge ham."

Sam nikkede og gik hen til gruppen af kriger som generalen stod iblandt. Han hørte flere, som spurte om hvad der skete.

Han nåede hen til generalen og forklarede: "Vi har mødt en gruppe, som kæmper mod vores fjender. Han ønsker at tage os til deres leder."

Generalen nikkede: "Men vi ved ikke om de vil hjælpe os.? Noget i den retning.?"

Sam nikkede: "Her nede er det 'dræb først'. Så er du sikker på, at de ikke dræber dig."

Generalen talte sammen med to andre soldater. Efter et minut sagde han: "Jeg tager disse to 'vagter' med mig."

Han nikkede mod de to soldater, som så erfarende ud. Den enes uniform var beskidt og slidt, men generalen ignorerede det. Den anden havde en ny uniform på, men den var et halvt nummer for stor, som om han lige havde fået den udleveret...

Sam ledte generalen og hans vagter hen til tunnelen. Han sagde på Elvisk: "Generalen er klar til at møde jeres leder."

Mørke-elveren nikkede og sagde på dårligt dansk: "Vi går til at møde gruppe leder."

Han vendte sig og gik ind i tunnelen, og vennerne fulgt efter ham, med generalen og hans to soldater bagerst.

17: Mørke-Elverne

Tunnelen gik lidt op ad, og blev bredere som de gik. Efter måske ti minutter, åbnede den sig og viste en mindre grotte.

Der var nogle små træ huse, som lignede lidt dem vennerne havde sovet i, da de besøgte mørke-elverne sidst.

Der stod fire bevæbnede mørke-elver med deres kort buer holdt klar. De havde pile på dem, men ikke spændt buerne helt, endnu.

Den mørke-elver som ledte dem stoppede og vendte sig om mod dem. Han spurte Zest på Elvisk: "Du kender Dhakah Vevrames.?"

Zest nikkede: "Vi mødte ham for cirka to uger siden. Vi fik hjælp af ham, til at redde min vens søster ud af mind-flayers fangekælder."

Hun nikkede mod Sofie, som trådte frem. Hun sagde til Zest på Dansk: "Jeg har ikke nogle ekstra sprog, kun dansk."

Manden nikkede, og sagde på dårligt dansk: "Jeg forstår det."

Sofie nikkede og talte langsomt: "Jeg blev kidnappede af mind-flayerne og var holdt fanget i en uge. Min bror, Ham i rødt, ledte hans gruppe ned og fik mig ud."

Sam nikkede mod Rune: "Vi fik hjælp af en anden mørke-elver ved navn Ulushra. Vi fik aldrig hans familie navn."

Zest nikkede: "Vi blev angrebet af en stor gruppe, da vi var stukket af. Vi kæmpede sammen med mørke-elferne og fik frigivet en gruppe slavebundne."

Manden holdt en hånd op, og gav en kommando til de andre. De nikkede og trak sig væk. Han kiggede på gruppen, og sagde på dårligt dansk: "Min fætter hed... Dhakah Vevrames."

Sam rynkede på panden: "Hed.? Er han faldet i kamp.?"

Manden rystede på hovedet: "Nej. Han blev stukket ned af Ulushra... og derefter prøvede Ulushra at dræbe ældre rådet."

Han smilte, lidt sørgeligt: "Men min bror nåede at råbe, så de var klar."

Henrik trådte frem: "Er Dhakah død.? Vi stod i kamp sammen."

Sirak kom også nærmere: "Ham mørke-elfer lederen.? Han var da en sej gut."

Manden nikkede: "Min bror gav sit liv, for at redde ældre rådet."

Han kiggede på Zest, og hendes stav, som havde et meget svagt lys: "Han sendte en besked om en elver præst, som kunne frigive mind-flayer slaverne."

Zest holdt staven frem foran ham: "Ja. Mit lys fjerner, det som holder slaverne fanget... Tror vi."

Manden kiggede på Generalen og hans to vagter: "Så I vil ned og kæmpe mod ældre-hjernen.?"

Henrik rystede på hovedet: "Jeg tror, de vil kæmpe mod Mind-Flayerne. Vi er nok ikke gode nok til at tage kampen til Ældre-Hjernen."

Generalen trådte et skridt nærmere: "Nej. Vi vil bare angribe dem... Slå en masse ihjel, så de tænker sig en ekstra gang om, før de bortfører vores folk."

Mørke-elveren nikkede: "Det er også en måde at gøre det på."

Han kiggede på Zest og spurte på Elvisk: "Er han seriøs eller krigsglad.?"

Zest kiggede på Generalen, og sagde på Elvisk: "Seriøs. Jeg har kun kendt ham i de sidste fire dage, men han virker real nok."

Mørke-elveren nikkede og slog over i hans dårlige dansk: "Vi kan lede jeres gruppe ned af en skjult vej. Den leder til en del af deres by, så kan I slås det I har lyst til."

Generalen nikkede langsomt og sagde på Elvisk: "Må morgen solen varme dine børnebørn."

Zest grinte: "Jeg tror, ikke det betyder det samme for en mørke-elver. De hader jo solen."

Generalen nikkede igen og forsatte på simpel Elvisk: "Det var det eneste jeg kendte skulle betyde.. Må du have lykke i dit liv."

Mørke-elveren smilte og pegede på en anden af hans folk. Han sagde noget på mørke-elvisk, og manden kom hen til dem.

Han talte elvisk: "Vi har spejdede og rensset en af de større tunneler. Hvis vi skynder os, kan vi når ned til deres by, inden de opdager det."

Generalen nikkede til ham, og mørke-elver spejderen gik ind i den tunnel, de var kommet ud af. Generalen hviskede til Zest på dansk: "Inden de opdager hvad.?"

Sam sagde frisk og afslappede: "De har sikkert fjernet fælder og alarmer fra gangen. Så vi kan komme tæt på, før fjenden opdager os."

Spejderen nikkede mod Sam, og sagde på Elvisk: "Den lave mand har ret."

De fandt tilbage til grotten, hvor de havde efterladt karavanen. Efter en kort pause, begyndte den at bevæge sig igen.

De var på vej til det store slag.

18: Opsætningen

De var placeret cirka hundred meter fra fronten af karavanen, lige foran ridderne og deres tjenere.

Det var ikke så meget en plan, som mere at de havde hjulpet med at finde en guide, og det var svært at bevæge sig op og ned i karavanen, især når den blev ledt igennem tunneler.

De gik igennem en tunnel, og Sam nikkede mod den grotte som de kom ud i: "Dette er en af dem, som ligger tæt på mind-flayer byen."

Han drejede sig og pegede mod en tunnel: "Det var dér vi gik op. Måske, hundred meter til det lille fort.?"

De andre nikkede. De havde ikke Sams evner til at genkende steder, men det så bekendt ud.

Et sendebud stoppede dem i grotten, imens fortroppen rykkede igennem den næste tunnel. De ville sikre sig at der ikke var fælder, eller bagholds angreb, før resten af hæren rykkede frem.

De stod i den lille grotte. Vennerne, Ridderne og en blanding af soldater og tjenere.

En ridder pegede på Sirak: "Så vi skal have orker med. Er vi sikker på at han er på vores side.?"

Sirak kiggede over mod ridderne. Henrik hørte det også og kiggede på Ridderen. Han havde et våbenskjold på brystede af hans pladebrynje, og et lang sværd på hans hofte.

Henrik havde siddet på en sten, men rejste sig: "Sirak er min ven. Du kan tale med mig...."

Ridderen grinte og slog hans visér op, så de kunne se det blonde, pænt trimmede skæg: "Så du er ikke en sand ridder. Vi er kun venner med mennesker... Alle andre racer er nede under os."

Henrik begyndte at sætte sig igen: "Så burde du måske komme lidt mere ud. Ikke bruge så meget tid på at lege med dit sværd på dit værelse. Måske ville du lærer noget."

Han satte sig og kiggede på Sirak, men ridderen gik tættere på Henrik: "Vi er de bedste kriger i verden. Ridderne..."

Han kiggede på de andre ridder, og fortsatte: "Ridderne er dem, som slår det hårdeste slag, og bryder fjendens linjer. Men det vil en lege kriger, som dig ikke kende noget til. Lavfødt, måske ende ikke værdig til at være min tjener."

Henrik tog hans hjelm af: "Jeg er nu ikke lavfødt, men tak fordi du sammenligner mig med de arbejder, som skaffer dig mad hver dag."

Han rejste sig og drejede mod ridderne: "Imens I sidder i jeres slotte og leger ridder."

Han kiggede rundt på ridderne: "Hvem af jer, har kæmpede mod en mind-flayer før.?"

Ridderne rystede på hovedet alle og en, imens Henrik indikerede Sam, som også sad ned: "Sam har dræbt et par. Hvor mange har I overhovedet mødt.?"

Henrik kiggede på Zest: "Zest har befriet over tyve fanger fra dem... uden nogle andres hjælp. Hvor mange fanger har I hjulpet.?"

Ridderen havde en hånd på hans sværd, og hævede hans stemme: "Vi er ridder, og har andre til at gøre det lav-adelige arbejde. Ridderne er den panseret knytnæve, som slår fjenden på flugt."

De andre ridder nikkede og slog på deres skjold, i takt, så det rungede i grotten. Han fortsatte: "Hvis du var en høj-adelig, ville du vide det. Vi kæmper for et højere ideal."

Sam rejste sig i sin næsten en meter: "Hvad er det højere ideal, som I kæmper for her.?"

Ridderne kiggede på hinanden og en af dem sagde: "Æren i kamp. Respekt og ... venskabet mellem ridderne."

Sam kiggede på Henrik og sagde med lidt humor i stemmen: "Jeg tror ikke de ved det.?"

Henrik nikkede, og skulle til at sig noget mere, da Sendebuddet kom. Han sagde: "Der er klart til, at I kan rykke frem."

Sirak nikkede til ham: "Hvis ikke fjenden allerede vidste at vi var på vej, så ville de have hørt ridderne og deres larm."

De rejste sig og skulle til at gå i gennem den sidste tunnel. Ridderen som havde talt til Henrik, trådte nærmere og sagde: "Du har fornærmet min ære. Når dette slag er over, skal vi kæmpe."

Han drejede sig og gik hen til de andre ridder. Sirak smilte: "Hvis de ikke er døde."

De gik ned igennem den sidste tunnel. Det var den, som de havde brugt til at slippe ud af byen. Den mandede ud i den store grotte, som de havde været i før.

Der var de cirka tyve sort-grønne pagodeagtige huse i den ene side af grotten. Der var lys i næsten alle vinduerne i husene, fordi de havde hørt karavanen, komme ind i deres grotte.

Der var en lille sø til venstre for indgangen, og en svampe farm til højre.

Generalen havde valgt svampe farmen som kamp plads. Jorden var blød, men ikke særlig dyb. Der hvor andre havde gået, kunne man se lidt af grottens gulv. Det var som om jorden måske kun var en halv meter dyb, på de dybeste steder.

Karavanen kom langsomt ud af tunnelen, og blev fordelt af generalen og hans folk. Der var et mylder af folk, og råben af ordre og flyttende rundt på mennesker.

Inde i byen var der også en masse støj. Mind-Flayer og slavebundne stod på hovedgaden, som gik igennem byen og ud af en større tunnel. Der var en stabil tilgang af folk fra den tunnel. Nogle få gik ud af grotten, det lignede mest børn og mindre slaver, men de fleste kom ind i grotten.

Ridderne havde fået deres heste bragt frem, og den ridder Henrik havde talt med sagde til ham: "Nu får du at se hvad magt virkelig er.!"

Han satte sig op på en hest, og fik bragt en lanse, som han tog i hånden.

Det var et stærkt billede. En ridder i fuld rystning, med hans lanse...

Men det virkede ikke hernede.

I mørket, hvor onde ting hersker. På den bløde jord i grotten, hvor hesten sank ned til dens knæ. Riddernes fødder rørte næsten ved jorden, de steder hvor jorden lå højest.

Hæren var klar og ventede på Mind-Flayerne til at gøre det første træk. Generalen stod foran rækkerne af fod-folk, og med ridderne til højre.

Elverne og dværgene havde fået den venstre flanke, hvor søen dækkede for et direkte angreb.

Vennerne havde fået en plads tæt på dem, lige bag ved fod-folkene. En af de gamle dværge sagde: "Så slipper vi for det første angreb."

En elver svarede: "Og vi kan vente med at kæmpe, til menneskene er døde."

Der blev grint lidt i rækkerne.

Zest hævede hendes stemme og sagde på Elvisk: "Der er to fjender. Mind-Flayerne som er stærke i nærkamp, og kan suge jeres hjerner med deres tentakler. De andre er de slavebundne, de slås som deres racer slås. Mit lys kan fjerne fjendens hold på dem."

En dværg sagde på dårligt elvisk: "Vi mangler også lidt lys, nu hende barnet siger det."

Der blev grint lidt i mellem de elviske og dværge krigerne.

Det var bare før kamp nervøsitet...

19: Første Bølge

Det blev ikke til et normalt slag.

De to hære stod overfor hinanden.

Menneskene og deres folk i midten og på den højre flanke, som stod i flere ordnede grupper. Fod-folkene stod forrest med deres spyd, og nærkamps-våben. Bag dem var der nogle enkelt med buer, og det var også her magikerne stod.. men det var nærmest som en eftertanke, og ikke en del af planen.

På den venstre flanke var der lidt mere plan over det.

Dværgene havde taget deres skjold og våben og placeret sig forrest. Deres skjolde dannede en næsten hel flade, uden mange svagheder. De var i to rækker, og anden række havde spyd, i stedet for skjold.

Bag dem stod Elverne, som var højere og stod med deres buer. De fleste havde valgt kort buer, efter råd fra Zest, som havde sendt beskeden til hendes farbror.

Zest havde været hjemme ved hendes farbrors hof, og afgive en rapport om hendes eventyr. Elverne i skoven havde fundet spor efter mind-flayerne og havde søgt efter informationer.

De havde brugt den detalje, om at holde afstand til mind-flayerne med stor interesse. Elver var jo nærmeste berygtede for deres evner med buer, så de var glad for at lærer om det.

Venerne stod i midten mellem Dværgene og Elverne. En af elvernes leder stod bag ved dem, og Henrik pegede og forklarede om grotten.

Der stod også en dværg og spurte om nogle ting omkring grotterne og gangene i området.

Sofie hjalp ham med at beskrive, hvordan resten af området så ud.

Der lød et trompet stød, og vennerne kiggede mod husene. Der var en gruppe på måske tyve Mind-Flayers, som gik mod hæren.

Generalen troede at de ville tale, men han ventede på at de skulle vise det hvide flag. Han havde de to vagter ved hans side, og den ene havde et stort skjold som kunne dække dem. Den anden stod afslappede, som om han var vant til at stå på en kamp plads.

Gruppen af Mind-Flayers, så en lille smule anderledes ud. De havde et lille ekstra gult næb eller noget imellem deres lilla tentakler. De stod i en gruppe, imens de slavebundne begyndte at samle sig ved deres side. De holdt sig fra at gå ind foran dem.

Sirak spurte: "Vi har ikke skyde våben i denne verden.? Fordi det ser ud som om de skal til at skyde.?"

Sam rystede på hovedet. Han kunne ikke se noget, fordi der var dværg i vejen for ham, men han sagde: "Nej. Men måske skal de til at kaste magi."

Sofie rystede på hovedet: "De bruger et psionik angreb. Dæk jer bag skjoldene."

Zest råbte på Elvisk: "De sender mental magi mod os, vær klar til at dække jer bag skjoldene."

Det næste øjeblik følte det som en elektricitet blev bygget op, som om storm var ved at ramme.

Dværgene havde deres skjold klar, og dækkede sig bag dem. Vennerne satte sig på hug og elverne bukkede sig også ned, bag dværgenes stærke rygge.

Knapt havde de dækkede sig, før en bølge ramte dem, og fejede hen over hæren. Det var som at få en knytnæve i ansigtet, og det var selv om vennerne var bag dværgenes stærke skjold og kroppe.

I menneskernes rækker var der flere som faldt, eller sank sammen. Ingen af ridderne eller deres heste var påvirkede, så vidt Henrik kunne se. Generalen havde set hvad der skete, og havde trukket sig tilbage, ind imellem fod-folkene. Det havde gjort at de kunne stå imod det mentale angreb...

Så begyndte det fysiske angrebet.

De slavebundne var bare en gruppe hjernedøde folk, som angreb fod-folkene. De af menneskenes fod-folk, som ikke var ramt, kunne kæmpe, først med spyd, som stoppede det første angreb.. og så skiftede de til nærkamps-våben.

De slavebundne havde ikke en plan, og virkede mere som enkelte angriber, der ikke havde en stor overall ide for kampen.

Dværgene som var faldet sammen i det mentale angreb... der var ikke så mange.. De blev udskiftede med anden række, og skjold væggen var stærk igen, inden de slavebundne nåede dem.

Elverne begyndte at skyde på fjenden, og sammen fik de stoppede angrebet. Det var hellere ikke så hårdt et angreb, fordi fjenden skulle rundt om søen og så dreje til højre, for at angribe.

Slaget bølgede frem og tilbage, og det så ud som om menneskene kunne vinde.

Men imens kampene havde stået på, havde gruppen af mind-flayers rykkede tættere på. Sirak var den, som så dem: "De gør klar til at sende endnu en psionik ting afsted."

Rune stod og kiggede på den slavebundne ork, som han havde ramt med hans magiske missiler hen over skjold-væggen, og kiggede på Sirak: "Vi har intet forsvar."

Sofie havde holdt sig tæt på Zest og Henrik: "Jeg kan prøve noget."

Hun lukkede øjnene og pegede på tre af de Mind-Flayers, og sveden begyndte at løbe ned af hendes ansigt.

Først faldt en af dem ned, og så den anden. Først da hun skulle til at ramme den tredje, sank hun sammen. Zest løb to skridt hen til hende og hjalp hende op.

Sam råbte: "Resten har spottede os."

Henrik kiggede ud foran skjold-væggen som dværgene stadig holdt, selv om de slavebundne angreb den. Han råbte: "De sender en ny bølge afsted."

Dværgene fik deres skjold op...

20: Anden Bølge

I kampen havde gruppen af mind-flayers arbejdet sig tættere på front linjen. Tæt nok på til at deres mentale angreb, havde en stærkere effekt.

Zest råbte: "Nu kommer næste angreb."

Dværge gik ned på knæ for at blokkere angrebet, men det var ikke så meget et fysisk angreb, som et mentalt angreb.

Dværgenes skjold-væg bukkede og begyndte at give efter. Mange andre var også sunket sammen. Zest var alene med Rune og Sofie, som begge havde mental styrke ud over det normale.

Flere af de Slavebundne blev også ramt, men der var en anden bølge af folk på vej bag dem.

Disse slave-bundne havde ikke våben med dem, men hvis folk ikke var vågne, så kunne de ikke forsvarer sig.

Zest stav lyste lidt, men ikke nok til at stoppe de slavebundne fra at angribe. Hun kiggede rundt, og så de få dværge, som havde modstået angrebet. De var ved at blev angrebet fra flere sider, fordi skjold-væggen havde for mange huller.

Bag dem stod der stadig mange Elver, fordi dværge havde taget det meste af angrebet.

Zest kiggede på dem, og fandt en af lederne. Hun råbte på Elvisk: "Jeg kan tænde et lys, som blænder fjenden. Vær klar til at skyde, når det rammer loftet."

Lederen nikkede og hjalp en anden elver op. Han råbte nogle kommandoer til de andre.

Zest kiggede på menneskenes side. De tre ridder på hestene, havde vendt deres heste, og nu begyndte de at dreje tilbage mod fjenden....

Resten af den højre flanke, så svag ud. Fjenden havde brudt igennem rækkerne flere steder. Hun kunne skimte Generalen, som havde et sværd fyldt med blod i hans ene hånd. Han holdt en af hans vagter i den anden. Vagten var nede, om på grund af det mentale angreb eller fordi han var død, det var ikke til at se.

Rune sagde: "Jeg kan kalde på dragen.?"

Zest nikkede mod ham: "Jeg gør klar til at kaste helligt lys, og så kan du skifte til dragen.?"

Rune nikkede, og Zest lukkede hendes øjne. Hun følte efter det rolige sted inden i hende, og lukkede alt larmen og skrigene ude.

Bare Fokuserer på roen inden i hende.

Hun pegede på loftet, og kastede hendes hellige lys.

Det ramte og lyste meget af grotten op.

I det samme hørtes lyden af mange bue strenge som blev sluppet. En regn af pile røg igennem grotten mod fjenderne.

De fleste ramte mind-flayerne, men anden bølge af pile ramte også de slavebundne, som var ved at angribe dværgene.

Der blev et øjeblik stillehed. Som om alle kæmpende i slaget trak vejret ind på den samme tid, og trak alle lyde ud af verdenen. Tiden gik langsomt, bare for et øjeblik, som blev trukket ud til en evighed.

Rune brugte det evige øjeblik til at lytte efter dragens åndedræt. Fokuserer ind ad, mod det dybe stærke åndedræt, som lød inden i ham. Hans krop begyndte at ændre sig, og blive stærkere, rødere og større.

Han blev til den røde drage, som stod midt i mellem dværgene og elverne.

De forreste slavebundne, som ikke var blevet befriet af Zests lys, stoppede op og kiggede på ham. Så vendte de sig efter deres herre, for at modtage deres ordre, kun for at finde af deres herre ikke var der længere.

De var dræbt, ramt af elvernes præcise skud.

Rune kiggede på verden igennem hans drage øjne, og fandt en gruppe af de slavebundne, som stadig kæmpede mod en lille gruppe dværge. Han trådte hen til dem, og brugte hans drage klo, til at slår fjenderne ud i den lille sø.

Der var en bølge af slavebundne som kom løbende, uden meget kontrol eller plan, og Rune kiggede på dem.

Han brølede af dem, for at stoppe dem, men det virkede ikke. De var bundet til noget, og kunne ikke stoppe, om så de løb mod deres sikre død.

Rune brugte drage ilden til at brænde dem, stoppede sig selv efter et kort sekund. Der var bare for meget magt i denne form.

Hans ild havde dræbt fem i forreste række. Forbrændt dem på under et sekund, så deres kroppe var intet andet end forkullede rester.

Bag dem havde han ramte endnu en gruppe med måske femten som brændte eller allerede var døde.

Fordi de slavebundne var bundet mentalt til andre, så stoppede de ikke, og de næste i gruppen løb ind i dem som brændte.

Efter et minut, var alle i gruppen døde, eller døende på grund af branden.

Nu begyndte generalen at råbe ordre, og de to ridder, som stadig sad på deres heste, red ud mod fjenden. De havde droppet deres lanser, og valgt sværd i stedet. De huggede, sparkede og stak fjenden ned.

Efter et øjeblik, begyndte de slavebundne at trække sig tilbage.

Der var ikke flere mind-flayers i live på slagmarken, så der var ingen til at kontrollere dem. Og deres overlevelses instinkt tog over.

Eller også var det Ældre-Hjernen, som trak dem tilbage. Den havde tabt, og den vidste det.

Imellem Rune og hans drageform, Zest og hendes hellige lys, og alle de andre og deres specielle evner, var slaget tabt.

Generalen lod hans folk trænge ind i byen og plyndre den.

Rune skiftede tilbage, og stod imellem hans venner. De havde vundet slaget, og undgik at bringe nogle af dem i fare.

Zests lys blev på grottens loft i næsten i time. Nok til at de kunne få lavet orden på slagmarken og hjulpet folk som var såret.

21: Opstigningen

Det tog tid for dem, at komme op igen.

Flere folk var døde, og skulle bæres ud, men de havde også fået en ny gruppe af folk. De slavebundne som var blevet vækket af Zests lys, hjalp med at bære lig ud af grotten og op til overfladen.

De nåede op til toppen af UnderMørket og kom ud af en tunnel ved siden af dværgenes by. Det var tæt på den port, dværgene kaldte sydporten, så det var lettest at lede karavanen de sidste fem hundred meter til porten og ud.

Dværgene som boede, i byen under bjerget, tog deres afsked og deres døde, og det lidt af værdier, de havde fundet i mind-flayer byen. Det var ikke glæde, men mere træthed, som var den stærkeste følelse hos folkene.

Karavanen kom ud i den fri luft, i det solen var på vej ned, og de bevægede sig i retning af hovedstaden. Man kunne se byen, fordi den lå knap ti kilometer væk, uden andre ting i vejen end græssletten og nogle få bondehuse.

Efter en time, var det blevet for mørkt og karavanen stoppede. De kunne ikke nå til byen denne aften. Sår, skader og træthed efter slaget, havde taget for meget på dem.

Elverne sagde farvel til Zest og vennerne. De havde ingen problemer med at rejse om natten. Af alle grupperne i slaget, havde elverne mistede færrest. To var døde, og fire såret...

Der blev sat en vagt for natten, men vennerne var ikke med i vagt-gruppen.

De kunne bare sove. Henrik og Sirak var begge lidt sure, fordi de ikke havde været med i selve kampen.

Sirak tog hans rygsæk frem og delte ud af det tørret kød: "Vi vandrede hele vejen ned, for at ende op bag en skjold-væg, så vi aldrig fik deltaget i slaget. Lidt som onkel sagde.."

Henrik nikkede: "Jeg var klar til at kæmpe, og endte op med at være lammet i det ene minut, hvor det var vigtigt."

Han var den eneste i gruppen, som var blevet lammet af mind-flayernes mentale angreb. Det angreb havde låst hans muskler, så han ikke kunne slås. Hans ben havde været lammet, så han faldt og lå på ryggen, under den anden bølge.

Henrik kiggede på Rune, som sad med den røde hætte oppe over hovedet. Han rystede på hovedet: "Hvorfor var det ikke mig, som var magiker, og havde drage formen.? Jeg er sikker på at jeg kunne bruge den meget bedre."

Rune trak hættten tilbage: "Jeg er klar til at give den fra mig."

De kiggede på Sam, som var ved at spise noget tørret kød. Han holdt en hånd oppe: "Det tror jeg ikke man kan."

De gik til ro for natten.

Midt om natten blev de vækket. Der var en gruppe af små folk, som angreb dem. Det var gobliner, som troede at de havde fundet en lille gruppe rejsende... Og ikke en hær karavane.

De magiker som havde overlevet slaget, havde fundet ud af tricket med at bruge lys besværgelsen, til at overrumple fjender.

Goblinerne blev nemt dræbt, dem som ikke nåede at flygte.

Det var ofte at dem som angreb, ikke var vant til lys, eller bare ikke forventede lys, når de angreb. Det lys som blev lavet og dækkede de angribende gobliner, var ikke særlig stærkt, men nok til at man kunne kæmpe i det.

Efter kampen var der ro, resten af natten.

Om morgenen rejste de, den sidste del af vejen ind til hovedstaden.

Karavanen blev splittede op, da de kom til porten til byen. By porten var næsten tre meter høj og stod åben. By-muren på denne side af byen var stadig lavet af træ og af samme højde. De var begyndt at udskifte træet i muren med sten, men de var ikke nået til denne side endnu.

Sirak førte vennerne til hans onkels slagter butik, og de fik lov til at låne gæsteværelset. De gik til ro igen, fordi de var stadig trætte efter slaget.

Da det blev aften, kaldte Tanten på dem, og de vågnede til duften af stegt okse side.

(Sirak havde fortalt, at Zest ikke kunne lide Okse-hovedet.)

Der var sat et bord op ude i baggården. De kom ned og blev mødt af en gruppe orker med Siraks onkel i spidsen.

Onklen ville have Siraks og de andres historier fra rejsen og kampen med karavanen.

Sirak var ærlig og fortalte om, hvor lidt han havde kæmpede. De fleste i hans ork familie drillede ham, men ikke alle.

Da de var færdig med at drille ham, var der en som tog ordet. Han var en af de ældre, som havde levet i over hundred år.

Han sagde: "Jeg var en gang, som meget ung, en vagt for en stærk magiker, eller måske var han en troldmand."

Han nikkede mod Rune: "Han var stærk og havde mange magtfulde besværgelser."

Orken rystede på hovedet, og forklarede: "Men han var fysisk svag. Jeg måtte beskytte ham mod våben angreb, og en enkelt gang måtte jeg bærer ham hjem, efter en kamp."

Han kiggede på Sirak og så på vennerne: "Sirak og Henrik var Bodyguards, så de andre kunne gøre deres arbejde."

Den onkel som var slagter i huset nikkede: "Uden jorden, kunne vi ikke bygge huse og dyrke planter. Derfor er Jorden vigtig...."

Det fik Sirak til at føle sig lidt bedre, men Henrik var stadig ikke glad. Han ville være den som slog fjenderne på flugt.

22: Festen

Vennerne blev inviteret til sejrs festen i kongens rådssal i hjertet af hovedstaden.

De mødte op i deres pæneste tøj, og selv Rune havde fået noget mere præsentabelt tøj på, end bare den gamle røde kutte.

Invitationen nævnte Rune og Zest ved deres fulde navn, så Zest havde en mistanke.

De stod på pladsen foran rådssalen, i rækken af andre gæster. Det var aften, og månen hang hvid-gul og næsten fuld over tagene. Der var en lidt kold vind, fordi det var ved at blive efterår.

Henrik havde valgt en pæn hat til aftenens fest, fordi han jo ikke kunne have hans hjelm på under festen.

Zest stod tæt på den over-tjener, som modtog deres invitation, og hun kiggede på nogle af de andre gæsters invitationer. Hun sagde til de andre: "De har ikke navne på deres invitationer."

Sam nikkede, fordi han havde en evne til at læse andres breve, før de selv gjorde det: "Jeg har ikke set andre invitationer med fulde navne. Måske med undtagelse af ridderne."

Henrik nikkede mod over-tjeneren som modtog invitationen: "Vi ønsker at sidde lidt tilbage i salen."

Over-tjeneren kiggede på ham, og på brevet og så på Zest: "Men I har plads ved hoved bordet. Kongens ordre."

Sirak nikkede og skubbede Henrik frem mod den tjener, som skulle førte dem til deres bord: "Vi må hellere følge kongens ordre."

De kom ind i salen, og der var lidt ændringer på bordplanen fra sidst. Kongens bord stod stadig på det forhøjede podie, så han kunne se ud over gulvet... Men denne gang var der et stort bord som stod langs med kongens høj-bord, nede på gulvet. Bag det var der fire bord på langs, men de var lidt kortere end sidste gang.

Tjeneren førte dem hen til hovedbordet, og anviste dem pladser. De skulle sidde på begge sider af bordet, for enden af bordet.

Henrik stod, imens de andre fandt deres plads. Der blev bragt en speciel stol hen til der, hvor Sam skulle sidde.

Henrik kiggede på bordet, og valgte en plads med ryggen mod kongens bord. Han satte sig, og beholdte hatten på.

Efter en lille time, var alle blevet sat, og der blev delt vin og mjød rundt. Der var ridderne, som fik ærespladsen i midten af hovedbordet.

Der blev blæst en fanfare og alle folk rejste sig og vendte sig mod trompetens lyd.

Kongen kom ind. Han var i en rød silke jakke, med en hvid pels krave. Han bar en simpel guld krone med en grøn smaragd i midten. Han havde en enkelt rød kappe, som nåede til hans hvide bukser.

Zest nikkede og kiggede på Rune: "Min frygt er måske sand."

Sam kiggede på Kongen, så på Rune, og han forstod også hvad Zest mistænkte.

Han spurte Zest, imens han smilte et bedre vidende smil: "Tror Du, kongen vil vise os noget.?"

Rune havde for en gang skyld ikke den røde kutte på, og hans tøj var brunt og sort.

Kongen fandt hans plads og holdt hans sejr tale. Den var meget kort, men den understregede Zests mistanke.

Den berørte lidt om kampen, og om de stærke helte som var på deres side. Talen var ikke så meget omkring Zest og hendes hellige lys, men kongen nævnte lidt omkring drage troldmanden, og hans evner til at stoppe krige.

Henrik nikkede mod Zest, og hviskede: "Rune er helten."

Sirak smilte: "Måske fordi han er menneske.?"

Sam gættede: "Eller fordi han har drage formen.?"

Rune prøvede at står op, og samtidigt gøre sig så lille som mulig. Han var jo ikke glad for opmærksomhed. Han kiggede på Henrik, og så så bedende på Sam: "Hvis der var en måde at give Henrik evnen.?"

De skålede på kongens helbred, og på sejren. Så var de formelle ting ovre og de kunne sætte sig, og begynde at spise.

Sam satte sig og rystede på hovedet: "Næh. Det kan man ikke. Spillet har jo en måde at vælge hvad folk mangler..."

Henrik kiggede rundt og kongen havde stadig hans livvagter, stående foran høj-bordet. De havde korte sværd, som de holdt klar..

Sofie spurte Sam: "Du er jo tester, så virker det også på dig.?"

Sam nikkede: "Ja. Jeg havde en samtale med en ven på arbejdet omkring det..."

Han kiggede på de andre: "Vi talte om dette med at AI'en, giver os det vi mangler. Jeg mangler venner...."

Han havde en vin kop i hånden og pegede mod gruppen, og forsatte: "Og jeg mangler lidt tid til at tænke over mit liv... Og det gør jeg som fisker."

Han smilte til Sirak: "Bare sidde i tre timer med en fiskestang, og tænke over livet."

Der blev bragt mad til bordet. Dem som var tjenere var mennesker, som Sirak påpegede: "Min kusine sagde, at de kun må betjene de lave borde."

Zest nikkede og vinkede til nogle ved et af de lave borde. Det var de to barbarer fra det høje nord, som de havde mødte sidst.

Barbarerne rejste de mange hundred kilometer fra de kolde is-sletter mod nord. De solgt skind fra isbjørne, og andre arktiske dyr. De fik stål værktøjer, og andre ting, som nåle. Ben nåle virkede, men stål nåle var bedre og holdt længere... havde Zest og kvinden talt om, sidst.

De begyndte at spise og festen gik sin vante gang.

Der var stille musik i det ene hjørne, og et mylder af tjener, som gik frem og tilbage med mad og drikke.... indtil alle gæster var blevet betjent.

Som de fleste andre fester.

23: Dansen

Middags delen var ved at være over og folk begyndte at gøre sig klar til dansen.

En af over-tjenerne henvendte sig til Rune og spurte ham: "Du er Rune. Drage troldmanden.?"

Rune nikkede og de andre ved bordet, stoppede med at tale sammen. Over-tjeneren sagde: "Kongen ønsker at du åbner dansen. Hvilken en dans ønsker du at starte med.?"

Rune kiggede på Zest, og rystede på hovedet: "Jeg er mest til kæde dans, hvis jeg må vælge den."

Zest tilføjede til over-tjeneren: "En lidt langsom en. Måske 'Olm, Krybeslangen'.?"

Over-tjeneren nikkede mod Zest: "Jeg informere kongen."

Rune kiggede på Zest: "Jeg har ikke prøvede den dans.?"

Sam sagde: "Det var den der, som blev danset, sidste gang vi var her."

Zest nikkede: "Og jeg kan hjælpe dig, med at danse med dig."

Henrik rystede på hovedet: "Jeg ved ikke meget om konge danse og sådan, men du skal vælge en fremmed pige fra de andre bord."

Zest kiggede på Henrik: "Det er rigtigt, men... Damn. Du skal vælge kongens datter."

Da Zest sagde det, begyndte Rune at svede, og hans ansigt blev rødere på få sekunder. Han fremstammede: "Men de er jo smukke."

Sofie slog hendes bror: "Zest er da også smuk."

Rune kiggede på Sofie, og nikkede: "Ja, men hun er.. Jeg kender hende."

Sirak og Sam begyndte begge at grine, og Sam sagde: "Det er vist godt at Zest ikke har nogle våben."

Hun slog Rune, og så forsatte hun mod Henrik: "Han kan også vælge en anden."

Hun nikkede mod de to barbarere: "Hvis det var en kvinde, som han allerede kender.?"

Henrik nikkede: "Og det ville også bringe kongens planer i uorden."

Zest, Sofie, Sam og Henrik nikkede mod hinanden. Sirak og Rune kiggede på dem, og Sirak spurgte: "Hvilke planer.?"

Henrik kiggede mod kongens høj-bord: "Deres planer med at gøre drage troldmanden til en del af kongens familie."

Sam smilte til Henrik: "Det er måske ikke så dårlig en ide.?"

Henrik skulle til at spørge Sam om noget, men de blev afbrudt af tre trompet stød fra hjørnet. Over-tjeneren trådte op bag kongens stol, og sagde høj til alle i rummet: "Nu vil vi åbne dansen med drage troldmanden. Han skal vælge en sejrens gudinde, at danse den første dans, ved vores sejrs fest."

Folk rundt i salen begyndte at klappe og Rune kom tøvende på benene.

Der blev gjort plads til at danse i midten af salen, og imens kiggede de andre gæster på Rune.

Han blev ført ind midt på gulvet, og stod meget alene. En pige råbte: "Hvem vælger du som Sejrens gudinde.?"

Flere piger begyndte at komme med tilråb, og der blev talt i mellem folk.

Han stod et langt øjeblik og kiggede på de piger ved kongens hof. Han havde læst meget om ridderne og deres mange regler... Og han kunne gætte hvad det ville betyde, hvis han valgte forskellige piger fra kongens bord. Han havde mest lyst til at danse med Zest... eller stikke af...

Hvis bare han havde en usynligheds besværgelse, eller drik...?

Han tænkte det igennem og drejede sig rundt i salen. Flere smukke piger stod og gjorde sig til, for at blive Sejrens Gudinden...

Endnu en gang til drejede han sig rundt, og så pegede han mod en kvinde.

Han valgte den barbar kvinde, som han havde talt med til den sidste fest. Hun kunne danse, havde han set, og var ikke så fremmede som alle de andre piger.

Hun smilte, nikkede og gik hen mod ham. Samtalerne i salen forstummede for et øjeblik, men så startede de igen.

Hun bukkede mod ham, inden hun nåede helt hen til ham. Rune bukkede tilbage, og gav hende hans hånd. Folk begyndte at klappe, og kvinden sagde: "Du skulle have valgt en af kongens døtre."

Rune nikkede, smilte lidt genert: "Jeg kan ikke danse, eller tale med fremmede piger... Du var det bedste valg."

Hun nikkede, og kiggede ud på folkene ved bordene: "Folk vil så spørge, hvorfor du valgte en fremmed barbar, og ikke en lokal pige.?"

Musikerne begyndte at spille en melodi, og folk begyndte at samle sig til dansen. De dannede en række bag ved Rune, fordi han skulle lede dansen.

Barbar kvinden smilte: "Kæde dans.? Det vil også blive vurderet, hvorfor du valgte den.. Og sangen."

Rune begyndte at grine, og opgav at holde styr på ting: "Bare jeg ikke falder, eller vil det også blive vurderet.?"

Kvinden grinte: "Så længe du gør det i takt..."

De stod side om side, og begyndte på dansen. Den startede heldigvis med at folk sang de første danse trin, så Rune kunne følge sangen.

De dansede og Rune havde det sjovt. Sangen var nem at synge med på, og han skulle bare lede folk rundt på gulvet.

Efter sangen var færdig bukkede Rune mod Barbar kvinden, som hed Lone.

Folk omkring dem klappede af Rune og så var Runes minut i spotlyset over.

Han gik hen og satte sig ved de andre, som klappede af ham. Han drak et helt glas vin...

Henrik var sur... Han var sur over at han ikke var blevet helten. Sur over at Rune havde drage formen, og magi... Og sur over at han ikke vidste hvem han rigtigt var i spillet.

Han tog hatten af og smed den på gulvet: "Jeg vil fortælle kongen, hvem jeg er...."

Han kiggede på Kongen og på de livvagter som stod foran kongen. Han kiggede på Rune: "Rune. Kunne du ikke...?"

En stærk hånd blev lagt på Henriks skulder: "Jeg syntes nok jeg genkendte dig."

Henrik drejede ansigtet og kiggede op i en af riddernes ansigter: "Hvem er du.?"

Ridderne smilte: "Ferri den retfærdige er navnet. Du udfordrede mig nede i grotten."

Hans ridder venner rejste sig også op bag ham, og han sagde: "I overmorgen ved daggry på riddernes plads, vil vi kæmpe om vores ære."

24: Efter Festen

Efter festen gik de hjem. De havde fået værelser på en kro, tæt på den slagter butik som en af Siraks onkler havde.

Sirak sagde farvel og gik over for at sove hos hans onkel. Orker foretrak at sove sammen, fordi det var sådan de var opdraget. Om der var en ting i deres fortid, som gjorde dette, det vides ikke.

Sam råbte efter Sirak, om han måtte gå med, og Sirak vinkede ham med. Sam sagde til de andre: "Vi kender, vi elsker også at sove i en stor klynge."

Han kiggede på Rune: "Vi healer bedre i klyngen. Sådan er vores race regler."

Han løb efter Sirak, og nåede ham på trappe trinet op til slagterbutikkens bag-indgang.

De andre gik mod kroen, som lå på bagsiden af slagter gaden. De passerede to kattermennesker, som lå på en bænk og spinnede til hinanden.

Henrik var sur og sagde: "Hvis de begynder at synge i natten."

Han pegede mod månen, som jo var næsten fuld, og ved at nå toppen over hovedstaden.

Rune nikkede: "De ved vel, at de ikke skal gøre det inden for murene.? Det er reglerne."

Sofie nikkede: "Det sker at de synger om sommeren, men det bliver hurtigt stoppede."

Hun kiggede på Zest: "Det er alligevel for koldt for dem her. Det er kun om sommeren, at dette land ligner deres varme hjemland mod syd."

De fandt kroen og gik ind i kro-stuen. Der sad måske tyve folk i stuen. Der var både en ork og en kender, som drak i stuen.

Der var lavt til loftet, og Henrik ramte en lav bjælke, som kun gjorde ham mere sur. De andre talte med kro manden, og han pegede dem op af trappen: "De tre første rum..."

Han måtte gentage det to gange, fordi der var så meget snak fra folkene, som drak i stuen. Det var jo lørdag aften og kongen havde givet en fridag om søndagen, på grund af sejren.

Henrik sagde halv-højt: "Jeg går en tur."

Han pegede på kro stuen og alle de folk, som var i den: "Jeg har brug for at tænke lidt over det... Det hele."

Zest gav ham et knus, og derefter fulgte hun, de andre som gik op af trappen, til deres rum.

Henrik kiggede på dem, og tænkte lidt over det. Så vendte han sig væk, og gik ud af kroen, og ud i den halv-kolde nat.

Han havde brug for at tænke.

Da han stod på det lille torv udenfor kroen, kom en gruppe hen til ham. De var dækkede til i meget tøj, så det var svært at se deres race, og de virkede urolige. De lugtede muggent eller..?

En af dem spurte på meget dårligt dansk: "Vi leder efter Rune. Drage Trolldmand. Ved du hvor vi kan finde ham.?"

Henrik havde tankerne et andet sted, og var ikke opmærksom, men han vinkede mod kroen: "De er oppe af trappen. Første værelse."

De nikkede og gik hen til kroen, og Henrik gik ned af gaden. Han sagde til sig selv: "Så må Rune, den store troldmand hjælpe jer."

Han gik ned af gaden, uden af have en plan. Han havde brug for at tænke, gå en tur, og vende et par ting i hans hoved.

Han hørte ikke stilheden, som sænkede sig over kroen... Han drejede rundt om et hjørne og havde glemt alt om kroen.

Skridt efter skridt bragte ham henover brostenene på byens gader. Han gik og tænkte..

Sam havde sagt at den kunstige intelligens gav dig, det du havde behov for...

Men han havde altid ønskede sig at vær en helt, eller måske kendt, eller....

Han havde været okay med det, da Sirak blev en helt, så hvorfor var han sur nu.?

Var det fordi Rune var en Helt, fordi Rune kunne Magi, eller Skifte til Dragen.?

Rune ønskede det ikke, og var ikke klar til at gøre det, det kunne en blind mand se.

Men hvad var det som gjorde Henrik jaloux.?

Stenene under hans fødder havde skiftede karakter. Han havde gået så længe, at han havde nået tilbage til den gamle del af byen.

Foran ham lå den gamle, indre by mur. Bag den, lå den klippe som borgen var bygget oven på.

De havde været der til fest, og Henrik havde haft det sjovt. Mest sjovt over at se Rune lede kædedansen... men også sjov at danse med Zest.

Var det måske fordi han var jaloux over, at Zest kunne lide Rune bedst.?

Han stoppede ved den indre by mur, og vendte om. Han måtte hellere komme i seng, hvis han skulle kæmpe mod en ridder, om en dag.

Han vendte rundt og gik hjem.

Ved kroen var der ro, og han gik ind i kro-stuen. Der var tomt, og stille og ikke engang kro-passeren var der.

Der var et enkelt krus med øl, som var væltet, som om nogle var løbet ud af kroen...

Henrik tænkte ikke over det, men tog trappen op. De havde aftalt at første værelse var til drengene, så Henrik stoppede ved den dør.

Den stod åbent, og lidt på klem.

Han skubbede den ind, og kiggede rundt i det mørke lokale. Der var en tom seng, som blev ramt af det svage lys fra trappen. Han lukkede døren, tog hans tøj af, uden for meget støj, og så kravlede han i seng.

25: Middag

Henrik loggede ud af spillet. Det var søndag aften og han skulle spise aftensmad med familien.

Han gik ned til køkkenet, for at hjælpe med at dække bordet. Han kunne dufte maden, inden han havde trådt væk fra trappen. Det duftede af oksekød, og noget andet. Måske skulle de have spaghetti i aften.

Da han gik hen mod køkkenet så han deres tjenestepige, Sun-Mee, i gang med at lave mad. Hans mor var der og hjalp med at passe kødsovsen. Hans far sad og kiggede fjernsyn i stuen.

Hans mor smilte til ham, og pigen hilste på ham. Hans far rejste sig og kom ud i køkkenet, og spurte ham: "Så hvordan har foden det.?"

Henrik smilte: "En uge til at jeg skulle begynde at træne igen."

Han havde brækkede en lille knogle inde i foden, og derfor kunne han ikke spille fodbold. Han kiggede på hans far, og spurte, lidt tøvende: "Far. Er det i orden, hvis jeg ... ikke spiller fodbold på første holdet.?"

Hans far lagde en hånd på hans skulder, og smilte: "Ja. Du skal gøre hvad du har lyst til. Så længe du gør dit bedste."

Det var hans fars standard svar... Gør dit bedste, og verden vil føje dig. De havde også været ude sammen og købe det træ sværd, som han havde startede at træne med.

Henrik begyndte at tage tallerkner ned fra skabet, og dække bordet. Han tog fire, fordi søndag spiste tjenestepigen med ved bordet.

Han gik over til det lille spise bord, hvor de kunne sidde fire-fem personer, og dækkede til fire. Hans mor spurte ham: "Så du bruger meget tid i det spil... Er det, det samme spil, hele tiden.?"

Han nikkede: "Ja. Vi arbejder jo sammen, der er denne store Ældre-Hjerne, som vi bekæmper."

Hans far havde taget bestikket, og gav det til Ham: "Og det er med de andre fra klassen.?"

Henrik nikkede: "Zest, Sirak, Rune og Sofie, Runes lillesøster.."

Han smilte, da hans telefon fik en sms. De måtte ikke tage telefonen, imens de spiste, men de var ikke startede endnu...

Hans far lagde en hånd på mobilen og lagde den lidt væk: "Var der ikke en tredje dreng.? Eller var det noget andet.?"

Henrik nikkede: "Sam, som spiller en lille kender. Han er så ikke en dreng, men en voksen som tester spillet."

Han kiggede efter mobilen, men valgte at lade den ligge, og forklarede: "Sam sagde at spillet giver os det vi mangler... men jeg føler mig mest frustrerede.?"

Henrik satte ved bordet og Sun-Mee kom med brødet. Hans far bar spaghettien og hans mor tog kød-sovsen i gryden.

Der manglede smør, så Henrik rejste sig og hentede det i køleskabet.

De sagde en kort bøn, og så begyndte de at dele maden ud. Det duftede dejligt, og Henrik kunne ikke vendte med at spise det...

Og så kom der en ny besked på mobilen, som lå på køkkenbordet. Hans far havde flyttede den, så den lå på den kolde-jomfru. En sten plade, hvor du kunne sætte varme ting, uden at skade bordet... Men den havde så også effekten at gøre det nemt at hører sms'er.

Hans far kiggede på mobilen: "Ikke imens vi spiser."

Henrik nikkede og fortalte: "Jeg er vidst konge-søn i spillet, men kongen blev dræbt... og jeg kan ikke være det. Rune er troldmand, og kan blive til en drage... Sirak er helten efter et stort slag vi vandt, og Zest kan præste--magi..."

Han begyndte at spise, og hans mor smilte til hans far: "Så er det omkring Zest, eller Rune, som du tænker mest på?"

Hun havde lidt erfaring fra psykoterapi, eller også var det bare generelt at hun var hans mor.

Han spiste en mundfuld mad, og prøvede at tygge af munden for at svare. Hans far smilte: "Du kan jo godt lide Zest.? Vi kan invitere hende med på en familie ferie.?"

Henrik rystede på hovedet: "Ja. Men det er ikke det.... Ikke det vigtige. De andre ved hvem de er og kender deres vej i livet, eller i spillet."

Der kom en tredje sms, og hans far smilte:
"Du er populær i aften."

Der plejede ikke at komme sms'er, imens de spiste. En regel, som de fleste af hans venner kendte, og respekterede...

Med mindre noget var galt.

Moren smilte til ham: "Du ved ikke hvem du er, eller hvor du er på vej hen.."

Hun grinte lidt og tilføjede: "... i spillet.?"

Hun kiggede på hans far: "Vidste du hvad du ville være, da du var i hans alder.?"

Hans fars udtryk blev seriøst: "Ja. Jeg vidste præcist hvad jeg ville være. Argonaut..."

Faren tog han knive og fægtede lidt med den: "Med Jason på jagt efter det gyldne skind..."

Han grinte lidt: "Jeg fik min far overtalt, endte på en marine-arkologisk båd, som ledte efter sunkne skibe i det græske ø-hav."

Faren smilte og kiggede lidt væk, da den fjerde sms kom til Henriks mobil. Han fortsatte: "Men en dag gik skibets diesel motor i stykker. Jeg havde jo legede lidt med motor af forskellige typer med bedstefar, og lavede den. Det var sjovt og sejt at hjælpe.."

Han kiggede på Henriks mobil: "Og jeg forelskede mig i en sød ung pige, som allerede var kæreste med skibets kaptajn."

Han sluttede: "Jeg måtte hoppe i land for ikke at blive kølhalet og fandt tilbage til Danmark... Og blev diesel ingeniør."

Der blev ringet på Henriks mobil, og hans far nikkede mod den: "Måske er det noget vigtigt."
Henrik rejste sig og tog telefonen.

26: Forsvundet

Det var Sofie, Runes lillesøster: "Hej. Har du talt med Rune efter festen.?"

Henrik forklarede: "Nej. Jeg gik en tur, og så direkte i seng. Loggede ud... Hvad er der sket.?"

Sofie var ophidset: "Han er væk. Jeg loggede ud, fordi vi skulle spise aftens mad, men han var der ikke."

Henrik rynkede på panden: "Hvad mener du, var der ikke.?"

Han gik ind i tv-stuen, for ikke at forstyrre de andre, imens hun forklarede: "Jeg kiggede ind i hans rum, men der var ikke nogen. Så ledte jeg efter ham i huset, men... Hans mobil er slukkede og ligger på hans bord.."

Henrik nikkede til telefonen: "Var spillet tændt.? Var VR-kraven lukket.?"

Det var den måde de havde fundet Sofies ting, da hun blev bortført i spillet. Hun sagde: "Vent. Jeg går lige der op."

Han kunne hører at hun gik op af en trappe og ind af en dør. Hun sagde: "Ja. Kraven er lukket, og det passer med... Var det sådan I fandt mit udstyr.?"

Henrik erkendte det: "Ja. Rune fandt det, som han beskrev det, så var det sådan."

Hans far havde rejst sig fra bordet: "Hvad sker der.?"

Henrik sagde til Sofie: "Jeg prøver at ringe til Sam. Han ved mere om dette."

Han lagde på og kiggede på hans far: "Rune er fanget i spillet."

Hans far, som jo var ingeniør, og meget klog når det kom til den virkelig verden rystede på hovedet: "Det kan man ikke.?"

Henrik begyndte at bladere i hans kontakter. Han var blevet ven med Sam på Facebook....

Hvad var hans efternavn.?

Han prøvede at forklare det til hans far: "Du kan huske den nye krave vi købt til spillet.?"

Faren nikkede: "Som kunne gøre VR mere virkeligt.?"

Henrik nikkede, og havde fundet Sam, som jo hed Samuel i denne verden: "Kan du huske af Sofie forsvandt. Og så kom hun tilbage uden nogle forklaring.?"

Faren nikkede: "Det er kraven som gør det.?"

Henrik rystede på hovedet, imens han skrev til Samuel: "Måske... Jeg ved kun, hvad jeg ser."

Faren gik ud til spaghettien, og begyndte at spise, igen. Han sagde til moren: "Vi må håbe at han ikke er blevet skør."

Moren smilte: "Og vil på eventyr, med Jason og Argonauterne.?"

Henrik kom ud og satte sig igen ved bordet. Som hans mor havde sagt, mange gange: "Uden mad og drikke, dur helten ikke."

Han havde spist færdigt, da telefonen ringede. Det var Samuel som ringede.

Henrik undskyldte og rejste sig fra bordet:
"Dette er vigtigt."

Hans far og mor nikkede og begyndte at tale med Sun-Mee om hendes uddannelse. Hun var ved at lærer at blive sygeplejerske...

Henrik tog telefonen: "Så hvad sker der.? Er Rune blevet fanget af dem.?"

Samuel sagde: "Det lyder sådan, på din besked. Jeg har ikke Sofies nummer, og Runes telefon er slukket."

Henrik forklarede: "Rune er typen, som slukker telefonen, imens den bliver ladet op. Han tror, at det gør at den holder længere..."

Samuel spurgte: "Men hvornår skete det.?"

Henrik forklarede: "Jeg gik en tur, og da jeg lagde mig i sengen, talte jeg ikke med ham. Jeg troede at han var loggede ud."

Samuel tænkte lidt og så spurt han: "Og der var ingen tegn, ingen kamp, eller noget.?"

Henrik rystede først på hovedet, og tænkte tilbage til aftens forløb: "Jo. Kroen var tom, da jeg kom tilbage. Ikke en gang kro-fatter var der. Jeg tænkte ikke over det, men gik direkte i seng."

Samuel gættede: "Så nogle har trængt ind fra kælderen, og fundet Rune. Var det ham de..."

Henrik afbrød ham: "Der var fire folk, som spurgte efter Rune. Det var mørkt og de var i ... helt dækkede til af tøj, som en mumie. Lugtede dårligt.. Jeg sagde hvor han boede."

Henrik var gået ud i gangen, med trappen op til overetagen, og hans værelse: "Fuck. Er det mig, som har solgt ham.?"

Samuel sagde intet, men Henrik kunne hører der blev tastede i baggrunden. Henrik fortsatte: "Så imens jeg gik en tur, så brød de ind og bortførte Rune.?"

Samuel sagde: "Ja. De må have fundet en måde at rejse frem og tilbage hurtigt."

Henriks far kom ud i gangen, imens Henrik gættede: "Portalerne...? Vi viste nogle mind-flayer portalen, da vi kæmpede med dem. Der ved fortet med Mørke-elverne.?"

Samuel accepterede ideen: "Men bruger de de faste portaler, eller skaber de dem selv.?"

Henrik kiggede på hans far, som prøvede at finde ud af hvad der skete. Henrik sagde: "De skal jo bare suge hjernen ud på en af de mindre magiker. Alle magiker kender jo til portaler. Kan du spore en random portal åbning.?"

Samuel svarede negativt: "Nej. Vi kan ikke spore enkelte portal åbninger, men inde i spillet kan vi spore Rune."

De aftalte at mødes om lidt i spillet, og så lagde de telefonen på.

Henrik forklarede hvad der skete til hans far.

Faren smilte: "Det er din tur til at vaske op."

Henrik kiggede mærkeligt på hans far: "Men vi skal ind i verden og redde Rune.?"

Faren nikkede: "Først skal du tænke det igennem, og dér hjælper det, at vaske op."

Han tog Henriks skuldre og guidede ham til køkkenet. De gik ud i køkkenet, og Henrik nikkede: "Jeg tror godt, jeg vil have endnu en portion."

Han smilte til hans far: "Jeg fik hellere ikke noget af det varme brød."

De satte sig og begge mænd tog en portion mere, imens kvinderne talte om læger og sygehuse... og redde liv i den rigtige verden.

27: Portalen til Mørket

Henrik havde overtalt de andre til at sove, uden for spillet. De skulle lave et speed-run og så skulle de være udhvilet.

Den næste morgen var mandag morgen, og Vennerne blev alle sammen hjemme fra skole.

Samuel plejede at bruge mandage til at være fisker, i spillet, samt at teste et krigsspil, for en anden spiludvikler... Men han skrev at han ikke kunne komme.

Sirak, Zest og Henrik forklarede situationen til deres forældre, og fik lov til at blive hjemme.

Sofies mor var taget afsted tidligt til en konference i Sverige... Hun havde ikke opdaget at Rune ikke var hjemme, fordi Sofie havde fortalt 'Han sover hos Sirak'.

De stod i hovedstaden, lige udenfor kroen, som pigerne og Henrik havde brugt natten i... sådan officielt i spillet.

Henrik nikkede, da Sirak og Sam kom løbende op til dem: "Så Rune er blevet kidnappede, og det er min skyld. Vi skal ned til mind-flayer byen igen, og finde ham."

Sam nikkede til de andre: "Rune er nået hele vejen ned. Sofie kiggede på hans skærm."

Sirak kiggede på Sam: "Kan man det.?"

Sam smilte: "Jeg fik dem til at lave en Ghost-Mode på skærmen."

Officielt er det så hvis en spiller spillet, så kan hans venner følge med på skærmen. Ctrl-Shift-Mellemrum."

Han kiggede på Henrik: "At funktionen så virker godt til at spore kidnappede... Det var bare et plus."

Sofie nikkede: "De rejste gennem en portal. Jeg optog den del hvor de rejste igennem portalen."

Hun kiggede på de andre: "Jeg kender portal nøglen, så vi kan komme derned hurtigt."

Sirak havde en punge, som han slog på. Den lød fyldt med mønter: "Jeg har penge med, så vi kan købe en special portal rejse."

Henrik nikkede og drejede sig: "Vi bruger portalen ved hoved torvet."

De gik hen til torvet, i den tidlige morgen. Det var lidt køligt i luften, og solen havde knapt nåede op over det store vand, som lå mod øst.

Der stod to magiker i deres grønne kåber. Den ene var meget ung, og den anden var lidt ældre. Henrik gik hen til den ældre: "Vi ønsker at rejse til en speciel portal. Kan I gøre det eller...?"

Den ældre kiggede på gruppen: "Speciel portal.? Hvad er der specielt ved den.?"

Sirak sagde: "Det ligger tæt på mind-flayerne så det er farligt.."

Den ældre nikkede mod hans kollega: "Min ven her er ved at træne, så han kan åbne den for træningens skyld."

Han kiggede på Henrik: "Har I tegnet.?"

Sofie trådte frem, og tog et stykke papir frem. Hun havde tegnet portal nøglen, og sagde: "Dette er tegnet. I skal lukke den efter os, ellers kan de komme tilbage."

Hun kiggede på Henrik: "De brugte denne portal til at komme ind i går nat."

Zest så tre vagter komme gående, og tilføjede: "Måske skal vi have vagter her, indtil faren er over."

Den ældre kiggede også på vagterne: "Vi skal nok sørge for sikkerheden på denne side."

Han smilte til Zest: "Min ven er i by-vagten, så jeg snakker med ham."

Den yngre tog papiret fra Sofie, og begyndte at nærlæse det. Den ældre kiggede på gruppen: "Så hvad skal I nede i mind-flayer byen.? Havde ridderne ikke lige udslettet den.?"

Sirak nikkede: "Jo. Men det svare lidt til at udslette en forstad... Vi nåede aldrig at finde ud af hvor meget at deres samfund vi havde ramt."

Sofie nikkede: "Hvis Ældre-Hjernen var i midten, så har vi ikke ramt mere end måske end ottende-del af deres samfund."

Den yngre kiggede op fra papiret: "Jeg er klar. Det er altid lidt svært første gang."

Sam nikkede: "Rune havde også lidt svært de første gange han åbnede en ny portal."

Den ældre rynkede på panden: "Rune. Som I drage magiker.?"

Sofie forklarede: "Drage Troldmanden.. Han er min store bror."

Den ældre kiggede på Sofie: "Så kan du også magi.?"

Sofie rystede på hovedet: "Jeg er en Psionik."

Den yngre nikkede: "Ja. Jeg overvejede dem, men ville først lærer magi."

Han satte hånden på portalen og sagde: "Så gør vi det."

Portalens indre ring af sten, begyndte langsomt at gløde med en blå farve. Sten for sten, begyndte de at gløde, men det tog næsten et minut før hele rækken var blå. Så begyndte de at sende tråde ind mod midten, indtil de nåede et midterpunkt.

Derefter åbnede portalen sig til en mørk, forladt plads. Der var intet lys, med undtagelse af det lys som kom fra hovedstadens portal.

Den yngre gav slip på den tændte portal: "Så er den klar."

Den ældre nikkede: "Det gik hurtigt."

Vennerne kiggede på hinanden. Rune havde aldrig brugt så lang tid til at åbne portalerne...

De begyndte at gå igennem og den yngre sagde: "Hvis I har brug for hjælp, så sig til."

Den ældre nikkede: "Hvis der er plads til to erfarende magiker på jeres team."

På den anden side af portalen, kom de ud på et lille tomt torv, dybt under jorden. De var i en mindre grotte, med rod og skrammel. Det lignede et lager rum, som folk havde glemte.

Henrik vinkede til magikerne på den anden side af portalen: "Tak for hjælpen."

Så lukkede den yngre magiker portalen, og vennerne stod dybt under jorden. Fanget et sted som de ikke kendte, og uden en vej ud, hvis noget gik galt.

Sam pegede mod den eneste tunnel ud af grotten: "Der er nogle derude. De taler mørkelvisk."

28: Bjerg Vandet

De gik ud af tunnelen og fandt to mørke-
elver, en mand og kvinde, som stod med deres
sværd trukne. Zest trådte frem, hun havde lidt lys
i hendes krystal på hendes stav, og forklarede på
Elvisk, hvem vennerne var og hvad de skulle.

De to mørke-elver havde hørt om slaget, og
om den leder som hed Dhakah Vevrames. Han
havde været leder på den anden side af Mind-
Flayer samfundet. Manden havde rejst på den
anden side og besøgt området, så han kendte lidt
om det Zest beskrev.

Efter lidt talen frem og tilbage, forklarede
Zest på Elvisk: "Vores ven blev bortført, igennem
den portal som findes derinde."

Kvinden nikkede til det, der blev sagt, men
sagde: "Den portal er gammel, og har ikke været
brugt længe."

Manden spurte kvinden: "Vi var her fordi
nogle fandt spor efter mind-flayer fra dette sted.
Måske er det det, vi leder efter?"

Kvinden nikkede: "Men det var gamle spor.?"

Sam trådte frem og sagde på Elvisk: "Vores
ven blev bortført i går nat, så de har sikkert rejst
igennem den flere timer inden.?"

De nikkede begge, og kvinden sagde: "Så
portalen virker, og fjenden kender til den.?"

Zest nikkede: "Hvis I har folk, så sæt
bevogtning på stedet."

Manden spurte: "Så hvad er jeres planer.?"

Sam kiggede rundt i den lille grotte, som de stod i: "Vi skal finde vores ven. Han er i livsfare."

Kvinden rystede på hovedet: "Han er sikkert allerede død. De holder ikke fanger, medmindre de bliver slave-bundne."

Zest nikkede: "Jeg kan vende slave-bundne. Jeg lærte nogle af de kvindelige mørke-elver hvordan jeg gjorde det. Måske skulle I besøge dem, og lærer det."

Sam nikkede til Zest: "Måske skal I dele disse evner, så I kan stoppe de Slave-bundne, fra at angribe jer."

Manden gjorde et tegn til kvinden, og de trådte lidt tilbage fra gruppen. De talte sammen imens Zest og Sam kiggede på spor i de to tunneler, som gik væk fra grotten.

Kvinden gik igennem en tunnel som gik op ad, imens manden kom hen til dem: "Vi sender et bud til den gruppe, som I taler om. Imens vil jeg lede jer ned igennem den vej jeg kender."

Han pegede mod en tunnel: "Vi kan gå ned af denne tunnel, og finde spor efter dem."

Han gik igennem grotten og hen til tunnelen: "De er ikke så gode til at skjule deres spor."

De gik ned gennem tunnelen, som både var bred og høj. Efter en time kom de til en meget lille tunnel, hvor de måtte kravle. Den ledte dem ned til endnu en grotte. Den nye grotte var lidt oversvømmet, og vennerne fik våde, kolde hænder og fødder af at komme ind i grotten.

Mørke-elveren forklarede: "Vi ved at de ikke kan lide at blive våde, så med lidt held vil vi spare noget tid, ved at tage denne rute."

De halvt vadede, halvt svømmede og blev kolde, imens de bevægede sig igennem grotten. Zest lys oplyste den, og vandet var roligt, når de stod stille.

Manden forklarede: "Koldt vand fra bjerget løber herved, og hvis vi lukker for en af gangene, så bliver grotten oversvømmet."

De fandt en oversvømmet tunnel, hvor der kun var plads til et hoved over vandet. Og mørke-elveren forklarede: "Det tog mig en måned, før jeg havde mod til at dykke her. Jeg har aldrig svømmet rigtigt, men i krig...."

Han pegede ind i den lave åbning, og gjorde et tegn mod højre: "Der er cirka to meter under vandet."

Han brugte hænderne på væggen og loftet til at kravle frem af, og komme igennem. Tunnelen blev lavere og lavere, og tilsidst var der ikke mere plads. Han smilte til Henrik, som var lige bag ham: "Jeg hader denne del."

Han trak vejret dybt, to gange og dykkede.

Henrik gjorde det samme og fulgte efter ham.

Henrik dykkede ud af det kolde vand, efter at have ramt tunnel loftet et par gange. Han fik hovedet over vandet, og trak vejret lidt usikkert.

Det var en lille grotte som tunnelen mandede ud i. Der var mørkt, men lyset fra Zest stav, kom under vandet, og da det brød vandet, oplyste det grotten.

De kom alle sammen ud, med Sam som sidste person. Kender er gode til at svømme, men alle de punge, og andre ting, virkede som faldskærme under vandet, så det tog ham lidt længere tid.

De stod i grotten, som var varm efter det kolde vand fra bjerget. Manden pegede mod en tunnel: "Derned er deres by. Måske en kilometer fremme. Vi holder en pause her, og så rykker vi frem, når vores tøj er tørret."

29: Fængslet

De gik ud af tunnelen efter at deres tøj var blevet tørt. Jo længere nede i Jorden du kommer, jo varmere bliver det... så der var rimeligt varmt hernede.

Det var en gigantisk grotte som de kom ud i. Måske en to kilometer lang grotte, med en femhundred meter op til loftet i midten.

Der var et par simple sten, som de satte sig på, for at se på den gigantiske grotte.

De sad og så på den store grotte, som de var kommet ud i. De så en ny by i denne grotte. Der var en endnu større by her, end den de havde set før. Her var der måske hundrede at de sort-grønne pagode-agtige huse. De var femkantet bygninger, med en lidt mindre bygning oven på. Nogle af husene var fire niveauer, med mindre og mindre etager oven på hinanden.

Husene dækkede cirka en tredje del af grotten, og den del vennerne kom ud af var svampefarme og nogle små vandløb med sort vand. Måske var vandet ikke sort, men der var intet lys i nærheden af vennerne. Zest havde slukkede hendes stavs lys, så de ikke kunne ses.

Mørke-elveren pegede og forklarede: "Der bor mere end tohundred mind-flayer i den by, og hver har tre-fire slaver, så måske tusind fjender..."

Han pegede ind i byen: "De har deres fangehus midt i byen, og der er ingen anden indgang."

Han kiggede på Sam: "Jeg har aldrig hørt nogle komme ud af en fangekælder. Hvordan kom I ud?"

Sam forklarede: "På den anden side, var deres fangekælder placeret ved siden af byen. Så da vi kom ud, kunne vi liste forbi."

Sofie havde lukket hendes øjne og bevægede hendes hånd i retningen mod byen: "Jeg kan føle Rune. Han er i den retning."

Hun åbnede øjnene: "En af mine Psionik evner er at spore andre, især min familie."

Hun kiggede på Sam: "Jeg syntes det lød som en god evne... Given vores missioner."

Zest nikkede og kiggede på Henrik: "Så vi skal lige igennem deres by?"

Sirak rejste sig fra deres sidde pladser: "Vi er bare slave-bundne, og skal hente en fange for vores mind-flayer?"

Henrik nikkede, og stod op: "Vi ved at de ikke har sove tider, så vi vinder intet ved at vente."

De stod et øjeblik, men så rystede Henrik på hovedet: "Dette er dumt, selv hvis vi havde snydekoder eller super magiske våben."

Sam grinte: "Der er snydekoder til spillet. Jeg har fundet et par, men tør ikke bruge dem."

Mørke-elveren sagde: "I kender vejen ud. Hvis I når til vandet, så kan I svømme jer selv i sikkerhed."

Han vinkede farvel og gik en anden vej, som han sagde: "Jeg gider ikke blive våd igen.."

Vennerne begyndte at gå mod byen. De havde ingen anden plan end at gå, som om de hørte til der.

De havde gået måske en halv kilometer ind i den gigantiske grotte, før de mødte en gruppe slave-bundne. De gik lige forbi dem, uden at sige noget.

Hvad kunne de sige, når de ikke vidste noget.? Var man helt tanke-løs, når man var kontrolleret.?

De nåede hen til en plads, hvor der var flere boder. Der stod mange Slave-bundne, men ingen mind-flayer. Henrik hviskede ud af siden af munden til Sofie: "Skan efter ham igen."

Sofie nikkede og lukkede hendes øjne. Hun pegede rundt i området med hendes hånd. Efter måske et minut, åbnede hun øjnene igen: "Jeg tror han er i den retning, men der er for mange .. for meget støj."

Zest nikkede: "Du spore mental energi, og mind-flayerne har meget at det.?"

Sofie nikkede mod hende: "Måske hvis vi kommer tættere på, eller noget.?"

Der var en forstyrrelse og alle de slave-bundne på torvet stoppede med at tale. De vendte sig langsomt og kiggede på vennerne.

Sam hviskede: "Dette kan ikke være godt."

Henrik trak hans sværd, kommanderet: "Vi går i den retning."

Han pegede i den retning, Sofie havde gættede på, og de begyndte at bevæge sig.

De begyndte at gå ud af det lille torv. Efter hundred meter sagde Sirak: "De følger efter os."

Zest sagde: "Begynd at løbe."

De begyndte at løbe, og gruppen som fulgte efter dem, sakkede bag ud. Henrik fandt en gyde og styrede gruppen derind: "Sofie, Skan igen."

Sofie nikkede, satte sig ned og lukkede hendes øjne: "Der er mange som kigger efter os."

Hun rejste sig hurtigt og sagde: "Ældre-Hjernen... Den er der og den skanner efter os."

Hun pegede i en retning: "Rune er den vej. To hundred meter og måske ti meter nede."

Hun sank sammen og stønnede: "Det gør ondt i mit hoved. Nogle som har noget smertestillende. Børne-hovedpinepiller.?"

Sam smilte: "Jeg skal gerne foreslå det, på det næste møde.. Hvis vi overlever."

Zest hjalp Sofie: "Jeg kan heale dig, men om det virker på hovedpine...?"

Sofie rystede på hovedet: "Ældre-Hjernen troede, at jeg var en mind-flayer og prøvede at overtage min kontrol."

Hun kiggede på Henrik: "Den kan kun se, hvad mind-flayer ser. Så så længe vi ikke bliver set af dem, så er vi skjult."

Henrik nikkede og pegede mod den retning hun havde forklarede om: "Vi finder Rune, og får ham tilbage."

De gik ud af den lille gyde, og ned af en gade. Der var flere slave-bundne, men ingen mind-flayer, så de bevægede sig uhindret der ned af.

Disse slave-bundne ignorerede dem, som om de ikke vidste at de skulle kigge efter dem.

De nåede til en stor bygning, som havde metal stænger for nogle vinduer. Sirak smilte: "Skal vi vædde på at det er fængslet.?"

Sam nikkede: "Eller en bank.?"

Sofie pegede mod et lavt vindue helt nede ved kanten af gaden: "Det er sådan et vindue, som var i hans celle."

De gik hen til vinduet og kiggede ind. Der var flere fanger derinde, men ingen Rune. Der var flere vinduer hen langs siden, og de begyndte at undersøge dem et efter et. Tilsidst fandt de det rigtige vindue.

Rune sad i cellen, og var lænket med metal bånd til en stol. Han havde et sort metal bur på hovedet, og det var det som forhindrede ham i at skifte og tale.

Henrik kiggede ind i cellen: "Sirak. Kan du bryde metal stængerne op.?"

Sirak nikkede og gik hen til vinduet. Han prøvede, og en af stængerne begyndte at bøje. Sam stoppede ham: "Hvad kan I hører.?"

Zest rystede på hovedet: "Intet.?"

Sam nikkede: "Men der burde være folk, som talte sammen i bygninger. Og rundt om os.?"

De rettede sig op og kiggede rundt.

I det evindeligt tus-mørke, som var i grotter, kunne de intet se, som var længere væk end måske hundred meter.

Så blev der tændt en fakkell, lidt nede af gaden. Der stod Mind-Flayers bag faklen, og med slave-bundne ved siden af dem.

Og endnu en fakkell blev tændt... med Mind-Flayers og slave-bundne bag den.

Fakkell på fakkell blev tændt, rundt i en cirkel som lukkede sig rundt om dem.

De var fanget, og uden en chance.

Sirak trak hans sabel, og løb mod den første og bedste mind-flayer. Han råbte: "Zest. Stik af, når du kan."

Zest brugte hendes stav og tændte lyset i ædelstenen. Det blev hurtigt så stærkt, at det blændede Mind-Flayerne.

Henrik svingede hans sværd, og løb efter Sirak, som havde ramt den første mind-flayer i dets lilla hoved.

Sofie pegede på en Mind-Flayer og kastede en af hendes psionik evner. Den første faldt om, og gruppen bag den, blev trykkede tilbage.

Men hun var så træt at hun faldt sammen. Zest prøvede at huske om hun havde nogle angrebs bønner, men ingen kom frem.

Hun pegede mod loftet af grotten og kastede hendes hellige lys. Det virkede og ramte loftet, som var måske fem hundred meter over dem.

Effekten af hendes lys var ikke mere end hundred meter, så det oplyste bare loftet... uden nogle effekt på mind-flayerne eller de slave-bundne.

En af de slave-bundne orker havde en bue, som han skød med, og ramte Zest. Hun gik ned med en pil, som sad i hendes mave. Hun prøvede at lukke hendes øjne for at heale hende selv, men flere af de slave-bundne havde fundet buer, og skød mod hende.

Sofie prøvede at kigge op, men hun blev også ramt af pile.

Sirak kastede sig mod en gruppe af de slave-bundne, og skubbede dem tilbage. Henrik havde huggede to mind-flayer ned, og var lige bag ham.

Henrik kiggede rundt. Spillet var tabt, og de burde bare stikke af...

Han så Zest og Sofie, som lå ned og var blevet ramt af mange pile. Sam havde prøvede at kravle igennem vinduet ned til Runes celle.

Men nu fik de slave-bundne øje på ham, og de satte et par pile i ryggen af ham.

Henrik rystede på hovedet; De ville alle dø her, hvis ikke han stak af...

Han råbte til Sirak: "Vi må stikke af."

Sirak havde hans sabel dybt i brystkassen på en mind-flayer, som holdt fat i ham, med dens lange tentakler.

Han råbte: "Stik af, og find hjælp."

Henrik hoppede over Sirak og den mind-flayer han kæmpede med.

Han begyndte at løbe ned af en gade, som heldigvis var tom.

Efter hundred meter drejede han, og så fandt han en gyde, som havde nogle ødelagte kasser. Han satte sig bag kasserne, og håbede ingen fandt ham.

30: Snydekoder

Henrik sad alene i mørket, bag kasserne. Vægten af hans hjelm tyngede ham ned. Han tog den af, kiggede lidt på den, og så smed han den.

Den larmede lidt da, den ramte en kasse af træ. Men det var ikke nok til at tiltrække fjendens opmærksomhed.

Han kiggede på sværdet. Det var dækkede at blod, fra flere forskellige som han havde dræbt.

Blodet var i flere forskellige farver.

I mørket var alt blod sort.

Sort som den iskolde følelse, han havde inden i sig. Han håbede, at de andre var ude af spillet, medmindre spillet eller fjenden havde fundet en ny måde at fange dem på.

Han åbnede spil menuen, og kiggede på muligheder. Det var muligt at gemme spillet.?

Det var mærkeligt, fordi han jo lige havde sluppet væk fra et angreb... Og de burde vil være i gang med at lede efter ham.?

Han gemte spillet, og loggede ud.

I stedet for at fjerne VR-brillerne gik han online. Det var lidt mærkeligt med brillerne på, men det virkede.

Han søgte på spillets navn og snyde koder.

Det tog ham ti minutter, at finde det han manglede. Koder til at gøre sig selv umulig at dræbe.

Telefonen fik en SMS, det kunne han hører fordi der ikke var noget musik eller baggrunds støj, når han var ude af spillet....

Han kiggede ud under VR-brillerne og hen på telefonen. Han skulle først redde Rune, og så kunne de andre vente.

Henrik sænkede VR-brillerne og startede spillet igen. Han stod på start skærmen og fandt hans gemte spil. Der stod 'Nord-Vest af Mind-Flayer samfundet.'

Det blev loadet, og han var tilbage.

Han satte sig ned bag ved kasserne i gyden.

Koderne var enkle nok at huske. Han åbnede konsollen inde i spillet, og kiggede lidt på det.

Var han klar til at bruge snydekoder, for at vinde, for at redde Rune.?

Han tastede den første kode 'GodMode', og den svarede 'kommando accepteret'.

I gyden skete der intet. Han kiggede lidt rundt, men intet var ændret. Den skulle gøre ham umulig at dræbe, så hvad skulle der egentligt sket, vidste han ikke.

Han tastede den næste kode 'PowerUP', og fik igen svaret at den var accepteret.

Et lille plus blinkede i det ene hjørne. Den kode gav ham ti ekstra point til at fordele på hans styrke, visdom eller charme.

Han trykkede på plusset, og tilføjede de ti point til hans evner. Fem til styrke, tre til helbreds forfatning, og de sidste to til smidighed.

Han var ikke dér for at læse bøger, eller flirte med piger...

Henrik rejste sig og kiggede rundt i gyden. Der var ingen andre, og stilheden havde sænkede sig. Han tørrede sværdet af i en gammel råden klud.

Nu var han klar til at dræbe alle, som stod i mellem ham og Rune.

Han stoppede sig selv, og besluttede at liste frem ad. Han havde jo også tilføjede point til smidighed, og jo tættere han kunne komme på Rune, før han skulle dræbe nogle, jo bedre.

Han nåede hen til stedet, hvor de havde dræbt Mind-Flayerne, og han havde stukket af fra Sirak og de andre. Der var blod på jorden, eller måske noget andet.?

Henrik åbnede menuen igen, og så gik han ind i konsollen, igen. Han tastede den tredje kode ind. 'NightEye' og hans syn ændrede sig.

Nu kunne han se alt, som var der en blå lampe tændt lige over hans hoved. Den farvede verden i en blå farve, som gjorde det nemt at se andre som gik i verden. Farven var blå, og gjorde det svært at se forskel i farver, men han kunne se alt andet og også folk.

Der var nogle ejendele som lå på jorden. Det lignede Siraks sabel, Zests stav, og de forskellig rygsække.

Han kiggede rundt i byen og fandt ingen folk inden for rækkevidde.

Han trådte hen til vinduet ned til cellen og kiggede ind. Rune sad der stadig væk.

Han fik noget vådt, mørkt, klistrede på hånden, og han havde svært ved at se hvad det var med natteøjne. Han lugtede til det, og lugten var af blod.

Det var Sams blod, som var på metal stængerne ned til cellen.

Henrik tog fat i stængerne, og prøvede at bøje dem. Den første gav sig meget langsomt, men lidt efter lidt bøjede den sig.

Der var plads nok til at han kunne komme ind, hvis han tog pladebrynjen af. Det var godt at hjelmen var blevet smidt.

Rune prøvede at se, hvem det var som kom ind af vinduet. Han blev glad, da han så Henrik.

Henrik kiggede på hjelmen, som sat fast på Runes hoved. Den var stor med plads inden i. Pladsen inden i, var fyldt op med lange skarpe pinde, som alle pegede mod Runes ansigt og øjne.

Henrik kiggede rundt på Rune. Der var nogle kæder som gik rundt om Runes brystkasse, som holdt hjelmen på plads.

Henrik prøvede at rive kæderne over, men det larmede så meget, at det lille vindue i celle døren blev åbnet.

Der var to Mind-Flayer, som kiggede ind på dem. Rune prøvede også at kæmpe sig fri, men det virkede ikke.

Henrik trak hans sværd, og satte det ind i mellem hoved kæden og Runes brystkasse.

Han trådte op på stolen og trak med alt hans nyfundne styrke i sværdet, så det skar eller sled sig i gennem hoved kæden.

Kæden begyndte at give sig, da døren gik op.

De to Mind-Flayer åbnede døren, lige som Henrik fik brudt kæden. Han fløj baglæns ind i dem, og de faldt alle tre ud på gangen.

Rune havde stadig hjelmen på hovedet, men den var ikke længere spændt fast.

Han vidste at han kunne ændre sig på mange måder, når han blev drage... Denne gang tog han og ændrede sig fra benene og op.

Han lukkede øjnene og lyttede til dragens åndedræt. Hans åndedræt begyndte at blive dybere og tungere, og med en vrede bag ved.

Ingen spærre en drage inde og overlever det.

Hans ben var lænket til stolen, og de metal bånd, som holdt dem begyndte at bide, og give sig. Så kom turen til hans arme, som blev stærkere, huden som blev hårdere og båndene som holdt hans arm blev sprunget.

Han skubbede hjelmen væk fra hovedet, og begyndte den sidste del af forandringen.

Ansigtet blev til en lang drage snude, og huden blev rød og panseret.

Dragen trådte ud af stolen. Rune havde fokuseret på at holde dragen så lille som muligt..

Henrik var i gang med tæve den ene Mind-Flayer med den andens afrevne arm.

Hans sværd lå i et hjørne af Runes celle, så Rune samlede det op med en drage klo. Rune var kun medium størrelse drage, og kunne med lidt held komme igennem celle døren.

Han hjalp Henrik op og gav ham sværdet. Runes dybe drage stemme spurte: "Så hvordan er du blevet så stærk.?"

31: Undsluppet

Henrik gik forrest med Rune i hans mindre drageform lige bag ham. Der var ingen lyd inde i fangekælderen, men Rune stoppede Henrik:

"Hvad med de andre fanger.?"

Henrik nikkede og fandt en låst dør. Han skubbede to metal pinde til side, og åbnede døren. Der var en gruppe orker inde i cellen.

Han sagde: "Hjælp de andre med at undslippe, imens vi tiltrækker os fjendens opmærksomhed."

Den første ork nikkede: "Vi åbner alle de celler vi kan."

Rune sagde med hans dybe dragestemme: "Vi begynder at brænde byen ned."

Orkerne stoppede op og kiggede på Dragen.

Henrik gik mod trappen op og ud af fangekælderen: "Ja. Min ven er en drage..."

Rune luntede efter ham: "Hvorfor fandt du ikke en kode, som gjorde dig til drage.?"

Henrik stoppede op og stoppede ved en dør, som måske ledte ud: "Hvem siger jeg ikke gjorde det.?"

Han åbnede døren, og måtte bruge lidt styrke. Dens hængsler gav sig og med en knagen røg den ud af dørens karm, og tog lidt af karmen med sig.

Henrik kiggede ud af døren. Der stod en gruppe mind-flayer nede for trappen, som var på gade niveau.

De sendte en Psionik bølge mod Henrik, som faldt ind i gennem døren.

Rune samlede ham op med hans drage klo: "Så hvad er planen, Oh Store leder.?"

Henrik smilte og pegede mod døren: "Ild mod mind-flayer, og så stikker vi af."

Rune nikkede og puttede hovedet ud af døren. Han kastede drage ilden mod den gruppe på måske tyve mind-flayer som stod uden for.

De var måske mentalt stærke, men drage ild er bare gammeldags dødeligt....

Rune var ude af døren, eller hvad som var tilbage af den. Henrik kom ud igen, og kiggede ud, på de brændende lig af folk: "Der er en tunnel, som er under vand. Mind-Flayer hader vand..."

Rune nikkede: "Og de andre.?"

Henrik pegede på det sted, som de havde kæmpede: "De er døde, og sikkert ude af spillet."

De bevægede sig ned af trappen og ned af en gade i byen. Rune smilte hans drage smil: "Jeg har ikke trænet at flyve i lang tid."

Henrik nikkede: "Sidst dræbte du Sofie.?"

Rune kiggede rundt og fandt en gade, som var bred: "Så denne gang, kan du ikke ride på mig."

Han slog lidt med vingerne og Henrik svarede: "Jeg kan så hellere ikke dø. En af snydekoderne."

Men han lod Rune løbe, imens vingerne begyndte at bære hans drage krop. Efter et par meter var Rune i luften. I luften lod Rune hans drage krop vokse til fuld størrelse.

Der var masser af plads i grotten, Rune svævede og fløj rundt. Hver gang nogle råbte eller angreb ham, kastede han en drage ild mod dem.

Henrik løb ned af en gade, og huggede flere mind-flayer ihjel, før de opdagede ham.

De kiggede efter dragen, og overså Henrik.

Der var altså fordele ved ikke at være kendt.?

Hans ny styrke gjorde det nemt at dræbe andre. Han huggede flere modstander over med et enkelt hug.

Han fandt Zests stav og løb med den i den venstre hånd. Siraks sabel tog han ikke, fordi den var jo ikke magisk, og Sirak kunne lave en ny sabel, hvis han ville.

Han løb hen over en svampefarm, og mod det hul i grottens væg. Flere af de slavebundne kom løbende efter ham.

Han stoppede og gjorde front mod dem. Han svingede sværdet, og slog ud i luften med staven. Stavens lys var svagt, men Henrik kendte ikke til den magi.

Rune kom flyvende hen over gruppen, og brændte en stor del af dem. Han råbte: "Kast det hellige lys."

Staven føltes rigtigt i Henriks hånd. Han havde læst lidt i de hellige bøger, og prøvede at kaste nogle lave begynder besværgelser... Som du gør, når din bedste ven er magiker, eller præst.

Han lukkede øjnene og fandt det hvide lys inde i ham selv. Han strakte staven mod gruppen af fjender, som lige havde fået samlet sig til at kæmpe mod ham igen.

Lyset ramte den første person i gruppen.

Det var en stor Ork med en tung kølle. Køllen røg ud af hånden, og ramt en anden af de slavebundne. De stoppede alle sammen op, og kiggede på hinanden.

Henrik havde befriet dem fra deres mentale fængsel, måske.

Rune kom tilbage og landede bag Henrik: "Er vi tæt på tunnelen.?"

Henrik stod som forstenet i et øjeblik, og så sagde han: "Ja. Den er lige dér."

Der var nogle lave sten, som stod udenfor. Dem som vennerne havde siddet på, da de kom ud af den første gang.

Rune nikkede og begyndte at løbe: "Hvis du har vækkede dem, så lad os stikke af."

Henrik kiggede på Rune, som var ved at blive menneske igen. Rune snublede, imens han skiftede tilbage og Henrik hjalp ham op.

De løb ind i tunnelen, som hurtigt blev til den lille varme hule, med vandet. De svømmede igennem den oversvømmede tunnel, og ned under stykket under vandet...

De kom ud på den anden side, og rystede vandet af sig. Rune kiggede på Staven, som Henrik havde i hånden.

Henrik sagde: "Jeg syntes hun skulle have den igen."

Rune nikkede: "Jeg gemmer og laver en portal."

Henrik nikkede: "Så kan vi komme tilbage i morgen, og finde vejen ud. Hvis det virker."

Rune kastede først en lys besværgelse på loftet at grotten, og så lånte han Henriks magiske sværd til at skære portalen ud i klippen.

Tegnene var mørke, og Rune havde fundet et tegn for Jorden i en gammel bog. Han vidste ikke om det kunne virke, som anker punkt for denne portal, men han brugte det.

Det tog ham næsten ti minutter at tegne portalen. Han gav sværdet tilbage til Henrik: "Så prøver vi det."

Han lagde en hånd på portalen, lukkede øjnene og tegnene begyndte at lyse blå. Lyset kravlede hurtigt rundt i de tegn, som han havde tegnet. Så begyndte de at vokse ind af, og tegnet i midten, Tegnet for Jorden, blev grønt.

Rune trådte ind i portalen, og han vågnede op, hjemme i hans seng.

Han fjernede Vr-brillerne. Hans krop føltes svag, og stiv i det... men han var ude.

32: Alternativ Udgang

Rune kravlede ud af hans seng, efter han havde fjernet udstyret. Hans krop føltes svag, og hans ben gjorde lidt ondt. Benet virkede bedre end det plejede, men det gjorde stadig ondt.

Hans mobil lå på bordet i opladeren, og han gik hen til den. Han tændte for den, og samtidigt kunne han hører noget støj fra hans søsters værelse. Han spurte ud i rummet: "Sofie.?"

Han kunne hører hende løbe fra hendes værelse og ind i hans. Hun gav ham et stort knus, og tårerne begyndte at løbe. Hun sagde: "Jeg troede, du var sådan rigtigt død."

Rune holdt om hende med den ene hånd, og havde mobilen i den anden: "Nej. Det var tæt på, men Henrik befriede mig."

Sofie rynkede på panden: "Henrik.? Han stak af under kampen. Vi havde tabt, så Sirak hjalp ham med at stikke af."

Hun tørrede hendes øjne: "Så hvordan kunne han gøre noget alene, vi andre ikke kunne gøre sammen.?"

Rune smilte, imens han tastede koden ind for at åbne hans mobil. Han viste hende hans kode, så hun kendte den: "Snydekoder. Han gjorde sig super stærk og udødelig."

Der kom mange sms'er på Runes mobil, da han fik den startede op. Han ignorerede de fleste, undtagen den fra hans mor.

Sofie kiggede på den: "Hun tror du sover hos Sirak...."

Rune nikkede og svarede Morens sms, som om han havde været hos Sirak....

Han sendte beskeder til de andre i gruppen, og fik svar fra dem. Han smilte til Sofie: "Jeg er sulten. Som om jeg ikke har spist noget i en uge..."

Sofie nikkede: "Vi har morgenmad eller vi kan bestille pizza.?"

De gik ud af hans værelse og ned i stuen.

Rune havde lige et stop mere; Han skulle på WC... Efter at have været fanget i spillet i næsten et døgn, havde kroppen jo stadig dens normale funktioner.

Han trådte ud af WC'et efter at have vaskede hans hænder og fugtet hans ansigt. Det føltes som lang tid siden, at han sidst havde været i bad.

Sofie stod i køkkenet, med hendes telefon fremme, og pizza menuen lå på bordet. Den var lukkede, men de kendte begge deres foretrukne pizzaer. Rune smilte til hende: "Jeg tror, jeg tager nummer syv, med ekstra grøntsager i dag. Jeg har ikke spist i to døgn.."

Sofie kiggede op fra hendes mobil: "Henrik. Han var sammen med dig.?"

Rune nikkede: "Ja. Jeg lavede portalen, og gik ud, fordi jeg var fanget. Han skulle bare gå ud normalt.?"

Sofie holdt hendes mobil tæt på Rune: "Zest har prøvede at sms ham, men intet svar."

Rune rynkede på panden: "Har I prøvet hans fars nummer.?"

Sofie rystede på hovedet: "Nej. Jeg har det ikke."

Rune tog hans telefon, og fandt nummeret til Henriks far. Han ringede, fordi faren var gammeldags og glemte at tjekke sms'er.

Den ringede to gange, og det var Henriks far: "Hej Rune. Så Du kom ud. Hvad skete der i spillet.?"

Rune sagde: "Jeg blev reddet af Henrik, men kom han også ud.?"

Henriks far lød forvirret: "Er min søn fanget af den der Ældre-Hjernen.?"

Rune kunne hører ham går rundt i huset, og nu gik han op af en trappe. En dør blev åbnet, og faren sagde: "Henrik ligger på sengen, med udstyret på."

Rune nærmest råbte i telefonen: "Du må ikke røre ved udstyret."

Faren blev forvirret: "Hvad sker der.?"

Rune fik faren til at gå hen til Henriks stationær computer: "Hold Ctrl-Shift-Mellemrum. Det skulle gøre det muligt at se hans spil."

Faren gjorde det og svarede: "Ja. Jeg kan se en grotte, og Henrik som sidder og gøre noget."

Rune nikkede til telefonen: "Han prøver nok at gemme spillet og så går ud."

Faren svarede: "Han har stukket et sværd ind i maven på ham selv.... Hvad er det for noget.?"

Rune forklarede: "Han har brugt en snydekode, som gør ham umulig at dræbe... Han prøver måske at dø.?"

Sofie havde ringet til Zest og forklarede problemet. Hun kiggede på Rune: "Måske kan du tage ham ud igennem portalen igen.?"

Rune nikkede og sagde til Henriks far: "Rør ikke ved Henriks krop. Jeg prøver noget..."

De lagde på og Rune løb op til hans værelse, med Sofie efter sig.

Han tog udstyret på og Sofie satte sig på computeren og fulgte med. Han startede spillet, og fandt hans gemte spil. Det sidste var i grotten, hvor han havde lavet portalen.

Han vågnede op i grotten, med Henrik ved hans side. Henrik hjalp ham op: "Jeg er fanget. Jeg kan gemme, men ikke komme ud."

Rune kom op og stå: "Har du prøvet at fjerne snydekoderne.?"

Henrik rystede på hovedet: "Det kan man ikke.. Eller mere præcist, jeg har ikke fundet en måde at gøre det på."

Der kom en lyd fra en af gangene. Henrik kiggede på den: "Jeg har dræbt fire Mind-Flayer som kom herinde. Jeg kan også se i mørke..."

Rune nikkede. Han kunne se lidt, fordi han var halvt drage: "Vi bruger portalen igen, for dig."

Han gik hen til den portal, som han havde tegnet på væggen. Han lagde en hånd på portalen, og åbnede den igen. Den begyndte at lyse blå i det næsten perfekte mørke.

Den åbnede sig med et billede af Runes værelse, hvor Sofie sad. Han sagde: "Det er måske det forkerte sted, men du kan komme ud."

Henrik nikkede og kiggede på en tunnel: "Vi skal begge ud..."

Han trådte ind i portalen, imens endnu en Mind-Flayer kom ud af tunnelen. Rune kastede hans magiske missiler og ramte den i brystkassen. Den faldt sammen, og Rune loggede ud af spillet.

Rune vågnede op på hans egen seng.

Der kom en sms på hans mobil, som lå på bordet. Sofie åbnede den og sagde: "Henrik er ude."

På skærmen kunne de se den grotte, hvor de havde været.

Nu stod der fire mind-flayer og kiggede på det blå lys fra portalen, som langsomt døde væk.

33: Bandlyst

Samuel sagde på mobilen: "Sorry Bro. Du er bandlyst, fordi du brugte snyde koder."

Henrik nikkede til telefonen: "Okay. Så hvordan kan jeg hjælpe jer.? Vi, eller I, har stadig en Ældre-Hjerne at dræbe.?"

Samuel nikkede: "Ja. Jeg trækker lige på en ven... Han skylder mig en tjeneste."

Henrik spurgte: "Hvorfor kunne jeg ikke gemme og gå ud af spillet.?"

Samuel grinte i telefonen: "En lille hemmelighed. Når du skal ud af spillet, så gemmer det og så slår det dig ihjel... Men når du ikke kan dø, så kan du ikke komme ud."

Henrik svarede: "Så derfor er det dumt at bruge snydekoder.?"

Samuel fortsatte: "Ja. Vi havde en pige, som testede alkymien. Hun lavede en super stærk helbreds portion... Hun kunne hellere ikke komme ud, fordi den blev ved med at heale hende. Først da den holdt op med at virke efter seks timer, kunne hun komme ud."

Samuel afsluttede samtalen med at love at han så på det med band-lysningen.

Telefonen blev lagt på, og Henrik sad tilbage i hans værelse. Han kunne ikke load de gemte spil, fordi de var blevet slettet. Han kunne ikke starte en ny karakter, fordi han var blevet Bandlyst.

Han rejste sig, og kiggede på computeren. Han havde snydt og dette var prisen... Det var så det værd, fordi han reddede Rune.

Han gik ned i stuen til hans far. Der stod en ældre herre i stuen og talte med hans far. Henrik hilste på ham, men gik ud i køkkenet. Hans fod gjorde ondt, og han var lidt nedtrykt. Han havde gjort det rigtige, men derfor føltes det stadig forkert.

Han kunne bare ikke se andre muligheder.

Hans far havde lukket gæsten ud, og kom ind i køkkenet: "Så hvad er planen.? Skal I ned og kæmpe igen.?"

Henrik rystede på hovedet: "Jeg er blevet bandlyst fra spillet."

Faren nikkede: "Fordi du snød.?"

Henrik smilte lidt nedtrykt: "Ja. Men jeg reddede Rune, så det var det værd."

Hans far smilte og pegede på en af de tegninger som han havde hængende på væggen. Det var en af Henriks barndoms tegninger. Faren sagde: "Jeg snød også moder natur, da vi fik dig."

Henrik nikkede, fordi han vidste godt, at han var lavet med kunstig befrugtning.

Men hans far fortsatte: "Jeg fik hjælp til at snyde... Måske skal du også få hjælp.?"

Der kom en sms på Henriks mobil. Det var fra Samuel, og der stod: "Du kan starte et nyt spil... men dine Experience er på nul..."

Henrik viste den til hans far: "Så kan jeg starte forfra som level nul."

Hans far smilede: "Men du er ikke begynder. Du har jo stadig venner i spillet?"

Henrik nikkede. Det var sent, og de kunne ikke når at spille noget seriøst her til aften.

Han gik op og startede spillet. Hans gamle karakter var tilbage på niveau nul, og havde intet ud over hans magiske sværd og hans pladebrynje.

Han stod i Isca Dumnoniorum og kiggede lidt rundt. Han gik en tur bare for at gøre noget.

Der kom en sang fra en kirke og han gik ind i den. Der stod en præst og fortalte noget ved alteret. Der var et eller andet i det, som mindede ham om noget.

Henrik gik ud af kirken og fandt en blå kiste på hoved torvet. Det var en fælles kiste, så du kunne dele ting imellem dine spil karakterer. Han tog sværdet med dets bæltet og lagde i kisten.

Han gik ud af spillet og fandt start menuen...

Der var nogle ekstra muligheder, nogle ny ekstra karakterer som han kunne vælge.

Hvis du havde nået niveau ti, så kunne du starte som andre 'foresætte' karakterer. De karakterer var normalt på niveau ti, men det var ikke det vigtige...

Han fandt en karakter, som han havde drømt om at blive.

Paladin.

En sand kriger for det gode og beskytter af de svage i samfundet. Han slog terningerne, og de blev høje. Han skulle have høje værdier, for at blive Paladin. Hans værdier var perfekte til det...

Han havde intet andet end en simpel hvid toga på. Han trådte ind i spillet, og fandt kisten igen. Han trak sværdet ud af den blå kiste.

Nu havde han et våben, og den karakter som han havde drømt om at spille i flere måneder.

Så skulle han bare finde de andre... i morgen.

Der stod en gruppe orker og prøvede at løfte en træk vogn. Den havde tabt det ene hjul.

Henrik ville prøve hans karakter, og gik hen for at hjælpe. Han prøvede at hjælpe med at løfte vognen, men orkerne var stærkere end ham. En af orkerne sagde: "Vi løfte, du sæt hjul på."

De fire orker løftede vognen og Henrik satte hjulet på. De gav slip og vognen stod på dens to hjul, med en okse foran den.

Den ork som havde talt til ham først, sagde: "Du menneske. Ikke ork styrke, men tale evner."

Henrik smilte og nikkede. Det var måske ikke tidspunkt til at bruge snydekoder igen.

Men noget orken havde sagt... Der var en anden mulighed.

Henrik fandt en bænk og satte sig. Han fandt hans gamle logbog frem, fra den forrige karakter.

Der stod alle de ting han havde gjort, og personer som han havde talt med...

Måske kunne han trække på nogle tjenester.?

Solen gik ned over byen, imens Henrik sad, læste og tænkte på bænken.

Han sad og læste og fandt frem til det sted hvor han var blevet udfordret af en ridder til kamp. Missionen stod som en fiasko, fordi han ikke havde mødt op... Men måske kunne han bruge det som et start sted.

34: Planen

Henrik sad med et hæfte med flere sider hånd-skrevne. Vennerne sad samlet på en bænk, i det store frikvarter. Han kiggede på Sirak: "Jeg følger din ide, fra det der med alteret."

Sirak nikkede: "Så du må godt komme ind i spillet.?"

Henrik nikkede: "Men kun på niveau nul... Og det vil tage for lang tid at komme op på et effektivt niveau."

Han slog op på en side: "Så derfor bruger vi en anden teknik."

Han kiggede på Rune og smilte: "Venskaber og tjenester."

Det første som stod på papiret var Minotaur. Zest nikkede: "De to vi mødte ned i den labyrint.?"

Henrik nikkede: "Vi går rundt og besøger alle dem vi har hjulpet, og spørger dem om hjælp."

Rune nikkede: "Så ingen kongens hær, men alle os eventyrer.?"

Sirak smilte: "Vi kan jo også få en enkelt eller to af mine onkler til at hjælpe.?"

Henrik nikkede: "Vi håber at portalen nede hvor vi døde, stadig virker..."

Zest vinkede til Sofie, som hinkede i hinkerude med hendes veninder: "Så vi kan kalde på dem, og undgå den lange rejse.?"

Sofie vinkede tilbage, men så var det hendes tur, og det var vigtigere at hinke end verdens undergang.

Henrik nikkede mod Rune: "Vi samler en hær ved magikernes tårn. De vil sikker blive sure, men sådan er livet."

Rune nikkede: "Jeg kan lave kopier af nøglen til portalen, og så kan I andre besøge byerne."

Sirak nikkede: "Vi tager hver en by, og så mødes vi i Kagdarahl ved tårnet."

Zest kiggede på Henrik: "Min stav, er den i hulen.?"

Henrik nikkede: "Jeg fik den og mit sværd med mig, men mistede den, da jeg gik igennem portalen til denne verden."

Sirak slog Henrik på skuldren: "Men du fik ikke min sabel.?"

Klokken ringede ind til time, og de samlede sig med de andre unger og gik ind. Som det sidste sagde Henrik: "Jeg skal så også til hovedstaden og tale med ridderne. De er lidt dumme, men gode krigere."

Zest nikkede: "Jeg tager til elvernes by, og samler min farbrors folk."

Rune startede spillet, og trådte ud i den lille grotte.

Der var mørkt, men han kunne se lidt på grund af dragen. Han kiggede rundt i rummet, og der var ingen lig. De lig som Henrik havde dræbt, var blevet fjernet. Om det var en ny effekt, eller bare sådan grotter under Jorden virkede... Det vidste han ikke.

Zest stav stod op af en væg, ved siden af portalen. Han tog staven i hånden, og hans hånd snurrede, som den kun gjorde ved stærk magi. Han smilte til sig selv, måske kunne han også lærer den slags 'magi'.

Han brugte endnu et øjeblik til at kigge rundt i grotten. Vandet i den oversvømmede tunnel var lidt lavere, men ellers så han intet specielt.

Portalen var der stadig, og han rørte ved den. Han fokuserede på den og åbnede den. De blå tegn rundt om kanten, begyndte at lyse, og efter et øjeblik åbnede portal til deres hjem by, Isca Dumnoniorum.

Han trådte igennem, og gik de hundred meter til hans eget hjem. Døren var lukket, så han åbnede den og fandt Zest og Henrik derinde. De stod og holdt om hinanden.

Rune rømmede sig og de gav hurtigt slip. Han gik ind i rummet, og gav Zest hendes stav. Henrik nikkede lidt forlegen: "Jeg fik den til at lave det lys, da Rune og jeg kæmpede mod hæren."

Zest smilte: "Skal du nu også til at være præst.?"

Henrik kiggede på Rune: "Er det ikke det Paladin er... Krieger og præst.?"

Rune nikkede: "Jeg tror det er mere krieger og munk, men det er måske bare forskellige ord for det samme."

Henrik kiggede op, og åbnede en menu, og læste en besked: "Sofie har fundet ridderne. De vil ikke hjælpe."

Zest lagde en hånd på Henriks skulder: "Jeg tager til elver riget..."

Henrik kiggede på Rune, og smilte med hovedet lidt på kant: "Du eller Sirak skal tale med dværgene.?"

Rune nikkede: "Sirak har orkerne... Hvem har minotaurerne.?"

Henrik smilte: "Jeg tager dem, og så besøger jeg ridderne. Måske kan jeg overtale dem..."

Sam kom ind af døren, som nu var åben: "Så hvordan går planen.?"

Han havde fået planen at vide fra Rune, og havde kontaktet nogle af hans venner.

Henrik nikkede mod ham: "Jeg tager med Rune til Kagdarahl. Han taler med magikerne og så dværgene... Jeg besøger minotauren og konen, og så tager jeg til hovedstaden."

Sam nikkede: "Jeg kan også tage minotaurerne, og så kan du tage direkte til hovedstaden.?"

Henrik nikkede: "Mangler vi nogle.?"

Sam spurte "Gobliner eller troglodytter.?"

De andre rystede hovederne.

Sirak kom ind af døren: "Orkerne er klar til krig. Jeg tager til dværgene med breve fra min mester."

Rune nikkede: "Jeg tager Sam med til Magikerne, og taler med dem.?"

Sirak nikkede: "Jeg tager med, så jeg spare tid, for at komme til Dværge byen."

Zest kiggede på Rune: "Havde dværgene ikke en portal.?"

Rune nikkede: "Jo. Men de tør ikke lade mig komme tæt på den."

Esther kom ind i rummet: "Rune. Du må hellere sige farvel til din mor."

Han nikkede og gik ind deres rum.

Da andre kiggede spørgende på Esther, som gik hen til køkkenet, imens hun sagde: "Hun har ikke langt igen."

De fandt deres pladser ved bordet, og satte sig, for at spise lidt....

Selv computer karakterer skal have mad og drikke.

35: Ridderne

Henrik gik ud af portalen på det store torv. Hovedstaden lå rundt om ham, og der var mange mennesker på torvet. Boder som solgte mad, tøj og en enkelt med kaste våben. Det var også dér, der stod de katte-mennesker, som lavede de bedste kaste våben.

Han stod og kiggede lidt rundt, med hans magiske sværd på hans hofte. Han skulle have lagt brynjen i kisten også, så han ikke følte sig så udsat...

Eller måske var det bare, fordi han ikke længere var udødelig. Eller måske fordi han frygtede det han skulle gøre.

En ork skubbede til ham: "Hej Dreng, Du blokkere gaden."

Henrik kiggede og trådte til siden. Han havde stoppede op lige foran portalen, og nu måtte han gå videre...

Han fandt en bred gade, som gik mod kongeborgen, og gik ned af den.

Der var folk, som gik frem og tilbage...

Han så nogle barbarer som trak en vogn med kød, og råbte til en ork om noget.

Der var en ... Pirat, var måske det eneste rigtige at kalde hende, som fremviste et sværd med et buet blad, til et elver. De talte dansk, så han hørte noget om prisen...?

Han kom til enden af gaden og op mod muren ind til konge-borgen. Muren var tre meter høj og lavet af grå og hvide sten. Stenene var udhugget, og der var antydningen af et mønster i farverne.

Han fandt porten ind til konge-borgen, og fulgtes med andre som gik der ind. Der var en gruppe kender, som fik en rundvisning, imens by-vagterne holdt øje med dem. Guiden var en mand med en afslappede stemme: "Olaf den tredje, var opvokset hos Orker, siger legenden...."

Henrik fandt en gade, som førte hen til Ride salen. Det var dér, der var størst chance for at møde ridderne, tænkte han.

Han kom rundt om et hjørne, og så den store sal. Salen var brun med sorte kanter rundt om vinduerne. Der var en lugt at heste-mødding.

Der var en gruppe af andre yngre mænd, som stod og kiggede på de to, som red rundt på pladsen. Han kendte ikke de yngre mænd, men så var de måske også der for at møde ridderne.

Det var en sal med jord, og et hegn som dækkede denne side af pladsen. Hegnet var bare en enkelt rød træ bjælke, i bryst-højde, som man kunne dukke sig under. Der var en række med bænke på den højre hånd, og der sad nogle kvinder.

Han kiggede på de to som red rundt på pladsen.

Der var et eller andet ved den bagerste af rytterne. Ikke hans ansigt, fordi det havde været dækkede af en hjelm, men hans måde at holde sig på hesten. Den så nærmest elver-agtig ud...

Henrik dukkede sig ned under den røde bjælke og gik ind på pladsen. De unge mænd som stod udenfor hegnet, kiggede på ham, men sagde intet. De fire kvinder som sad og kiggede på, opdagede ham og begyndte at snakke om ham.

De to ryttere nåede en halv runde, før de drejede og så ham. De red hen til ham, og den første råbte: "Du må ikke være herinde. Det er kun for riddere."

Henrik nikkede: "Jeg leder efter en ridder, så må man gå til det sted de er."

Den bagerste af rytterne kiggede på Henrik: "Og hvilken en ridder leder du efter?"

Henrik kiggede op på rytteren. Han havde et lyst overskæg, og blond hår. Han svarede: "Ferri den retfærdige. Jeg havde en duel med ham i går, men jeg blev forhindrede."

Det var Ferri, som red på den anden hest, fordi han sagde: "Jeg havde en duel i går, men han kom ikke frem. Hvem er du.? Du ligner ham ikke."

Henrik nikkede: "Jeg måtte vælge mellem duel med dig, og redde min ven fra mind-flayerne. Jeg valgte min ven."

Ferri nikkede: "Det er et værdigt valg."

Han kiggede op og ned af Henrik: "Men den jeg udfordrede var en stærk kriger, med et magisk sværd.? Du ligner en ny begynder.?"

Henrik trak sværdet halvt: "Jeg blev ...
Forbandet, og måtte starte forfra."

Den anden rytter sagde: "Vi har ikke tid.
Kongen ønsker vores møde.?"

Ferri nikkede: "Så vi kan ikke duellere, før du
får fjernet din forbandelse og bliver stærk igen."

Henrik holdte en hånd oppe: "Vi... min
gruppe og jeg går ned igen. Den som kontrollerer
det hele, en Ældre-Hjerne.. Vi sender en gruppe
ned for at dræbe den. Vi mangler krigere...?"

Den anden rytter stoppede Ferri: "Vi er
blevet spurt, men vi kan ikke hjælpe. Kongen
ønsker det ikke."

Henrik rystede på hovedet: "Så ingen kamp
for det gode.? Bare kongens lejesvende."

Den ukendte rytter red frem mod Henrik:
"Du burde holde din tunge, ellers overtager jeg
Ferris udfordring. Jeg har ingen problemer med
at kæmpe mod svage folk."

Der var en støj fra bagsiden i salen. En
kvinde kom ridende hen til gruppen. Det var Sofie
i hendes kamp-tøj. Hun red hen til gruppen og
sagde til Henrik: "De andre er klar. Vi tager afsted
om en time."

Henrik nikkede mod hende, og sagde til
ridderne : "Vi har samlet en hær, og der er en
portal, som vi kan bruge. Så kan vi komme tæt på
fjenden, uden at de ved det."

Han vendte sig mod Sofie: "Jeg finder by-
vagten. Deres leder ved hvem jeg er... hvem jeg
var."

Sofie nikkede og smilte: "Jeg rider her i ti minutter, og så tager jeg afsted. Vi ses ved magikernes tårn."

Henrik vendte sig, gik hen til hegnet og dukkede sig, for at komme under.

Han gik hen mod by-vagten og håbede at han havde mere held med lederen af vagten.

36: Magikernes Tårn

Rune stod med lederne af magikernes skole, på gård-pladsen foran tårnet. Tårnet var sort, med en nærmest glinsende overflade. Lavede lidt af magi, lidt af dværgenes evner, og lidt af fantasi..

Der stod en stor gruppe orker i den anden ende af gården, med Sirak som deres leder. Sofie stod og talte med ham om et eller andet.

Lederen i den røde kutte sagde til Rune: "Jeg vil ikke sende nogle af mine elever med dig. Vi kan ikke starte en ny krig."

Lederne i de gule og grønne kutter nikkede. Ham i grønt sagde: "Vi er ikke klar til en krig."

Den leder i hvidt med sølv tegn på kутten sagde: "Vi træner ikke vores i krig, men i respekt for magien. For at forbedre og forædle magi, og dens applikationer."

Han var den som lavede magiske våben, og andre ting, som magiske lys til gaderne i hovedstaden. Han smilte og tilføjede: "Men hvis I får et af de magiske lys fra Ældre-Hjernens hoved grotte.? Så vil jeg godt undersøge det."

Der var en rumlen henne fra portalen, og den åbnede med en rød glød. Sam trådte ud af portalen, med to minotaurer og tre dæmoner efter sig. Han vinkede til Rune: "Jeg fik fat i tre ekstra... Vi kender de to, og så en fætter.? Mine kollegaer."

Rune nikkede, imens de trådte nærmere: "Vi kan bruge al den hjælp vi kan få."

Den ene af dæmonerne bulrede: "Vi kan trykke på den store røde kamp knap, men lad os kigge på det første."

Den eneste af magikernes leder som intet havde sagt, holdt en hånd oppe. Det var ham i den helt hvide kåbe, med evner til at se fremtiden: "I ville ikke nå Ældre-Hjernen i grotten."

Han rystede på hovedet: "I ville aldrig vinde over den, ikke i denne verden. Den er for stærk."

Han kiggede på Rune: "Men ingen af jer vil dø.?"

Magikeren i rødt oversatte: "Så I vil ikke dø, men hellere ikke vinde."

Portalen åbnede sig igen, og Zest med hendes stav gik ud af den. Bag hende kom der ti elver soldater, med korte buer og sværd.

Rune pegede hende hen mod Sofie, Sirak og hans kriger. Og hun ledte hendes folk der hen.

Der kom en larm fra porten som gik ned til byen, og Sam smilte: "Nu er Dværgene her..."

Lederne af magikerne lod dværgene kom ind igennem porten til magikernes gård-plads.

Den som gik forrest i den gruppe, var en pige, som Rune genkendte. Det var dværgekongens datter, den yngste. Den anden datter var teknisk set dværgekongen nu, fordi dværgene ikke kunne ledes af en dronning...

Sirak havde prøvede at forklare det til vennerne, men noget blev tabt i oversættelsen, eller også var de bare konservative..

Henrik var den sidste, til at komme igennem portalen. Han havde ikke fået fat i ridderne, men havde tre by-vagter, to barbar, som de kendte fra festerne i hovedstaden, og han havde også et katte-menneske med deres klassiske kaste våben.

Han rystede på hovedet, da han så Rune: "Ridderne gider ikke deltage."

Han nikkede mod hans gruppe: "Katten er med barbarerne, og vagten er her for at holde mig på den rette side af loven."

Han smilte til Rune: "Det er deres undskyldning, for at hjælpe..."

Rune trådte væk fra magikerne og sagde, halv højt: "Vi skal bruge lederne fra de forskellige grupper.?"

Der var lidt spredt respons fra folk, men Henrik trådte frem og råbte: "Senior fra grupperne. Kom her hen."

Dæmonerne og minotaurerne talte lidt sammen, men ingen rørte på sig. De andre grupper så lidt på hinanden af og efter lidt tid, trådte en enkelt fra hver gruppe frem.

Henrik nikkede til Rune, som begyndte: "Vi har en portal, som bringer os tæt på byen. Vi skal nok kæmpe meget, før vi kan komme ind til hoved grotten, hvor Ældre-Hjernen befinder sig."

Rune kiggede rundt, og så den magiker i hvidt, som stod og rystede på hovedet. Han fortsatte: "Vi håber, at når slaget starter, så kan I trække jer tilbage, imens vi sender en gruppe ind i grotten."

Henrik nikkede: "Den gruppe skal have Zest med, fordi hendes magi kan dræbe Ældre-Hjernen."

Han kiggede på hende: "Hun kan også fjerne de slave-bundne og deres tanke kontrol..."

Zest holdte hendes stav højt: "Hvis vi rammer den med et helligt lys, så dør den."

Hun rystede på hovedet og tilføjede med en lav stemme: "Det håber vi."

Rune trådte hen til portalen, og sagde højt: "Jeg åbner portalen, og så sender vi nogle igennem, for at være sikre at det er sikkert."

De to minotaurer og de tre dæmoner, trådte tættere på Rune. Den kvindelige minotaur, som havde en tohånds økse i hendes store hånd, sagde: "Vi går forrest."

Rune kiggede på de fem, og nikkede: "I er stærkest, så ja.."

Han lagde en hånd på portalen, og lukkede øjnene: "Her går endnu en skør ide."

37: Byen

Rune gik med Henrik igennem portalen. Han mødte de to minotaurer i grotten. Manden sagde: "De tre dæmoner er gået ind i den tunnel. De kan lugte mind-flayerne."

Henrik nikkede: "Jeg dræbte fire, inden Rune kom og fik mig ud."

Rune gjorde tegn til Sam, som begyndte at lede resten af hæren i gennem portalen.

Henrik fulgtes med de to minotaurer hen til tunnelen, og de så en af dæmonerne. Han gjorde tegn til dem, at de kunne komme hen til ham.

Han stod og kiggede på byen, som lå i den gigantiske grotte. Da Henrik og minotaurerne nåede hen til ham, sagde han: "Der er vidst ingen hjemme.?"

Henrik gik ud af grotten og så de to dæmoner som stod midt i svampefarmene. De stod på de stier som løb imellem dem. Ingen grund til at ødelægge ting, når man var gæst.

Den ene Dæmon brugt den anden til at støtte sig på. Han havde en træ-fælde rundt om foden. Henrik gik hen til dem, og de talte på deres Dæmon sprog sammen.

De skiftede da Henrik nåede dem. Den ene sagde: "Du skal se hvor du går.?"

Og den anden, den med den fangede fod, svarede: "Ja. Det var en fejl."

Han fik træ tingen af hans fod, og smilte til Henrik: "Deres fælder virker ikke på os.."

Den som stod op, sagde: "Der er folk derinde, men ingen krigere eller udkigs mænd.?"

Der kom en gruppe dværge ud af tunnelen, og bag dem orker. Sirak kom hen til Henrik: "Så hvad er kamp planen.?"

Han kiggede på Dæmonerne: "Orker har ingen, og dværge har ti planer... så vi er lidt.."

Den ene dæmon fik grupperne på rækker. Orkerne ville være shock tropper, og løbe mod fjenden og dværgene med elverne ville være forsvars linjen.

Elverne kom med Zest og de havde deres kort buer fremme og kiggede på den store by, med de hundred bygninger.

Sam spurte: "Så skal vi spørge om de har lyst til at kæmpe... eller hvordan foregår det normalt.?"

Der kom en gruppe på ti magiker ud at tunnelen. De blev placeret bag elverne, fordi de manglede fysiske kamp-evner.

Til sidst, kom de tre by-vagter, de to barbar og katte-mennesket. De fik alle en plads i slag-planen.

Gruppen stod i et par minutter og kiggede på byen. En af minotaurerne spurte Henrik: "Så hvad venter vi på.?"

En dæmon vinkede til dem: "Den virker mig lidt tom, byen.?"

Der blev nikkede rundt i hæren, og Henrik sagde: "Ja. Vi kæmpede mod dem, men der var mange tilbage."

En af dværgene sagde: "Og det var på den anden side af samfundet."

Den kvinde minotaur sagde: "Så trin to var at rykke frem, og ramme Ældre-Hjernen.?"

Rune nikkede, og Henrik sagde: "Begynd at rykke frem."

Dæmonerne fik hæren til at rykke frem.

De havde gået måske hundred meter over svampe-marken før der skete noget i byen.

Der var en gruppe på omkring hundred slave-bundne, som kom ud af byen. Dæmonen i front stoppede hæren og sagde: "Lad dem samle sig til en hær, og så kæmper vi."

Der stod en dæmon tæt på Rune: "Når vi angriber dem, så sniger I jer rundt, og ind i byen. Find ældre-hjernen og dræb den."

Rune kiggede rundt og samlede hans venner tæt på ham: "Når kampen starter så stikker vi af."

De nikkede til ham, og Zest sagde: "Jeg sender et lys på himlen. Så de andre kan kæmpe."

Sirak kiggede på byen og den hær, som blev samlet: "Der er ingen mind-flayer i gruppen."

Sofie nikkede: "Jeg kan ikke føle nogle af dem tæt på.?"

Fjendens hær begyndte at rykke frem ad. Det lignede en pose jord, som der var hul i, og ikke en samlet hær med en plan.

Dæmonen som stod tæt på vennerne sagde: "Følg mig, og jeg leder jer rundt om fjenden."

De begyndte at kæmpe, den lille gruppe af fjender og den hær vennerne havde skræbete sammen.

Dæmonen råbte: "Kom med mig, og vi kan komme rundt om dem."

Henrik havde trukket hans sværd, kiggede på slaget og så på dæmonen, som sagde: "De gør deres del, så vi kan gøre den del som er svær."

Henrik nikkede og løb med vennerne og dæmonen som ledte dem.

De nåede ind i byen, og fandt den vej som Henrik havde brugt. Han råbte: "Hold til højre, ellers kommer vi til fængslet."

Rune løb lige bag Zest og Sam: "Sofie. Hvilken en vej skal vi.?"

Sofie løb ved siden af dæmonen, og sagde: "Først mod midten, og så finder vi vejen."

De kom til en tunnel, og Dæmonen sagde: "Så I kender ikke vejen.?"

Sofie sagde: "Nej. Jeg var fanget på den anden side, men her var portalen."

Sirak råbte og pegede: "Der kommer en gruppe mod os."

Ti eller flere folk kom løbende mod dem.

Vennerne gik ind i tunnelen, og Dæmonen blev stående udenfor: "Jeg tager den gruppe. Find den tingest og slår den ihjel."

38: Portalen

De løb igennem en tunnel, og kom ud i en grotte. Henrik var forrest med Sirak bag sig. Så fulgte Sofie og Zest, Zest havde lys i hendes stav, så de kunne se hvor de var...

Bagerst kom Rune og Sam, fordi de begge havde udfordringer med at løbe.

Henrik pegede mod en tunnel, som førte dem ind mod midten af ... hvor end de nu var på vej hen.

Sofie piftede, som en gadedreng, og pegede mod en anden tunnel: "Jeg genkender den vej."

Henrik stoppede halv-vejs inde i den anden tunnel, og gik tilbage til grotten: "Så du kender vejen nu.?"

Sofie nikkede: "Der var meget lidt lys, men jeg tror det er denne vej."

Henrik nikkede: "Vi ved det jo ikke, så hellere en 'måske' ide, end min teknik med at løb forvirret rundt."

Han gik hen mod tunnelen og trådte ind i den: "Den er lidt mere fugtig."

Han trak på skuldrene og gik ind i den. De andre fulgte efter ham. Da de løb ud af tunnelen genkendte de andre også grotten, som de kom ud i. Det var det sted hvor de havde kæmpede med nogle Mind-Flayer vagter.

Henrik kiggede på Sofie, og pegede på en større tunnel på hans højre hånd: "Hvis jeg husker rigtigt..?"

Rune og Sam nåede frem til gruppen. Sam fremstammede: "Pause. Jeg kan ikke løbe så lang tid, uden en pause."

Henrik kiggede på gruppen og nikkede: "Vi tager lidt tid her. Vi skal nok kæmpe seriøst på den anden side af den tunnel."

De satte sig og holdt en lille spise pause.

Sirak kiggede mod tunnelen, de var kommet ud af: "Hvordan mon vores hær klare sig.?"

Henrik nikkede: "Det var ikke særligt ærefuldt at stikke af, midt i kampen."

De havde holdt fem minutters pause, før de rejste sig igen. De stod og kiggede på tunnelen, som ledte til Ældre-Hjernens hoved-grotte.

Henrik stod foran de andre: "Vi skal kæmpe mod den, og så håber vi at Zests lys dræber den."

De gik ind i tunnelen, med deres våben klar.. og efter hundred meter kom de ud i den store grotte hvor de først så Ældre-Hjernen.

Grotten var stor, loftet var nogle steder mere end hundred meter oppe, med klipper som gav mange skjule steder og blinde vinkler. Zests lys på hendes stav, nærmest skabte flere skygger, end den fordrev. Rune kastede hans lys på loftet af grotten, og det hjalp med at fjerne nogle af skyggerne.

De gik rundt i den store grotte, og Henrik spurte de andre: "Har I set nogle mind-flayer eller..."

Han kiggede op, fordi Ældre-Hjernen kunne jo flyve... men der var intet andet end stilhed og tomhed i grotten.

Sofie rystede på hovedet: "Jeg kan ikke føle den. Jeg prøvede at spore den, selv om det ikke er sjovt... Men intet."

Hun drejede sig mod Rune: "Kan den være forsvundet.?"

Zest svarede: "Hvordan.? Den er for stor til tunnelerne.? Eller hvordan.?"

Rune nikkede: "Mon den har et sted den sover.? Jeg læste noget med at den skal sove i vand.?"

Sam nikkede også: "Den sover i et VAT, en form for væske, eller det som kaldes en Brin."

Sirak kaldte på de andre: "Hej. Se det her.!"

De andre gik over til hvor han stod. Det var en næsten flad væg, som strakte sig over hundred meter op. Det var ikke det unikke.

Det unikke ved væggen var det mønster som var skåret ud.

Rune råbte: "En portal. Ingen rør den.!"

Sirak havde hans sabel fremme, men trak den tilbage: "Hvor mon den leder hen.?"

Rune stod foran den og kiggede rundt på tegnene. Han rystede på hovedet: "Hvordan har den lært dette.?"

Henrik trådte frem: "Hvis de fulgt efter os, da vi forsvandt fra fængslet.?"

Rune nikkede, og sagde: "Hvis de ikke kender til andre..."

Han kiggede på Zest: "De ved hvordan man laver en portal til vores verden."

Sam råbte: "Gutter. Se her."

Han stod i skyggen fra Zests lys, og foran et par poser på gulvet. Zest tog hendes stav tættere på, og de kunne se at det var nogle mind-flayer lig, som lå ved siden af portalen.

Henrik spurte: "Så skal vi igennem denne portal.?"

De kiggede på Rune, som sagde: "Vi mister måske vores evner på den anden side. Og den er måske hård at åbne.?"

De andre nikkede, og Henrik sagde: "Vi skal efter dem."

Sirak grinte: "En ork i københavn.. lyder sjovt."

Zest nikkede: "Den er måske i under grunden."

Hun følte efter på hendes krop: "Min mobil er i det andet sæt tøj."

Hun smilte lidt forlegen: "Ja. Min mor skrev at en metro linje var lukket. Enghave metro station var stoppede."

Sofie nikkede: "Den har også en stor væg, som kan bruges til det."

Rune nikkede: "Så tager vi til København."

Han lagde en hånd på portalen, og lukkede hans øjne. Hvis en ork i københavn, ville skabe opmærksomhed, hvad ville en drage så gøre.?

39: København

Det var en normal travl dag i metroen, men denne del var blevet lukket på grund af problemer med køre-ledningerne...

Det var den officielle forklaring.

To drenge havde set noget, og den ene havde optaget det på hans mobil. Inden for en time var det gået viral på nettet. Lang tid før politiet rykkede ud til Enghave metro station.

Der havde været et stort hul i væggen, og en ... 'hær' var kommet ud, efter fulgt af en stor lyserød hjerne. Det var hvad de kunne se på videoen. De to drenge var ikke længere her, men de havde sat mobilen til at optage på et gelænder.

Nu stod der to betjente og kiggede rundt. De havde set videoen flere gange. 'Hæren' var forsvundet ned i under-grunden, med de mange tunneler og skjulte steder under jorden.

De snakkede lidt om den næste fodbold kamp. Den ville afgøre mesterskabet, hvis hjemmeholdet vandt... De var fans af hvert deres hold, men skulle begge arbejde den dag.

Der kom et lys fra væggen. Som en stor blå cirkel som blev tegnet på indersiden af muren. Cirklen var cirka ti meter høj, og lyste nu helt blå. Så skiftede midten af cirklen og den forsvandt...

Rune kiggede ud og sagde: "Mind-Flayer kan flyve... tror jeg."

De andre kiggede igennem den store portal. De var omkring to meter oppe på væggen, uden en nem måde at komme ned på.

Sofie svarede: "Ja. Eller svæve lidt, hvis de er stærke nok."

Henrik kiggede ned på gulvet, og så kravlede han igennem portalen og ned på det hvide gulv på metroens platform. Sirak var lige efter ham, og mere sprang ned og landede med et rullefald. Han smilte til Henrik: "Parkour."

Sofie og Zest var næste par, og Henrik greb Zest og Sofie sprang ned i armene på Sirak.

Rune kravlede over kanten, og Sam hoppede ned i mod Sofie og Sirak, som hjalpes med at gribe ham.

Henrik og Zest holdt hinanden lidt længere end de andre. Rune kiggede på dem, men så rettede han øjnene mod metro stationen, og de to betjente. Han trådte et skridt frem mod dem: "Var der en mindre hær, som kom denne vej.?"

Den ene af betjente nikkede: "Mindre og mindre... Måske hundred og en stor..."

Henrik gav slip på Zest og sagde: "En stor svævende hjerne.?"

De nikkede begge.

Sam kiggede på platformen, som de stod på: "Nogle ideer om hvilken en vej de forsvandt.?"

Den ældste af betjentene sagde: "Den højre... retning syd over."

Den yngre spurte: "Hvem er I.?"

Henrik havde kiggede rundt på stedet, og forklarede: "Vi spiller et spil, men det blev virkeligt. Så nu skal vi fange Ældre-Hjernen, før den begynder at spise de lokale."

Sam stod ved en af dørene ind til metrosporet: "Og der kører ingen tog.?"

Betjentene rystede på hovedet. Den ene sagde: "Der var et lig dernede.. lilla med tentakler.?"

Zest tændte lyset på hendes stav: "Det hedder en Mind-Flayer og den kan styre dig, hvis du er for tæt på."

Sirak havde hans nye sabel fremme, og prøvede at åbne døren ind til metroen med den: "Skyd dem, hvis de angriber..."

Sofie spurte betjentene: "Hvad ligger der i den retning.?"

Den yngste sagde: "Enghave park, en svømmehal, skater park... og tog-banen."

Zest nikkede: "Svømmehallen."

Og de andre nikkede til det.

Sam pegede på en boks i øverste hjørne af døren: "Sirak. Der oppe er nødåbningen. Tryk på knappen."

Sirak kunne nå knappen, og trykkede på den. Dørene ind til metro linjen åbnede, og de kunne komme igennem tunnelen.

Den ældste af betjente råbte: "På højre side er der en strøm førende skinne. Den er farlig at røre."

Rune var den sidste til at kravle ned på sporet: "Nok det som slog den mind-flayer ihjel. De kender ikke til vores verden."

Undergrunds banen førte mod syd-vest, og efter en lille kilometer kom der et hul i tunnelen. Der var en tegning ved siden af som sagde: "Her åbner syd linjen, sommeren 2032."

Henrik kiggede ned af tunnelen, som måske var mere et kloak rør med lidt ekstra plads. Der var en simpel tunnel, måske en person bred. Der lå nogle brede rør i bunden og lænkede til siden af tunnelen, så det var lidt svært at komme frem.

Efter at havde kravlet frem, nåede de til et åbent hul mod syd, hvor der var en gruppe mind-flayer, som stod og holdt vagt.

Henrik så dem, før de så ham, så han fik vennerne til at holde mund. Sirak kiggede over hans skulder, og hviskede: "Fire.. Skal vi angribe dem.?"

Henrik nikkede og holdt fire fingre op for de andre. Han trådte ud af tunnelen, og snublede over et kabel, som lå på gulvet. De fire mind-flayer kiggede på ham, men angreb ham ikke.

Sirak var lige bag ham og snublede over Henrik, som lå på gulvet.

Zest var næste, og hun kastede det hellige lys, og ramte den ene af dem, uden nogen effekt.

De blev bare stående og kiggede på lyset. Det meste de gjorde var at dække deres øjne for lyset, men ellers intet andet.

Sofie havde et kort sværd og kom som nummer fire. Hun slog efter den første og ramte hans øjne, uden den store effekt... De reagerede næsten ikke.

Rune var femte, og kastede magiske missiler, og ramte loftet i det lille rum.

Henrik havde fået sig selv samlet op og angreb igen. Han huggede den forreste i hovedet, og det vækkede de andre. De begyndte at kæmpe, men hurtigt vandt vennerne kampen, fordi mindflayerne virkede forvirret eller måske direkte fraværende.

Da kampen var over, fandt de en dobbelt dør som ledte til en bred trappe. Der var lidt rødt slim på trappen, som havde ældre-hjernen pressede sig igennem den.

De begyndte at følge trappen op ad, indtil Zest stoppede dem: "Kan I andre hører det.?"

De lyttede og Sirak nikkede: "En vand pumpe af en art. Måske svømmehal, eller.."

Henrik sagde: "Den ville finde et sted den kunne sove."

Sam stod bagerst i gruppen og sagde: "Og en svømmehal, er et sted med meget vand."

Sofie grinte: "Klor vand, men ja..."

De kom ud ved toppen af metal trappen. Der var en lukket sølv-farvet metal dør, som Sirak brød op: "De kan ikke finde ud af at låse den, så hvor forsvandt de hen.?"

Rune pegede oppe over trappen.

Der var måske tyve meter længere op, og der var en stor port på den ene side. Porten var lukkede til, men der var tegn på at den havde været åbnede.

De kom ud på gaden tæt på svømmehallen. De var i indre København, og der var fire røde høje bolig blokke omkring dem.

En gruppe drenge på cykler kørte forbi dem. De råbte til hinanden og snakkede om noget helt andet. Henrik kiggede efter dem: "De så også ikke.?"

Sirak grinte: "Dette er indre københavn... Vi er sikkert ikke det mærkeligste de drenge har set. Min fætter bor lige rundt om hjørnet, hvis jeg husker rigtigt."

Henrik nikkede mod Sirak: "Så hvor er svømmehallen.?"

40: Svømmehallen

De gik ned af gaden, under træerne og den stille trafik på vejen. Det lød som om børnene havde fået fri, og en gruppe unger løb forbi dem.

Til højre rundt om et hjørne på den brede gade og så fandt de svømmehallen. Først lå der en bygning med nogle små vinduer, og det lignede en klub af en art... og bag den lå svømmehallen.

Der var store vinduer ud mod gaden, med gardiner som var trukket for. Der var ingen huller i dækket, fordi der hvor gardinerne ikke dækkede var der placeret ting. Svømme-plader og håndklæder, som var sat fast med gaffe-tape.

Sirak smilte: "Så hvad mon der gemmer sig inde i bygningen.?"

De gik forbi de store vinduer, og hen til døren ind til svømme-hallen.

Sofie pegede på et skilt, hvor der stod 'Salen lukkede for rengøring'. Hun sagde: "Mon det er udskiftning af vandet, som de tænker på.?"

Henrik gik hen til døren og prøvede den. Den var låst og Sam sagde: "Jeg tror der er en indgang på bagsiden."

Sirak prøvede den sølv-farvede metal dør ved siden af hoved døren. Den var også låst, og han ville ikke bryde den op.

Zest pegede på den bygning ved siden af: "Der var trapper op og ned, på den anden side."

De begyndte at gå tilbage mod midten af den lange bygning, da en politi-bil stoppede ved vejen.

Vennerne vendte sig mod den. Det var de to betjente fra Metroen. Den yngre sad i passager siden, og trådte ud: "Så I tror at den store hjerne er der inde.?"

Zest nikkede: "Døren er låst, og vinduerne er dækkede til."

Sam tilføjede: "Nogle steder med gaffe-tape, og håndklæder."

Rune pegede på de huse som lå omkring dem: "Og solen har i forvejen svært ved at ramme bygningen."

Den anden betjent steg også ud og spurte: "Så hvad er planen.?"

Henrik pegede på trappen, som gik op ad: "Vi prøver trappen, og ser om der er en indgang den vej."

De to betjente kiggede på hinanden. Den yngre sagde: "Vi må hellere tjekke at den forstyrrelse, der blev meldt ikke ramte svømme-hallen.?"

Den ældre nikkede og de gik hen mod hoved indgangen.

De andre stod i mellem de to bygninger. Der var både en trappe op og ned. Henrik pegede på trapperne: "Op eller ned.?"

Sirak kiggede rundt på en gruppe børn, som gik forbi dem, og kiggede på dem. Han spurte en af dem: "Er der en anden vej ind i svømme-hallen.?"

Det var en dreng som kiggede på ham: "Ja. Hvis vinduet øverst er åbent, så kan du kravle ind. Er I til karneval eller noget.?"

Rune nikkede: "Fastelavn... Jeg er en troldmand."

Drengen kiggede på Rune: "Du har bare en rød jakke på..."

Han pegede på Zest og på Sirak: "De har da gjort lidt mere ud af det."

Han løb efter hans venner, som havde rundet hjørnet af gaden.

Sam nikkede: "Jeg har gjort mest ud af mit kostume... men det ved ingen."

De begyndte at gå op af, og Sofie tilføjede: "Du skulle forvandle dig til dragen.. hvis du kan."

Rune stoppede: "Vi burde teste vores evner.?"

Henrik var allerede nået op på toppen af trappen: "Vi gør det her oppe, hvor ingen kan se det fra gade niveau."

Sofie kom op til Henrik. Hun pegede med hendes hånd mod svømme-hallen. Efter et minut, faldt hun sammen og fremstammede: "Den er lige derinde. Den ligger i vandet og .. i den dybe ende."

Zest hjalp hende op, og Sofie forsatte: "Måske tyve meter væk fra os..."

Sam nåede op til gruppen: "Så den kan sporer os.?"

Hun rystede på hovedet: "Den er ikke vant til at være i denne verden. Den har ikke ... lært at leve i denne verden, endnu."

Henrik nikkede: "Måske derfor de mind-flayer vi mødte i kloakken ikke kæmpede. Den havde kun lidt kontakt til dem."

Rune kiggede på taget, og Sirak sagde: "Skal jeg hjælpe dig op. O mægtige drage troldmand.?"

Rune nikkede: "Det ville være rart, mægtige Ork kriger."

Rune blev løftede op, og fandt taget på svømme-hallen. Henrik og Sirak hjalp Zest og Sofie op. Så kravlede Sirak op, og lagde sig så han kunne hjælpe Sam og Henrik op.

De stod nu på taget. Der var flere store sorte 'finer' som lå hen over taget. Sam gik rundt og kiggede ind af de små vinduer. Selv her oppe havde de dækkede vinduerne til.

Rune kiggede rundt: "Skal jeg skifte her, og så bruge min styrke til at bryde igennem taget.?"

De andre kiggede på hinanden, indtil Henrik sagde: "Lad os finde det vindue drengen talte om."

De begyndte at kigge på de små bygninger bag på hallen. Der var et lille bygning, som de kravlede rundt om. Sam var den første denne gang, og råbte: "Vinduet her er åbent. Det er til damernes omklædning.."

Sofie var den næste og kiggede ind af vinduet: "Jeps. Pige omklædning."

Henrik kaldte dem tilbage. Sofie og Sam stod oppe på en lille bygning, og kiggede på ham.

Han sagde: "Så hvad er planen.?"

Zest nikkede mod Sofie: "Hvor mange mind-flayers er der derinde.?"

Sofie rystede på hovedet: "Mange. Jeg talte dem ikke, men der er måske hundred."

Sirak sagde: "Så skal vi finde en plan, eller hente den hær, fra byen.?"

Henrik nikkede: "Vi henter hæren, og håber den er klar til endnu et slag."

De begyndte at kravle ned fra taget til trappen. Så gik de ned af trappen, og i bunden stod de to betjente. Den ældre sagde: "Der er ingen hjemme, selv om vi kan se nogle gå rundt derinde."

Den yngre smilte: "Så hvad er jeres plan.?"

Rune smilede tilbage til ham: "Vi mangler en solid væg.."

41: Før Kampen

De stod ved en grå cement væg, i gyden bag ved svømme-hallen. Der var en lille vej, som ledte ind til gården bag svømme-hallen, og den gyde havde en væg, som passede til deres formål.

Rune stod og kiggede på væggen, som havde flere forskellige graffiti tegn på sig. Sirak sagde: "Mon de forskellige bander i området bliver sure, når vi tegner på deres væg.?"

Sofie svarede: "Så længe de ikke stopper os."

Henrik tog hans sværd frem, men Rune vendte sig mod Sam: "Din dolk er nemmere at tegne med, hvis det er i orden.?"

Henrik nikkede og satte sværdet tilbage i skeden: "Så længe det virker."

Sam havde taget dolken frem og gav den til Rune, men Zest udbrød: "Hvad sker der dér.?"

Væggen for enden af cement muren, som var røde mursten, var begyndt at gløde rødt i det velkendte tegn for en portal.

Vennerne trak deres våben, og gjorde sig klar. Det var ikke til at gætte, hvad der vil komme ud af portalen.

Da portalen var åbnede kiggede en dæmon ud af den: "Hej gutter. Hvad laver I i denne dimension.?"

Han tog hovedet tilbage, og sagde et eller andet på dæmon sproget. Han trådte igennem portalen: "Vi vandt slaget, hvad så nu.?"

Henrik rejste sig fra den bænk han sad på:
"Ældre-Hjernen er inde i den bygning. Den har en
hel masse mind-flayer med sig."

Sam tilføjede, imens han pegede mod Rune:
"Rune var ved at lave en portal ned til jer."

Dæmonen nikkede: "Så det andet slag skal
stå her. Hvor skal vi placere hæren.?"

Henrik kiggede rundt på den side vej de stod
på. Der var et træ hegn, måske to meter høj, med
grønne planker: "Der er plads bag ved det hegn,
men vi har ingen nøgle til lågen."

Dæmonen kiggede over hegnet og nikkede:
"Det lyder som en plan."

Han stak hovedet ind i portalen og sagde et
eller andet på Dæmonisk. Så tog han hovedet ud,
og gik hen til hegnet. Han tog fat i lågen i hegnet,
og trak den op.

Der kom en gruppe dværge ud, klædt klar til
kamp. Zest guidede dem hen til lågen, som var
blevet tvunget åbent.

Den ene af betjentene kom gående fra vejen,
og så på portalen: "Så jeg kan skaffe ti folk. Hvor
vil I have os.?"

Henrik kiggede rundt i den gyde, hvor de
stod i. Han tænkte lidt over planen. Betjente
havde pistoler, men om de virkede på mind-
flayerne... det var svært at gætte.

Dæmonen kom ud bag fra hegnet og hen til
Henrik. Betjenten kiggede skræmt op og ned af
dæmonen: "Hvem er dette.?"

Henrik svarede: "En Dæmon. Leder af hæren."

Dæmonen kiggede på betjenten: "Hvem er dette menneske i pænt tøj.?"

Sam stod ved siden af Henrik og grinte lidt: "Han er by-vagt. Henrik overvejer om de skal deltage i kampen.?"

Dæmonen nikkede til betjenten: "Måske er det bedre at du holder fjenden inde. Vi angriber fra denne side, og dem som prøver at undslippe..."

Betjenten nikkede lidt nervøst: "Vi holder den anden side. Anholder dem, som prøver at stikke af.?"

Han pegede mod gaden: "Så kan vi også stoppe børn fra at kigge herind."

Dæmonen nikkede, og betjenten gik et par skridt baglæns, før han drejede rundt. Han stoppede på hjørnet imellem gyden og gaden. Han kiggede på alle de forskellige folk, som kom ud af portalen.

Der kom en gruppe elver ud af portalen, fulgt af endnu en dæmon. De blev alle ledt ind i området bag ved svømme-hallen. Det var en form for lege-land, med lidt legetøj til børn.

Til sidst kom der to ridder med deres fodfolk igennem portalen. Sirak sagde til Henrik: "Der var da ingen ridder i det andet slag.?"

Ridderne kiggede lidt rundt, og fik øje på Henrik. De gik hen til ham og hilste på ham. De bar begge hel-hjelme, så du kunne ikke se hvem de var.

Den ene fjernede hjelmen, og vennerne genkendt Ferri den retfærdige. Han smilte med det lyse overskæg: "Vi fulgte efter jer."

Han pegede på en magiker i grønt, som fulgt med dem: "Vi måtte have lidt hjælp for at følge jeres portal rejser."

Han kiggede rundt i gyden, og så en enkelt bil kører forbi ude på vejen: "Så dette er jeres egen verden.?"

Sam forklarede: "Det er vores verden, men en ældre-hjerne, prøver at overtag den."

Ridderen nikkede: "Ja. Vi er her for at hjælpe."

Henrik rynkede på panden: "Men I ville da ikke kæmpe.?"

Ridderen nikkede lidt: "Næh. Men vi skal kæmpe en duel, og jeg går meget op i at overholde mine dueller."

Han kiggede på den hær, som var ved at blive stillet op i gården: "Og hvis du dør her, så kan vi jo ikke kæmpe..."

Han smilte og gik efter de andre ind i gården. De samlede sig i gården, efter dæmonens plan. Solen var ved at gå ned over København.

Ville byen stadig stå der, når solen stod op.?

42: Slaget

De stod og ventede på at solen gik ned.

De skulle ind i svømme-hallen, og finde Ældre-Hjernen, for at slå den ihjel.

Der var fire rækker med folk. Forrest var dværgene med deres store skjold, for at stoppe et direkte angreb.

Bag dem stod orkerne, i en mindre ordentlig gruppe, klar til at løbe fjenden i møde, når de fik lov. Så kom elverne med deres kort buer, som var klar til at lade det regne med pile, mod fjenden.

Bagerst stod de andre, som ikke havde en plads. By-vagten fra hovedstaden i spillet, magikerne fra Kagdarahl. Nogle ridder, med fodfolk, to barbarer og et enkelt katte-menneske.

Vennerne stod til siden, fordi de ikke var en del af denne kamp.

De tre dæmoner råbte ordre og gjorde sig klar til stormen. Den ene havde forklaret: "Hvis de ikke kan stikke af, og fordi deres ældre-hjerne er derinde, så kæmper de til døden."

Dæmonerne havde søgt i deres eget bibliotek, og læst de gamle sagn, fra da mind-flayerne fra rummet angreb dem. Det var måske forældet information, men det var hvad de havde.

En betjent kom løbende rundt om hjørnet ind i gården hvor de stod, bag svømme-hallen. Han råbte og vinkede efter Henrik, som løb hen til ham.

Betjenten gav ham en nøgle: "Dette er hovednøglen. Den virker til bagdøren, og til de fleste steder indenfor."

Henrik tog mod nøglen, og Sofie kom over til dem: "Vi regner med at de kommer ud og angriber os her."

Henrik nikkede: "Så vær klar, når solen er helt væk."

Der var stadig en lille smule sol, på det ene hus-tag oppe øverst.

Betjenten skulle til at gå, men stoppede op: "Jeg har været her før... De hældte salmiak spiritus i vandet, og det gav en forfærdelig stank."

Han nikkede til dem, og gik tilbage til forsiden. Sofie kiggede efter ham: "Hvis vi havde salmiak spiritus, så kunne vi droppe det i vandet."

Henrik nikkede: "Og dræbe alle de børn og voksne..?"

De gik tilbage til vennerne og viste dæmonen nøglen til bag-indgangen. Døren ind i bygningen var en bred, lyse-blå dobbelt dør, måske til at få maskin-dele ind i svømme-hallen.

Han sagde: "Den har vi ikke brug for... De skal nok komme ud."

Sam spurgte: "Sofie. Kan du skanne, hvad der sker derinde.?"

Hun lukkede øjnene og pegede med hånden mod bygningen: "Den er der stadig... Nogle står ved bag døren. Nogle er oppe på øverste etage."

Hun rystede på hovedet, og gik ned i knæene og åbnede øjnene.

Henrik holdt hende, imens han kiggede på taget: "Vi har ingen folk, der oppe."

En dæmon nikkede og hoppede op i luften. Dens vinger slog et par gange, før den holdt højden. Rune kiggede på den: "Skal du have hjælp.?"

Den slog med vingerne, hurtigere og så begyndte den at stige: "Nej. Jeres luft er koldere og tynder end vores, men jeg kigger bare."

Døren til bygningen blev åbnet, og det var mind-flayer og nogle få mennesker. Det var folk i badetøj, og nogle ansatte i hvide kitler.

Zest råbte: "Undgå at dræbe menneskene."

Hun lukkede hendes øjne og kastede det hellige lys mod døren, men hendes bøn fejlede, og der blev skabt et mørke ved dem. Det havde næsten samme effekt, fordi de angribende faldt over hinanden.

De næste som kom igennem hendes lokale mørke var ti mind-flayer.

Dæmonen råbte: "På knæ foran."

Dværge lagde deres skjold ned på siden.. Orkerne satte sig på hug.

Elverne fyrede salver mod mind-flayerne og ramte dem alle. Flere af dem havde mange pile stikkende ud af dem, før de faldt bag over.

Rune lukkede hans øjne og kastede den første magi, den gamle troldmand havde lært ham, da de sad sammen den allerførste gang, i tårnet.

Han lukkede øjnene og fandt magien inden i ham, og pegede på mørket rundt om døren. Han kastede lys besværgelsen og den ramte væggen lige oven over døren. Lyset ophævede mørket, og de kunne se de faldne mind-flayer og de mennesker som bare lå nede på jorden.

Sirak råbte til orkerne: "Grib menneskerne, så de ikke skader nogle."

Orkerne løb og sprang hen over dværgene og deres skjolde. De var to orker om hvert menneske, så det var nemt at fjerne dem fra kampen.

Zest råbte til dem: "Bring de slave-bundne her hen, så jeg kan befri dem."

De stærke orker kunne nemt slæbe menneskerne hen til hende. Hun kastede endnu et helligt lys, og denne gang virkede det og ramte gruppen, som blev befriet fra hjerne kontrollen. De fleste faldt sammen, måske fordi de havde arbejdet et helt døgn uden pauser.

Der kom endnu en gruppe mind-flayer ud af den brede dobbelt dør. Det var måske tyve eller flere med simple våben, som metal pinde, og kork-bælter.

De stormede dværgene, som havde rejst deres skjold-væg igen, og stoppede dem.

Elverne rykkede frem, og ridderne kom rundt fra siden. Mind-Flayerne kæmpede til døden, fordi de ikke kunne stikke af...

43: Dragen Er Fri

Dæmonen råbte oppe fra taget: "Hej. En gruppe stikker ud denne vej."

Henrik kiggede på Rune: "Kald på dragen."

Rune kiggede på Henrik, og nikkede.

Det var drage tid.

Rune lukkede øjnene og lyttede efter dragens åndedræt. Det var der, dybt og stærkt som det altid havde været. Han fokuserede på det og begyndte at skifte fra dreng til drage. Hans ansigt voksede sig længere, og kroppen blev større. Musklerne på hans arme og ben, voksede og blev længere. Han fik en hale, og hans vinger begyndte at vokse ud af hans ryg...

Der stod en rød drage på jorden, og kiggede rundt. Dæmonen vinkede til Rune i hans drage form. Rune hoppede op, for at få nok vind under vingerne for at kunne flyve. Men hans hoved var allerede i højde med dæmonen på taget.

Rune slog to slag med vingerne, før han landede på taget lige over svømme-hallen. Det var lidt svært at stå på taget, fordi hans lange krop, var for lang til at være mellem tagets rejste finner.

Dæmonen pegede på fem mind-flayer, som stod på taget og kiggede ned på gaden: "De prøver at finde en udvej."

Betjentene på gaden råbte og truede med deres pistoler, for at mind-flayerne ikke hoppede ned mod dem. Det var bare ikke skræmmende, når man ikke kender til skydevåben.

Rune huskede at de kunne flyve eller måske svæve, så det var nemt for dem at komme ned.

Han drejede sig rundt på taget, og sendte dragens ild-ånde mod dem. Han ramte alle fem, imens de stod og tænkte på at komme ned fra taget. De brændte, imens de faldt ud over taget.

Dæmonen nikkede mod Rune: "Så kan de lærer det."

Rune rømmede sig med den dybe stærke dragestemme: "Nogle af dem kan flyve. Mon de er stukket af over husene.?"

Dæmonen kiggede rundt på tagene.

Svømme-hallens tag var måske ti meter oppe i luften, men de røde højhuse, som lå omkring var over fem og tyve meter høj.

Han sagde: "Jeg har ikke set dem. Men de kan vel også gå under jorden.?"

Han kiggede ud over siden på bygningen ned til bag-gården. Der var det tredje angreb i gang. Nu var orkerne begyndt at angribe ind i bygningen. Dværge havde rykkede deres forsvars-linje tættere på bygningen, med Elverne lige bag dem.

Han råbte noget på Dæmon sprog, til hans venner, og så råbte han det igen på Dansk: "De prøver måske at stikke af, under jorden."

Sofie stod med Zest og Henrik. De havde ikke det helt store at gøre i slaget. Henrik kiggede på Sofie: "Kan du spore dem, om de går under jorden.?"

Sofie holdt hendes hånd oppe i vejret og nikkede: "En sporing aktiveret."

Hun pegede rundt på under-grunden. Efter lidt tid sagde hun: "Nogle er inde i den anden bygning. En gruppe på ti eller flere. Jeg kan ikke finde nogle... Vent, der er også nogle nede under jorden."

Hun sank sammen og Zest greb hende.

Henrik råbte til en af dæmonerne: "De er også inde i den anden bygning."

Dæmonen var optaget, så ridderne kom hen til Henrik: "Vi kan tag og rydde den bygning. Er der nogle borger derinde.?"

Henrik rystede på hovedet: "Jeg ved det ikke, og hvis der er, så kan de være besat af mind-flayerne."

Ridderen nikkede og tog hans hel-hjelm på: "Vi prøver kun at dræbe mind-flayer."

Han trak hans sværd og råbte mod hans fodfolk, og magikerne: "Så er der oprydning i den bygning."

Han pegede med sværdet, mod den anden bygning, og begyndte at gå i den retning. En gruppe mennesker fulgte efter ham, imens han sparkede en rude ind i bygningen.

Zest smilte: "Havde vi ikke en nøgle.?"

Sofie rejste sig med hjælp fra Zest: "Hvis du kan lærer ham at bruge en nøgle, uden at ødelægge både døren og nøgle..."

Sofie kiggede op på Rune i hans drageform. Han havde taget et par slag med vingerne og hævede sig op i luften. Så måtte de bare håbe, at ingen havde en mobil-telefon i nærheden.

Hun gik ind i en menu, og valgte en evne. Når du startede spillet som Psionik, så kunne du vælge tre evner. Hun havde kun valgt to fra start.

Nummer tre blev Levitation; Evnen til at svæve.

Hun begyndte at svæve, og langsomt rejse op i luften. Det gik langsomt og efter hun nåede to meter op, så dalede hun hurtigt ned igen. Hun faldt sammen på jorden.

Zest hjalp hende op: "Prøver du at flyve.?"

Sofie grinte, imens hun kom op at stå: "Jeg kan svæve, men jeg kunne ikke komme fremad."

Sirak råbte: "Vi stormer svømme-hallen. Skal I med.?"

Henrik nikkede og løb efter Sirak, og de orker, som havde kæmpede sig vej ind i svømme-hallens bag-område.

Sofie og Zest gik også efter dem.

De var klar til det sidste slag mod ældre-hjernen.

44: Dragen er Fanget

Rune havde fløjet rundt over tagene i et minut, men han så ingen undslupne mind-flayer. Han svævede ned igen og landede på taget. Det gav lidt efter for hans tunge dragekrop.

Han kiggede på Dæmonen, som havde fundet et vindue ind til svømme-hallen. Han kunne gå efter ham, hvis han skiftede tilbage...

Kloen på hans drage fod stod måske ti centimeter nede i det sorte pap-asfalt tag.

Han slog endnu en gang på taget, og kloen nåede længere ned. Han kiggede rundt på kampen, og tænkte; Han kunne ende det hele nu, ved at angribe Ældre-Hjernen direkte.

Han fandt et lille vindue, som han slog ind. Vinduets rester faldt ned i svømme-hallen. Hans drage hørelse kunne hører det falde i vandet.

Rune tænkte en ekstra gang over det, og så begyndte han at grave sig vej ind i hullet efter vinduet.

Hans hoved nåede ud først og så svømme-hallen fra det høje punkt. Han kunne ikke se Ældre-Hjernen i vandet fra hans placering, men den måtte jo være herinde.?

Han følte en mærkelig følelse, som en våd tunge, som ramte undersiden af hans kæbe.

Sofie havde ikke kæmpede ret meget. Hun havde et kort sværd, og vidste hvordan det skulle bruges, men der var bare ikke flere fjender tilbage.

Venerne arbejdede sig mod selve svømme-hallen, uden at møde den store modstand.

De havde været i nok svømme-haller, i deres unge liv, til at vide sådan cirka hvordan man kom derind.

Der stod 'Adgang til Svømme-hallen kun tilladt, hvis du har vasket dig.'

Henrik stod ved døren og råbte: "Her er det. Zest, er du klar.?"

Zest stod bag Sam og Sirak og sagde: "Jeg er klar. Lad os dræbe en ældre-hjerne."

Henrik og Sirak åbnede døren ind til svømme-hallen. Og stoppede..

Ældre-Hjernen lå nede under vandet, i den dybe ende. Men det var ikke grunden til at de stoppede.

Rune i hans drageform svævede rundt i svømme-hallen. Han spyede lidt ild mod en gruppe orker, som kom ud af en dør højere op.

Han drejede sig og landede på det tynde strikke klinker, som var ved siden af vandet.

Han så vennerne og spyede en lille smule ild mod dem. Henrik og Sirak trak døren til igen.

Sirak sagde: "Damn. Er Rune blevet besat.?"

Zest nikkede: "Det ser sådan ud."

De kiggede alle på Sofie, som rystede på hovedet: "Jeg ved ikke, hvad man kan gøre.?"

Henrik rykkede gruppen væk fra døren:
"Virker lyset på en drage.?"

Zest rystede på hovedet: "Jeg har aldrig prøvede det... Og han er jo sikkert blevet besat af Ældre-Hjernen."

Sofie kiggede rundt: "Var der et rengørings rum, som vi kom forbi.?"

Sam nikkede og pegede: "Det er der henne. Hvad skal vi gøre.?"

Zest rystede på hovedet: "Kaste salmiak spiritus i klor vandet.?"

Sofie nikkede og gik hen til døren, som var låst. Sirak kom efter hende og sparkede den op.

Henrik og Sam fulgte også med. Sam sagde: "Kan der være mind-flayer derinde.?"

Det var der ikke... men der var fire blå flasker med salmiak spiritus. Der var et skilt over dem med en advarsel på både dansk og engelsk: 'Livsfarlig at blande med klorin.'

Sirak smilte til Sam: "Det er som om de ønsker at vi skal gøre det."

Sam grinte: "Hvis bare dette var et spil, og ikke vores egen verden."

Sofie og Sam tog begge, to flasker hver. De gik tilbage til døren, som nu lugtede brændt.

Henrik stoppede dem: "Så her er planen. Zest kaster hendes lys. Hvis det ikke virker på Rune, så forvirre det ham lidt. Sam og Sofie løber ind, imens Sirak og jeg beskytter jer. I kaster flaskerne i vandet..."

Sirak tilføjede: "Og vi kommer alle hjem til jul.?"

Henrik nikkede: "Noget i den retning."

45: Befrielsen

Henrik sparkede døren op til svømmehallen. Han havde taget to skjolde fra nogle døde dværge. Sirak holdt det ene skjold, imens han holdt det andet.

Døren røg op og de så Rune i hans drageform i gang med at flyve rundt oppe under taget. Ældre-Hjernen var stadig under vandet, men tæt på overfladen. Det så ud som om Rune kæmpede for at komme fri af kontrollen fra ældre-hjernen.

Henrik sagde: "Kast lyset mod den bagerste væg."

Zest stod bag Sirak og Henrik, som holdte skjoldene oppe for at dække mod angreb fra Rune.

Hun lukkede øjnene og kastede et næsten perfekt lys på loftet.

Bag-væggen var for langt væk, syntes hun.

Henrik og Sirak gik til siden af poolen, med Sam og Sofie. Der var ti meter til kanten af vandet, og Henrik førte dem derhen.

Det hellige lys tvang ældre-hjernen til at dykke længere ned under vandet. Men ikke hurtigt nok, fordi den fik Rune til at dreje hans drage snude mod vennerne. Dragen spydede en flamme igennem rummet.

Den ramte midt mellem Henrik og Sirak, og Zest som stod ubeskyttede ved døren.

Henrik og Sirak dukkede sig under skjoldene og holdt Sofie og Sam i beskyttelse...

Men Zest skreg i smerte. Hun var blevet ramt at ilden fra dragen.

Sirak skulle til at vende sig med hans skjold, men Henrik råbte: "Først salmiakken, og så .."

Han kiggede på Zest med tårer i hans øjne.

De gik de sidste to meter hen til vandet, og Sofie og Sam åbnede og kastede de fire blå flasker med Salmiak spiritus ud i svømme-pølen.

Sam kastede dem, så lang ud i poolen, som han kunne. Sofie fik hendes flasker til at svæve hele vejen hen, til der hvor ældre-hjernen lå skjult under vandet.

Henrik sagde med gråd-kvalte stemme: "Så trækker vi os tilbage."

Han og Sirak gik baglæns hen til Zest, som var brændt af drage ilden. Hendes ansigt havde hun dækkede, men resten af kroppen var brændt.

Henrik dækkede hende med skjoldet, og sagde: "Sirak og Sofie. Træk hende tilbage til rummet."

Sam kiggede på det: "Hvad skal jeg gøre.?"

Henrik kiggede på Rune, som var landet: "Se om Rune er kommet fri."

Sam nikkede og kiggede på Rune, imens de andre trak Zest ud og rundt om et hjørne.

Rune var landet, og han rystede med hovedet. Sam kunne se det hul i loftet, som Rune havde lavet for at komme ind. Han gættede hvorfor Rune havde gjort det... men også hvem som havde vundet i kampen mellem Dragen og Ældre-Hjernen.

Sam råbte: "Rune. Hvis du er derinde, så flyve op ad og væk, indtil du ikke kan komme længere væk."

Rune i hans drageform rystede på hovedet, men begyndte så at nikke. Han begyndte at løbe ned mod Sam, men kun for at få luft under vingerne. Han steg op, op ad mod friheden...

Dragen drejede og begyndte at flyve mod hullet i loftet. Den lukkede vingerne og bragede igennem hullet, så lidt mere af taget, faldt ned på gulvet og i vandet.

Sam havde en god næse, og han kunne begynde at lugte en mærkelig lugt, og hans øjne begyndte at blive irriterede.

Han så Zest vandrestav med den hvide ædelsten øverst, som lå på gulvet. Han tog den og gik ud af svømme-hallen, til de andre som stod og kiggede på Zest.

Zest var meget forbrændt. Hendes smukke grønne elver hår var brændt af, og hendes sorte-brune læder brynje var nu sort af aske. Huden under tøjet var brændt sammen med det, og blevet sort. Der var en duft af sødt, stegt kød.

Henrik holdt hendes venstre hånd. Den eneste som ikke var forbrændt.

Sirak kiggede rundt: "Kan vi ringe til en ambulance.?"

Sofie rejste sig og kiggede ned af gangen. Det var gangen som ledte til billet salget, og bag det, var døren ud til gaden.

Der stod to betjente og kiggede ind, men de kunne jo intet gøre.

Sam havde Zests stav i hånden og sagde: "Hvis vi var i Drage Magi verden, kunne vi finde en healer.?"

Sofie kiggede rundt: "Hvis jeg ikke havde brugt min sidste evne, på at lærer at svæve...?"

Sam nikkede: "Alle sammen. Åben jeres menuer, måske har I point som I kan bruge.?"

Han åbnede hans egen menu, men sagde: "Jeg er jo tyv og vandringsmand... Intet at bruge på at heale."

Sirak nikkede, og kiggede i hans menu: "Jeg kan blive bedre til at hoppe eller slås, eller få bedre helbred."

Sofie rystede på hendes hoved: "Jeg har brugt mine evner.. Jeg har intet gjort, så jeg har intet mere at give af."

Henrik var den eneste som ikke gjorde det, han ville ikke give slip på Zests hånd.

Sirak lagde en hånd på Henriks skuldre: "Tjek det, bare så vi har gjort alt."

Sofie skiftede position med ham og Henrik gik hen til en stor vand-flaske, for at tage et glas vand. Han åbnede menuen, som han ikke havde gjort med denne Paladin karakter før.

Han smilte, for den første gang i lang tid: "Jeg har ingen magi eller point tilbage. Men jeg har evnen til at lave Håndspålægelse."

Han trådte hen til Zest. Sam forklarede: "Brystkassen er vigtigst. Hun kan heale, hvis hendes lunger virker."

Henrik satte sig ned på hug: "Så kaster vi terningerne en sidste gang."

Han lagde hænderne på hendes brystkasse. Der skete intet. Han kiggede på de andre: "Hvad gør jeg galt.?"

Sirak sagde: "Rune siger, at han henter magien inde fra.?"

Henrik rystede på hovedet og lukkede hans øjne. Der var mørkt inde i ham... Smerten fra at miste hans bedste veninde.. Men så tænkte han på de gange Zest og han havde være sammen.

Alle de sjove minder og oplevelser.. De gange de havde grint sammen, og Dansede...

Et varmt lys begyndt at tændes inde i ham.

Der kom et hvidt lys fra Henriks hænder, og der hvor han rørte ved Zest krop, skiftede hendes hud fra sort til grønt. Grønt var den normale sunde farve for en Elver, så det var sikkert godt.

Rune stod udenfor hoveddøren ved gaden...

Han havde fløjet så langt op ad han kunne komme, før hans hoved begyndte med at være hans hoved igen. Før tankerne var blevet rensset for det had til hans venner, som han havde følt sig påtvunget.

Han havde vent om og kommet tilbage, så hurtigt som muligt. Dragen landede hårdt på gaden i mellem en hel masse politi-biler og betjente.

Rune skiftede tilbage på under ti sekunder.

Døren var lukkede, men han kastede magiske missiler på døren. Døren begyndte at gløde, før glasset smeltede og faldt ind.

Der var ingen, som prøvede at stoppe ham, da han løb ind i gangen.

Han kom hen til de andre, imens Henrik var ved at afslutte healingen.

Sam sagde: "Hun lever, men..."

Rune kiggede på Sam: "Din dolk. Vi laver en portal til Isca Dumnoniorum. Præsten der er den bedste healer."

Sam gav ham dolken, og Rune fandt en væg...

46: Epilog

Vennerne sad rundt om bordet i Runes hus. Det var gravøl, efter at hans mor var død. Hun havde sovet stille ind efter en uges sygdom. Det havde været naturligt, men stadig sørgeligt.

De var lige kommet fra kirkegården. Præsten havde holdt en simpel ceremoni og Zest havde sunget en enkelt sørgelig elver sang, sammen med hendes mor og nogle andre elver.

Zest var blevet healet helt af præsten og de andre healer i byen...

Nu sad vennerne og snakkede rundt om bordet. Esther havde lavet nogle boller og lidt smør, og de sad og spiste dem.

De talte om, hvor de så skulle hen på deres eventyr.

Henrik havde fået en ny brynje, denne gang i læder. Han sagde: "Jeg skal på jagt efter goblinerne. De har vidst stjålet et magisk armbånd fra Micheal. Vil I med.?"

Sirak grinte: "Er det ikke lidt for lavt et niveau for os.?"

Henrik tjattede til Sirak: "Hej. Nogle af os er ny begynder..."

Sofie sagde til Henrik: "Jeg vil godt med. Jeg er jo også kun lige nået niveau tre."

Esther havde et brev, som hun gav til Rune:
"Din mor skrev dette, da hun blev forgiftede. Men hun bad mig love, at jeg skulle holde det skjult til hun døde."

Rune genkendt det. Det havde stået på en hylde inde i deres rum, men var forsvundet. Hans mor havde bedt Esther om at skjule det.?

Han kiggede på Brevet og åbnede det.

Han begyndt at læse det.

'Min kære søn.

Nu skal jeg fortælle dig om din far.'